

Liahona

APUYHDIS-
TYKSEN

175.
JUHLAVUOSI

s. 14

Elizabeth Howard, Eliza Roxcy Snow ja Hannah Tapfield King, valokuva noin vuonna 1867. Niihin aikoihin Eliza R. Snow sai presidentti Brigham Youngilta (1801–1877) tehtävän olla mukana perustamassa Apuyhdistystä kaikkialla kirkossa. Vuonna 1880 hänestä tuli Apuyhdistyksen toinen ylijohdaja, ja hän palveli siinä tehtävässä kuolemaansa asti 5. joulukuuta 1887.

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Varustettu vanhurskaudella**
Presidentti Henry B. Eyring
- 7** **Kotikäyntiopetus-sanoma: Jeesuksen Kristuksen ja Hänen sovituksensa kaiken mahdollistava voima**

KANNESSA
Valokuva Cody Bell.

ERIKOISARTIKKELIT

- 13** **Valmistimme hengellisen juhla-aterian**
Manuel Emilio Ciriaco
Päätimme pitää sakramenttikokousta tärkeämpänä kuin vain yhtenä sunnuntaikokouksena muiden joukossa – ja tulokset olivat ihmeellisiä.
- 14** **Hengen vuodatusta**
Apuyhdistyksen perustamisen 175. juhlavuonna Apuyhdistyksen ylin johtokunta lausuu todistuksensa ja näkemyksiään tästä pyhästä ja vaikuttavasta järjestöstä.
- 26** **Uskollisen siskoni siunaama**
Rafael Antillon
Siskoni Thelman esimerkki ja todistus ovat muuttaneet elämäni.
- 30** **Evankeliumi ja hyvä elämä**
Vanhin Quentin L. Cook
Vanhin Cook muistuttaa meille, että on tärkeää valita elämänfilosofia, joka keskittyy Vapahtajaan ja asioihin, joilla on eniten merkitystä.

OSASTOT

- 8** **Lokakuun 2016 konferenssin muistikirja**
- 10** **Opettaminen Vapahtajan tavalla: Opin opettamisen voima**
Douglas D. Holmes
- 38** **Henkilökuvia uskosta: Markus Tilgner**
- 40** **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80** **Kunnes taasen kohdataan: Opetus Dandyilta**
Presidentti David O. McKay

48

44 Ole esimerkki uskovista

Vanhin Von G. Keetch

Kuinka täytämme Jumalan meille antaman tehtävän opettaa muille totuutta ilman että aiheutamme kiistaa ja vihaa?

48 Henkilökuvia nuorista aikuisista: Maista elämää Etelä-Afrikassa

McKenna Johnson

Yksi nuori aikuinen näkee Herran myötätunnon ja rakkauden kuvastuvan muiden pyhien toiminnassa.

50 Seitsemän asiaa, joita pelkäämme parannuksessa – ja joita meidän ei pitäisi pelätä

David A. Edwards

Lykkäämme usein parannustekoa pelon vuoksi. Nämä ajatukset ja ehdotukset auttavat sinua saamaan rohkeutta todelliseen muuttumiseen.

54 Sitä, mitä lääkäri määräsi

Charlotte Larcabal

Toisin kuin lääkkeen nauttiminen tai pistoksen saaminen, parannuksen tekeminen voi olla suloista.

57 Asian ytimeen

Mitä me tiedämme taivaallisesta Äidistä? Kuinka tulee antaa sukupuolivalistusta?

58 Lähetyskentältä: Empivän uskollisia – runsaasti siunattuja

Isaias Vargas Chavarria

60 Meidän palstamme

62 Juliste: Valitse toivo

63 Vastauksia kirkon johtajilta: Kuinka kohdata uskon koettelemuksia

Vanhin Neil L. Andersen

64 Viime hetken ihme

Cesar H. Bonito Duarte

Olin korjannut rikkiäistä konetta koko työharjoitteluni ajan – tuloksetta. Voisiko viime hetken rukous auttaa?

76

66 Odottamisen arvoista

Jessica Larsen

Sadie täytti kahdeksan, mutta hänen isänsä ei siltikään antanut hänelle lupaa mennä kasteelle.

68 Vastauksia apostolilta: Mitä jos minusta tuntuu, etten ole riittävän hyvä?

Vanhin Jeffrey R. Holland

69 Kysymysnurkka

Joskus perheeni ärsyttää minua. Mitä minä voin tehdä?

70 Ystävällisiä lapsia: Maalaan rakkautta

Jill Hacking

72 Suurenmoinen tunne

Jane McBride

Paulon kasteesta ei ollut kulunut edes yhtä päivää, ja hän oli jo tehnyt virheen. Kuinka sakramentti voisi auttaa?

74 Näin Jumalan profeetan

Vanhin Kim B. Clark

Muistan, kun näin profeetan ensimmäisen kerran omin silmin.

75 Kirkon historian leikekuvia: Kirkko perustetaan

76 Kertomuksia Jeesuksesta: Jeesus kastettiin

Kim Webb Reid

79 Väriyssivu: Minä olen kiitollinen ruumiistani

54

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Kuinka mittaat pituutesi?

**MAALISKUU 2017, 69. VUOSIKERTA, NUMERO 3
LIAHONA 14443 130**

Möhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Vastaava päätoimittaja: Joseph W. Sitati

Vastaavat apulaispäätoimittajat: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Neuvojat: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis jr., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopicshke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Toiminnanjohtaja: Peter F. Evans

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: Adam C. Olson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Cremilda Amaral

Toimittajat: Bethany Bartholomew, Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty, Derek Richardson

Painatuksen valmistelu: Joshua Dennis, Ammon Harris

Painatusjohtaja: Steven T. Lewis

Levikkijohtaja: Troy K. Vellinga

Kotimaansivut: Timo Lehto

Sähköposti: timppe.lehto@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuositilauksinta: 9,20 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatn, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitil, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urduun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Tekijänoikeustiedot: Ellei toisin ole mainittu, voit kopioida aineistoa *Liahonasta* henkilökohtaiseen epäkaupalliseen käyttöön (kuten kirkon tehtäviin). Tämä oikeus voidaan kumota milloin tahansa. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA, tai sähköpostiosoitteeseen cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

March 2017 Vol. 69 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltaidoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillassa. Seuraavana on kaksi esimerkkiä.

"Ole esimerkki uskovista", s. 44: Vanhin Keetch käsittelee sitä, miten tärkeää on puolustaa evankeliumin oppeja rakastavasti ja ystävällisesti. Luettuane hänen puheensa voisitte keskustella sellaisista tilanteista perheenjäsenten elämässä, jolloin heidän on ollut tarpeen puolustaa evankeliumia. Voisitte myös lukea pyhien kirjoitusten kertomuksen henkilöstä, joka puolusti uskonkäsityksiään, kuten kertomuksen Danielista tai Esteristä. Kuinka nämä ihmiset osoittivat rakkautta sekä lähellään olevia ihmisiä että Herraa kohtaan? Voisitte kokeilla roolileikinä tilannetta, jossa perheenjäsenet voivat harjoitella sitä, kuinka he kertovat uskonkäsityksiään eri aiheista rauhallisella ja ymmärtäväisellä asenteella.

"Mitä jos minusta tuntuu, etten ole riittävän hyvä?", s. 68: Vanhin Holland puhuu siitä, mitä voimme tehdä, kun meistä tuntuu, ettemme ole niin hyviä kuin voisimme olla. Voisitte perheen kesken puhua lahjoista, joita taivaallinen Isä on antanut jokaiselle perheenjäsenelle. Voisit kehottaa perhettäsi kirjoittamaan tavoitteen, jonka he haluavat saavuttaa seuraavan kuukauden aikana, keskustella keinoista saavuttaa tuo tavoite, sekä pohtia, kuinka heidän lahjansa auttavat heitä ja mitä taitoja heidän pitää kehittää, jotta he saavuttaisivat tavoitteensa. Voisit palata tähän toimintaan myöhemmin ja kannustaa perheenjäseniä tavoitteidensa asettamisessa ja niihin pyrkimisessä.

LISÄÄ INTERNETISSÄ

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa **languages.lds.org**. Osoitteessa **facebook.com/liahona.magazine** (englanniksi, espanjaksi ja portugaliksi) on innoittavia sanomia, perheiltaidoita sekä aineistoa, jota voit hyödyntää ystävien ja perheen kanssa.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Apuyhdistys, 14, 40, 41

Esimerkki, 26, 44

Hengellinen varjelus, 4, 14, 80

Jeesus Kristus, 7, 76

Kaste, 61, 66, 76

Kiitollisuus, 30, 79

Kirkon historia, 75

Kotikäyntiopetus, 40, 41, 43

Kuuliaisuus, 58, 80

Käskyt, 80

Liitot, 4

Lähetystyö, 26, 58

Naiset, 14, 26, 40

Nöyryys, 30

Palveleminen, 41, 42, 63

Parannus, 50, 54, 63, 72

Perhe, 26, 30, 60, 69, 70

Profeetat, 4

Pyhä Henki, 41, 42, 63

Rakkaus, 44, 70

Rukous, 4, 61, 63, 64, 66

Sakramentti, 13, 63, 72

Sovitus, 7

Sukututkimus, 40

Toivo, 50, 62

Totuus, 44

Uskon koettelemukset, 63

Valinnat, 30

Ystävystyminen, 13, 43, 48

**Presidentti
Henry B. Eyring**

ensimmäinen
neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

VARUSTETTU VANHURSKAUDELLA

Jumalan profeetta maan päällä, presidentti Thomas S. Monson, on julistanut: ”Nykyisin me olemme leiriytyneinä suurimpia synnin, paheen ja jumalattomuuden joukkoja vastaan, mitä on koskaan ennen ollut edessämme.”¹

Yllättyisittekö saadessanne tietää, että presidentti Monson sanoi nuo sanat 50 vuotta sitten? Jos me olimme leiriytyneinä suurimpia jumalattomuuden joukkoja vastaan silloin, niin kuinka paljon enemmän pahuus uhkaakaan meitä nykyään. Hyvästä syystä Herra onkin julistanut meidän taloudenhoitokaudestamme: ”Katso, vihollinen on yhdistynyt” (OL 38:12).

Se sota, johon meidät kaikki ”kutsuttu on”², alkoi ennen kuin me synnyimme maan päälle. Se alkoi jo ennen kuin maailma luotiin. Se alkoi monia tuhansia vuosia sitten kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa, missä Saatana kapinoi ja ”pyrki hävittämään ihmisen tahdonvapauden” (Moos. 4:3).

Saatana hävisi tuon taistelun, ja hänet ”syöstiin maan päälle” (Ilm. 12:9), missä hän tänä aikana jatkaa sotaansa. Täällä maan päällä ”hän käy sotaa Jumalan pyhiä vastaan ja piirittää heitä joka taholta” (OL 76:29) valheilla, petoksella ja kiusauksilla.

Hän sotii profeettoja ja apostoleja vastaan. Hän sotii siveyden lakia ja avioliiton pyhyyttä vastaan. Hän sotii

perhettä ja temppeleitä vastaan. Hän sotii sitä vastaan, mikä on hyvää ja pyhää.

Kuinka me taistelemme sellaista vihollista vastaan? Kuinka me sodimme pahuutta vastaan, joka näyttää olevan valtaamassa maailmamme? Mikä on meidän suojavarustuksemme? Ketkä ovat meidän liittolaisiamme?

Karitsan voima

Profeetta Joseph Smith opetti, että Saatanalla on valtaa meihin vain siinä määrin kuin me sallimme sen.³

Katsellessaan meidän aikaamme Nefi näki ”Jumalan Karitsan voiman laskeutuvan Karitsan kirkon pyhien päälle ja Herran liittokansan päälle, joka oli hajotettu kaikkialle maan päällä; ja *heidät varustettiin vanhurskaudella ja Jumalan voimalla suuressa kirkkaudessa*” (1. Nefi 14:14, kursivointi lisätty).

Kuinka me varustaudumme vanhurskaudella ja voimalla? Me pyhitämme lepopäivän ja kunnioitamme pappeutta. Me solmimme pyhiä liittoja ja pidämme ne, tutkimme sukuamme sekä käymme temppeleissä. Me pyrimme jatkuvasti tekemään parannusta ja rukoilemme Herraa, että ”Kristuksen sovitusveren kautta – – me saisimme syntimme anteeksi” (Moosia 4:2). Me rukoilemme ja palvelemme ja todistamme ja uskomme Jeesukseen Kristukseen.

Me myös varustaudumme vanhurskaudella ja voimalla, kun kokoamme mieleemme ”alati elämän sanoja” (OL 84:85). Me kokoamme noita sanoja syventymällä pyhiin kirjoituksiin ja Herran valittujen palvelijoiden sanoihin heidän välittäessään meille Hänen tahtonsa, mielensä ja äänensä (ks. OL 68:4) ensi kuun yleiskonferenssissa.

Taistelussamme pahuutta vastaan meidän täytyy aina muistaa, että me saamme apua verhon kummaltakin puolen. Liittolaisiamme ovat Jumala, iankaikkinen Isä, Herra Jeesus Kristus ja Pyhä Henki.

Liittolaisiamme ovat myös taivaan näkymättömät sotajoukot. ”Älä pelkää”, Elisa sanoi pelokkaalle nuorukaiselle heidän kohdatessaan pahuuden sotajoukon, sillä ”meillä on puolellemme enemmän väkeä kuin heillä” (2. Kun. 6:16).

Meidän ei tarvitse pelätä. Jumala rakastaa pyhiään. Hän ei koskaan hylkää meitä.

Tiedän, että Jumala on – vastauksena rukoukseen – täyttänyt minun pyyntöni päästää minut pahasta. Todistan, että Isän Jumalan, maailman Vapahtajan ja Pyhän Hengen avulla me voimme olla varmoja siitä, että meille annetaan enemmän kuin riittävästi voimaa kestää, mitä tahansa pahuuden voimia sitten kohtaammekin.

Varustautukaamme aina vanhurskaudella, jotta voimme luottaa lopulliseen voittoon. ■

VIITTEET

1. Thomas S. Monson, ”Correlation Brings Blessings”, *Relief Society Magazine*, huhtikuu 1967, s. 247; ks. myös Boyd K. Packer, ”Pappeuden voima”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 6.
2. ”Herran taistoon kaikki”, *MAP-lauluja*, 164.
3. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 222.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Presidentti Eyring muistuttaa meille, että me olemme sodassa pahuutta vastaan. Voit aloittaa laulamalla yhdessä niiden kanssa, joita opetat, laulun ”Herran taistoon kaikki” (*MAP-lauluja*, 164). Sitten voit kehottaa heitä kertomaan, kuinka heitä on suojeltu vanhurskauden ansiosta, ja keksimään yhdessä keinoja suojella heidän perhettään Saatanalta, kuten valitsemalla tervehenkistä mediatarjontaa, pitämällä perheneuvoston kokouksia tai viikoittaisen perheillan. Voit haastaa heidät rukoillen pohtimaan, kuinka he voivat vahvistaa perheensä linnoitusta, ja kannustaa heitä laatimaan suunnitelman ideoidensa toteuttamiseksi.

Olin jo päättänyt

Madison Thompson

Sain kerran Nuorten Naisten luokassa arvokkaan opetuksen sukupuoliudesta puhtaudesta – aiheesta, joka sai monet nuorista kiemurtelemaan istuimillaan. En muista kaikkea, mitä sinä päivänä opin, mutta sen muistan, että johtajani puhui yhdestä henkilökohtaisesta tasovaatimuksestaan – pysyä aina sukupuolisesti puhtaana. Hänen sanansa jäivät mieleeni, ja tein silloin tietoisesti päätöksen omaksua sen yhdeksi omista henkilökohtaisista arvoistani.

Kerran kun olin tulossa bussilla kotiin eräästä urheilupahtumasta, joku bussissa aloitti totuus tai tehtävä -leikin.

Muutammat nuoret ja minä menimme mukaan, koska meillä oli tylsää. Kun minun vuoroni tuli, minua yllytettiin tekemään sellaista, minkä tiesin olevan väärin. Minun olisi voinut olla vaikea tehdä sitä päätöstä, mutta Nuorten Naisten johtajani sanat tulivat mieleeni, ja valinta oli helppo. Kieltäydyin saman tien. Olin jo päättänyt mielessäni, mitä tekisin sellaisessa tilanteessa.

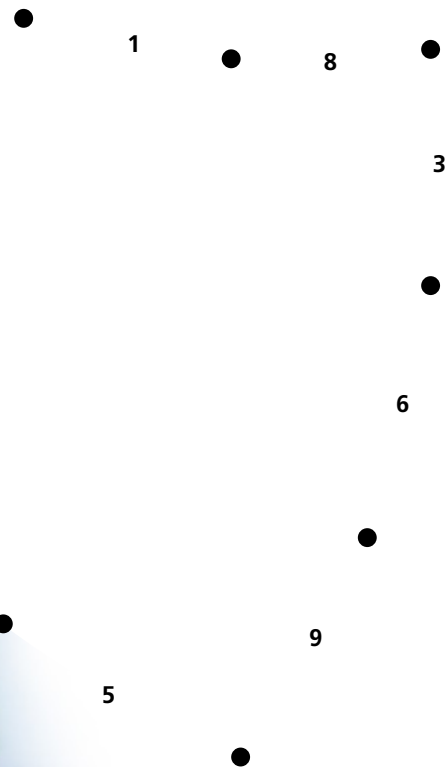
Tiedän, että kun käymme kirkossa ja annamme sijaa asioille, joita meille siellä opetetaan, meitä siunataan suuremmalla hengellisellä voimalla ja varjeluksella maailman kiusauksilta.

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

LAPSILLE

Pukeudu haarniskaasi

Maailmassa on nykyään paljon pahoja asioita. Evankeliumi on kuin kilpi, joka suojelee meitä. Tässä on kymmenen asiaa, joita presidentti Eyring käskee meidän tehdä suojellaksemme itseämme. Etsi kutakin vastaava numero kuvasta ja yhdistä pisteet. Väritä valmiiksi saamasi piirros!

1. PYHITÄ LEPOPÄIVÄ
2. KUNNIOITA PAPPEUTTA
3. TEE LIITTOJA JA PIDÄ NE
4. TUTKI SUKUASI
5. MENE TEMPELIIN
6. TEE PARANNUS
7. RUKOILE
8. PALVELE MUITA
9. LAUSU TODISTUKSESI
10. LUE PYHIÄ KIRJOITUKSIA

Jeesuksen Kristuksen ja Hänen sovituksensa kaiken mahdollistava voima

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja etsi innoitusta saadaksesi selville, mitä sinun tulisi kertoa siitä muille. Kuinka ymmärrys Apuyhdistyksen tarkoituksesta valmistaa Jumalan tyttäriä iankaikkisen elämän siunauksiin?

Usko
perhe
auttaminen

”Kestän kaiken hänen avullaan, joka antaa minulle voimaa” (Fil. 4:13). ”Vaikka meillä kaikilla on heikkouksia, me voimme voittaa ne”, sanoo presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa. ”Tosiaankin jos me nöyryymme ja osoitamme uskoa, niin Jumalan armon ansiosta se, mikä on heikkoa, voi tulla vahvaksi.”¹

Vapahtajamme sanoo Opissa ja liitoissa: ”Minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämässänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.” (OL 84:88.)

”Nefi on esimerkki henkilöstä, joka tunsu ja ymmärsi Vapahtajan antaman kaiken mahdollistavan

voiman ja turvautui siihen”, sanoo vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumiasta. ”Nefin veljet sitoivat hänet köysillä ja suunnittelivat hänen surmaamistaan. Pankaa merkille Nefin rukous: ’Oi Herra, uskoni mukaan, joka minulla on sinuun, pelasta minut veljieni käsistä; niin, *anna minulle voimaa katkoakseni nämä siteet*, joilla minut on sidottu’ (1. Nefi 7:17, kursivointi lisätty).

– – Nefi ei rukoillut, että hänen olosuhteensa muutettaisiin. Sen sijaan hän rukoili voimaa muuttaa olosuhteensa. Ja minä uskon, että hän rukoili tällä tavalla nimenomaan siksi, että hänellä oli tietoa, ymmärrystä ja kokemusta sovituksen kaiken mahdollistavasta voimasta.

En usko, että siteet, joilla Nefi oli sidottu, irtosivat noin vain taianomaisesti hänen käsistään ja ranteistaan. Pikemminkin luulen, että häntä siunattiin sekä sisukkuudella että henkilökohtaisella voimalla, joka ylitti hänen luonnolliset kykynsä, niin että hän sitten ’Herran voimassa’ (Moosia 9:17) toimien väänteli ja nyki köysiä ja viimein kirjaimellisesti kykeni katkaisemaan siteet.”²

Muita pyhien kirjoitusten kohtia ja tietoa

Jes. 41:10; Et. 12:27;
reliefsociety.lds.org

VIITTEET

1. Dieter F. Uchtdorf, ”Armon lahja”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 108.
2. Ks. David A. Bednar, ”Voima, joka on suurempi kuin omamme”, *Liahona*, maaliskuu 2015, s. 54.

Mieti tätä

Kuinka
Jeesuksen
Kristuksen
ja Hänen
sovitusuh-
rinsa kaiken
mahdollistava
voima voi
auttaa heik-
kouksiamme
tulemaan
vahvuusiksi?

LOKAKUUN 2016 KONFERENSSIN MUISTIKIRJA

*”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, – – olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama”
(OL 1:38).*

Kun käyt läpi lokakuun 2016 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden konferenssin muistikirjoja) apuna tutkiessasi ja soveltaessasi käytäntöön elävien profettojen ja apostolien sekä kirkon muiden johtohenkilöiden viimeaikaisia opetuksia.

OPILLINEN KOHOKOHTA

Ilo on avain hengelliseen selviytymiseemme

Kun elämämme keskittyy Jumalan pelastussuunnitelmaan – – ja Jeesukseen Kristukseen ja Hänen evankeliumiinsa, me voimme tuntea iloa riippumatta siitä, mitä elämässämme tapahtuu – tai ei tapahdu. – –

Hänen ilonsa on jatkuvaa, ja se vakuuttaa meille, että '[ahdinkomme] kestävät vain pienen hetken' [OL 121:7] ja että ne pyhitetään meidän hyväksemme. – –

Kuten kaikessa, Jeesus Kristus on ylin esimerkkimme – 'edessään olleen ilon tähden hän – – kesti ristillä kärsimykset' [Hepr. 12:2]. Ajatelkaapa sitä! Kestääkseen tuskallisimman kokemuksen, mitä on koskaan kestäetty maan päällä, Vapahtajamme keskittyi *iloon!* – –

Jos luotamme maailmaan ja noudatamme sen onnen kaavaa, me emme koskaan tunne iloa. – – Ilo on lahja uskollisille.”

Presidentti Russell M. Nelson, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, ”Ilo ja hengellinen selviytyminen”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 82–84.

PROFEETALLINEN LUPAUS

**KAKSI ASIAA,
JOITA USKO
EI VOI TEHDÄ**

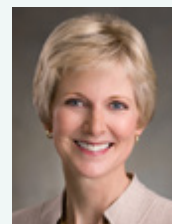
1. Taivaallinen Isämme ”ei pakota ketään valitsemaan vanhurskauden polkua. Jumala ei pakottanut omia lapsiaan seuraamaan Häntä kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa. Kuinka paljon vähemmän Hän pakottaa meitä nyt, kun matkaamme läpi tämän elämän kuolevaisuudessa?

Jumala kutsuu, taivuttelee. Jumala ojentaa kätensä väsymättä osoittaen rakkautta sekä antaen innoitusta ja rohkaisua. Mutta Jumala ei koskaan pakota – se tekisi tyhjäksi Hänen suuren suunnitelmansa meidän iankaikkiseksi kasvuksemme. – –

2. Usko ei voi – – pakottaa Jumalaa hyväksymään meidän [tahtoamme]. Emme voi pakottaa Jumalaa myöntymään haluihimme – olimmepa mielestämme kuinka oikeassa tahansa tai rukoilimmepa me kuinka vilpittömästi hyvänsä. – –

Ei, uskon tarkoituksena ei ole *muuttaa* Jumalan tahtoa vaan antaa meille voimaa *toimia* Jumalan tahdon mukaisesti. Usko on luottamusta – luottamista siihen, että Jumala näkee, mitä me emme näe, ja että Hän tietää, mitä me emme tiedä.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Neljäs kerros, viimeinen ovi”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 16–17.

ILMAISE RAKKAUTTA MUILLE

”Jeesus Kristus on täydellinen esimerkki rakkaudesta. – –

Haluamme hyödyntää evankeliumin valoa nähdäksemme muut siten kuin Vapahtaja näkee – myötätunnon, toivon ja rakkauden valossa. Päivä on tuleva, jolloin saamme täydellisen ymmärryksen muiden sydäimestä ja olemme kiitollisia siitä, että meille osoitetaan armoa – samoin kuin me ilmaisemme rakkaudentäyteisiä ajatuksia ja sanoja muille tämän elämän aikana. – –

Velvollisuutenamme ja etuoikeutenamme on hyväksyä *jokaisen* edistyminen, kun pyrimme tulemaan enemmän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kaltaisiksi.”

Jean B. Bingham, ensimmäinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, ”Tuon evankeliumin valoa kotiin”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 6–8.

Tule paremmaksi jäsenlähetyssaarnaajaksi

Presidentti Thomas S. Monson sanoi lokakuun 2013 yleiskonferenssissa:

”Nyt on aika jäsenten ja lähetyssaarnaajien liittyä yhteen. – – [Herra] auttaa meitä ponnisteluissamme, jos toimimme uskossa Hänen työnsä toteuttamiseksi.”

Kaksi apostolia kannusti meitä tulemaan paremmiksi jäsenlähetyssaarnaajiksi. Lue marraskuun 2016 numerosta tai sivustolta conference.lds.org, mitä he sanoivat.

– Ks. Neil L. Andersen, ”Jumalan todistaja”, s. 35.

– Ks. Dallin H. Oaks, ”Palautetusta evankeliumista kertominen”, s. 57.

KONFERENSSIN KERTOMUKSIA

Käännekohtia

Lue marraskuun 2016 numerosta tai sivustolta conference.lds.org, mikä muutti näiden henkilöiden elämän.

- Mitä presidentti Henry B. Eyring oppi Aaronin pappueudesta ollessaan papin virassa? – Ks. ”Jotta hänestäkin tulisi väkevä”, s. 75.
- Mitä vanhin Dale G. Renlund oppi parannuksesta ollessaan 12-vuotias? – Ks. ”Parannus – iloinen valinta”, s. 121.
- Kuinka vanhin Gary E. Stevenson sai todistuksen Mormonin kirjasta? – Ks. ”Katsokaa kirjaan, katsokaa Herraan”, s. 44.
- Mitä sellaista vanhin Craig C. Christensen teki seminaarioppilaana, mikä muutti tavan, jolla hän lukee Mormonin kirjaa? – Ks. ”Minä nostan esiin valitun näkijän”, s. 27.

Voit lukea, katsella tai kuunnella yleiskonferenssi puheita sivustolla conference.lds.org.

OPIN OPETTAMISEN VOIMA

Kuinka voimme lisätä kykyämme opettaa oppia voimalla ja valtuudella?

Douglas D. Holmes

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten
Miesten ylimmässä johtokunnassa

Olin uusi lähetyksenjohtaja ja saavuin meille osoitetulle lähetyksentälle odottaen kovasti, että lähetyssaarnaajien kokoukset olisivat täynnä Henkeä niin kuin muistin niiden olleen, kun olin ollut nuori lähetyssaarnaaja. Mutta päätettyämme ensimmäisen vyöhykekongressien sarjan olin pettynyt. Henki ei ollut niin ylenpalttinen kuin olin toivonut, ja jotkut lähetyssaarnaajat näyttivät välinpitämättömiltä.

Pohtiessamme vaimoni kanssa sitä, kuinka loisisimme Hengelle otollisemman ilmapiirin elämässämme ja lähetyssaarnaajien elämässä, ja rukoillessamme sen johdosta meidät johdettiin keskittymään opetuksessamme Kristuksen oppiin ja sen voimaan muuttaa meitä. Kun seuraavien kuukausien aikana pyrimme tähän suuntaan, useat lähetyssaarnaajat tulivat luokseni kertomaan, että he katuivat aiempaa käytöstään, ja ilmaisemaan halunsa olla uutterampia lähetyksentän sääntöjen noudattamisessa ja evankeliumin mukaan elämisessä.

Mikä sai aikaan tämän muutoksen?

Presidentti Boyd K. Packer (1924–2015) kahdentoista apostolin koorumista opetti toistuvasti: ”Tosi oppi oikein ymmärrettynä voi muuttaa asenteita ja käyttäytymistä. Evanke-
liumin oppien tutkiminen parantaa käyttäytymistä nopeammin kuin

käyttäytymisen tutkiminen.”¹ Tiesin sen aiemminkin, mutta tämän lähetysaarnajieni kanssa saamani kokemuksen jälkeen minä arvostin paljon enemmän Jumalan sanan voimaa ja tehoa muuttaa sydämiä (ks. Alma 31:5). Kun lähetystyömme eteni ja me keskityimme edelleen opin opettamiseen, heidän sydämensä muuttui – ja niin muuttui meidänkin. Koska me ymmärsimme opin, me ymmärsimme sen, miksi tulee olla kuuliainen, emmekä pelkästään sitä, missä asioissa tai kuinka olla kuuliainen.

Miksi opin opettaminen on niin vaikuttavaa?

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on opettanut, että ”Jumalan sana on Jeesuksen Kristuksen ja Hänen profeettojensa opettamaa oppia”². Tosi oppi keskittyy Kristukseen. Jeesuksen Kristuksen oppi, kun sitä opetetaan ja se otetaan vastaan Hengen avulla, lisää aina uskoa Häneen (ks. Alma 32:28–43; Moroni 7:25, 31–32).³ Usko on ”kaiken toiminnan” eli käyttäytymisen ”liikkeelle paneva voima”⁴. Kun Isä ja Poika ilmoitetaan meille Hengen täyttämien sanoin, meidän uskomme vahvistuu, halumme tehdä parannus ja olla kuuliainen lisääntyvät ja me muutamme.

Voima muuttaa sydämiä ei ole opettajassa vaan Jumalan sanan vaikutuksessa (ks. Alma 31:5). Paperissa olevilla kirjaimilla tai suusta kantautuvilla äänialloilla ei ole mitään luontaista voimaa muuttaa sydämiä, mutta kun Jumalan Pyhä Henki sytyttää todet sanat, ne voivat saada aikaan voimallisen sydämenmuutoksen (ks. 1. Kor. 2:4; 1. Tess. 1:5; Moosia 5:2; Alma 5:7;

OL 68:4). Kun me opetamme Hänen sanaansa Pyhän Hengen avulla, Henki vie valoa ja totuutta oppijan sydämeen (ks. Joh. 6:63; 2. Nefi 33:1; OL 84:45). Kun oppijat avaavat sydämensä ottamaan sanan vastaan, Henki valaisee heidän mielensä ja muuttaa heidän sydämensä – heidän motiivinsa ja käyttäytymisensä.

Mormonin kirja todistaa voimallisesti, että ”tosi oppi oikein ymmärrettynä voi muuttaa asenteita ja käyttäytymistä”. Tässä on vain muutamia esimerkkejä.

- Kuningas Benjamin opetti enkeliltä saamansa sanat kansalleen, ja Henki toi heidän sydämeensä niin voimallisen muutoksen, ettei heillä ollut ”enää halua tehdä pahaa vaan tehdä alati hyvää” (Moosia 5:2).
- Kun Alma vanhempi opetti kansaa, ”heidän sieluaan valaisi ikuisen sanan valo” ja he pelas-tuivat (Alma 5:7; ks. myös jae 9).
- Moosian pojat auttoivat täydellisen sydämenmuutoksen aikaansaamisessa tuhansien lamanilais-ten kohdalla (ks. Alma 17:14–17; 53:10) ”hänen sanansa voiman tähden” (Alma 26:13).

Kuinka me voimme tulla paremmiksi?

On asioita, joita me kaikki voimme tehdä lisätäksemme kykyämme opettaa oppia voimalla ja valtuudella (ks. Alma 17:3; Hel. 5:18). Meidän ei tarvitse hankkia tohtorin tutkintoa opetustaidossa tai uskontotieteissä, mutta meidän on maksettava kehittymisen hinta. Seuraavat ideat voivat auttaa sinua, kun pyrit tuomaan opettami-seesi opin voiman.

YKSIN- KERTAISUUS TUO YMMÄR- RYSTÄ

”Saarnatkaa evankeliumin ensimmäisiä periaatteita – saarnatkaa niitä yhä uudelleen. Huomaatte, että päivästä päivään teille ilmoitetaan niitä koskevia uusia ajatuksia ja lisää valoa. Voitte laajentaa ymmärrystänne niistä, niin että ymmärrätte ne selkeämmin. Sitten kykenette tekemään niistä selkeämmin ymmärrettäviä niille, joita opetatte.”

Hyrum Smith, lainattuna julkaisussa *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 6.

1. *Kokoa mieleesi sanaa ja elä sen mukaan.* Voidaksemme opettaa oppia voimalla ja valtuudella meidän pitää tuntea oppi. Vapahtaja sanoi Joseph ja Hyrum Smithille, että ennen kuin he pyrkivät julistamaan Hänen sanaansa, heidän täytyi ensin pyrkiä saamaan se. Sitten heillä olisi Hänen Henkensä ja Hänen sanansa, ”Jumalan [voima] saada ihmiset vakuuttuneiksi” (OL 11:21). Tällainen ymmärrys ”vaatii enemmän kuin satunnaista lukemista”, kuten presidentti Howard W. Hunter (1907–1995) on opettanut. Se vaatii päivittäistä, keskittynyttä tutkimista.⁵

Tutkiminen itsessään ei riitä. Jos haluamme tuntea opin, meidän on myös elettävä sen mukaan (ks. Joh. 7:17; Alma 12:9). Pyhien kirjoitusten ja elävien profeettojen sanojen ahkera tutkiminen ja soveltaminen elämäämme on se tapa, jolla me tulemme tuntemaan Hänen sanaansa voiman ”meissä” (Alma 26:13; ks. myös Alma 17:2–3; 32:42).

2. *Opeta oppia.* Meidän täytyy olla tarkkoja siinä, että opetamme vain tosi oppia. Pyhä Henki on ”Totuuden Henki” (Joh. 15:26). Oppijat voivat tuntea Hänen vahvistavan todistuksensa, kun me jätämme ”julistamatta mitään muuta kuin profeettoja ja apostoleja” (OL 52:36) ja vältämme spekulointia ja henkilökohtaista tulkintaa. Yksi parhaista tavoista välttää joutumasta lähellekään vääriä oppia on se, että pidämme opetuksemme yksinkertaisena (ks. Moosia 25:22; 3. Nefi 11:39–40). Lisäksi

meidän tulee yhdistää luokan jäsenten esittämät ajatukset ja kokemukset niihin opinkappaleisiin, joita tutkimme.

3. *Opeta Hengen avulla.* Meidän täytyy muistaa, ettei opettamisessa ole koskaan kyse meistä. Silmämääränämme täytyy olla vain Jumala. Me emme ole viihdyttämässä tai asettamassa itseämme valokeilaan. Paavali sanoi korinttilaisille, että hän oli heidän luonaan ”hyvin heikkona, hyvin arkana ja pelokkaana” (1. Kor. 2:3; ks. myös jae 4). Tuo ei kuulosta siltä, että Paavali olisi käyttänyt hyvin harjoiteltua ja ennalta kirjoitettua esitystä.

Jos meidän on määrä olla välineinä Jumalan käsissä sydänten muuttamiseksi, meidän pitää siirtyä pois tieltä ja antaa Pyhän Hengen opettaa totuutta. Kun valmistaudut opettamaan, muista, että vaikuttavin tekijä luokassasi on Pyhän Hengen läsnäolo. Tee kaikki voitavasi luodaksesi luokkaasi Pyhän Hengen vaikutukselle otollisen ilmapiiirin. Kun opetat, älä pelkää pysähtyä, jotta voit kuunnella ja tuntea Hengen johdatusta.

Kun kestitsemme itseämme Jumalan jokaisella sanalla ja elämme niiden mukaan sekä opetamme vain tosi oppia Pyhän Hengen voimalla, me huomaamme Herran muuttavan sydäntämme ja opettamiemme ihmisten sydäntä. Kiitän Jumalaa joka päivä siitä muutoksesta, jonka Hänen sanaansa on tuonut minun sydämeeni, sekä opettajista, jotka ovat opettaneet minulle tosi oppia voimalla ja valtuudella. ■

VIITTEET

1. Ks. Boyd K. Packer, ”Pienet lapset”, *Valkeus*, tammikuu 1987, s. 13.
2. Henry B. Eyring, ”Opin opettamisen voima”, *Liahona*, heinäkuu 1999, s. 85.
3. Presidentti Russell M. Nelson, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, on opettanut: ”Herran suunnitelman mukaisesti Jeesuksen Kristuksen opin on määrä auttaa meitä vahvistamaan uskoamme” (”Antakaa uskonne näkyä”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 29).
4. *Lectures on Faith*, 1985, s. 1–2.
5. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Howard W. Hunter*, 2015, s. 150.

VALMISTIMME hengellisen juhla-aterian

Manuel Emilio Ciriaco

Kun minut kutsuttiin piispakuntaan ensimmäiseksi neuvonantajaksi, sakramenttikokoukseen osallistuminen oli seurakunnassamme hiipunut. Päätimme piispakuntana paastota hartaasti ja rukoilla, että taivaallinen Isä antaisi meille viisautta tietää, kuinka voimme vahvistaa jäseniä.

Herra innoitti meitä tähdentämään sakramenttikokousta hengellisenä juhla-ateriana, joten keksimme tavan kutsua jäseniä, heidän ystäviään ja naapureitaan tulemaan sakramenttikokoukseen kokemaan hengellisen juhla-aterian. Laadimme kutsuja, joissa sanottiin: ”Tulkaa kuulemaan, näkemään ja tuntemaan Herran läsnäolo hengellisellä juhla-aterialla”, ja annoimme niitä jokaiselle jäsenelle, myös nuorille miehille ja nuorille naisille.

Me myös perustimme pienen seurakuntakuoron, jossa oli kahdeksan laulajaa. Valitsimme rukoillen hengellisiä kirkon lauluja ja puhujia ja kutsuimme jäseniä

auttamaan kunnioituksen luomisessa tähän kokoukseen.

Kaikki oli valmista hengelliseen juhla-ateriaan! Tuona sunnuntaina sakramenttikokouksessa oli jäsenten lisäksi 42 tutkijaa ja vähemmän aktiivista jäsentä. Seuraavalla hengellisellä juhla-aterialla oli jäsenten lisäksi 64 tutkijaa ja vähemmän aktiivista jäsentä. Kolmen kuukauden kuluttua emme enää mahtuneet kappelisaliin, ja puolen vuoden päästä seurakuntamme oli kasvanut niin paljon, että valmistauduimme sen jakamiseen kahdeksi seurakunnaksi.

Opimme, että kun emme pitäneet sakramenttikokousta vain yhtenä sunnuntaikokouksena vaan pyhänä kokemuksena, me saimme erinomaisen tilaisuuden kutsua rakkaitamme tulemaan Kristuksen luo tarjoamalla pyhän, hengellisen juhla-aterian.

Koska olimme valmistautuneet parantamaan sakramenttikokouksen ilmapiiriä ja kunnioitusta, mukaan tuli entistä enemmän ihmisiä, jotka eivät olleet koskaan kuvitelleet tuntevansa iloa tulemalla näkemään, tuntemaan ja löytämään sen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. ■

Kirjoittaja asuu Dominikaanisessa tasavallassa.

KUINKA VOIMME OSALTAMME TEHDÄ SAKRAMENTISTA HENGELISEMMÄN TOIMITUKSEN?

- Valmistautuminen voi alkaa kotona, kun perheet keskustelevat siitä, kuinka he voivat parantaa kokemustaan sakramentista.
- Pappisuudenhaltijat, jotka toimittavat sakramenttipalveluksen, voivat tehdä sen kunnioittavasti tietäen, että he edustavat Herraa antaessaan sakramentin jäsenille. Ne, jotka siunaavat sakramentin, voivat tehdä rukouksista pyhän vuorovaikutustilanteen Jumalan kanssa sen sijaan että he vain toistaisivat sanoja.

Laadimme kutsuja, joissa sanottiin: ”Tulkaa kuulemaan, näkemään ja tuntemaan Herran läsnäolo hengellisellä juhla-aterialla.”

Maaliskuun 17. päivänä 1842,

vain minuutteja sen jälkeen kun Emma Smithistä oli tullut uuden Nauvoon naisten Apu-yhdistyksen johtaja, hän puhui tuon yhdistyksen tarkoituksesta. "Etsiä hädänalaisia ja lievittää heidän kärsimystään", hän sanoi. "Tehdä määrätietoisesti hyvää" ja "valvoa moraalaa".¹

*"Yhdistyksen tarkoituksena ei ole vain köyhien auttaminen vaan sielujen pelastaminen."*²
– Joseph Smith

Hengen vuodatusta

Apuyhdistyksen ylimmän johtokunnan jäsenet puhuvat lempeydellä ja voimalla kertoessaan tänä Apuyhdistyksen 175. juhlavuonna meille Apuyhdistyksen sisarille ajatuksistaan ja näkemyksistään sekä lausuessaan todistuksensa.

*”R*akastamme sisaria kaikkialla kirkossa”, sanoo Linda K. Burton, Apuyhdistyksen ylijohtaja, puhuen sekä itsensä että neuvonantajinsa – ensimmäisen neuvonantajan Carole M. Stephensin ja toisen neuvonantajan Linda S. Reevesin – puolesta. ”Mitä muuta voisimme haluta kuin auttaa toinen toistamme liittopolulla kohti iankaikkista elämää? Jumala ilmoitti tarkoituksensa kohdassa Moos. 1:39: ’Sillä katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolematomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen.’ Apuyhdistyksessä me autamme naisia valmistautumaan iankaikkisen elämän siunauksiin. Teemme sen lisäämällä uskoa taivaalliseen Isään sekä Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovituksensa, vahvistamalla yksilöitä, perheitä ja koteja toimituksin ja liitoin sekä työskentelemällä ykseydessä auttaaksemme apua tarvitsevia.³

Kun muistamme Apuyhdistyksen tarkoituksen ja elämme sen mukaan, meistä myöhempien aikojen pyhiin kuuluvista naisista tulee myönteisellä tavalla muista erottuvia ja erilaisia naisia⁴, joilla on merkittävä hyvää aikaansaava vaikutus kaikkialla maailmassa. *Sitä me haluamme sisarillemme Apuyhdistyksessä.”*

Tässä haastattelussa kirkon lehtien toimittajan kanssa Apuyhdistyksen ylimmän johtokunnan jäsenet vastaavat nykyisiä huolenaiheita koskeviin kysymyksiin ja kertovat näkemyksensä tulevaisuudesta.

Nauvoon Apuyhdistys perustettiin punatillisessä kaupassa.

Ensimmäiset Apuyhdistykset Utahissa järjestäytyivät vaatteen valmistamiseksi Amerikan alkuperäiskansoihin kuuluville naisille ja lapsille.

1840

1842

EMMA H. SMITH
1842

1844

Joseph ja Hyrum Smithin marttyrikuolema.

YKSITYISKOHTA GARY ERNEST SMITHIN TEOKSESTA JOSEPHIN JA HYRUMIN MARTTYRIKUOLEMA

1850

1854

Utahissa

Apuyhdistykset jatkoivat työtä sielujen pelastamiseksi ja tarpeiden täyttämiseksi. Apuyhdistykset myös palvelivat saapuvia siirtolaisia, kuten Willien ja Martinin käsikärrykomppanioissa hengissä selvinneitä, antaen tarvikkeita, ruokaa ja lääkintäapua. Vuodesta 1868 alkaen paikallisten seurakuntien Apuyhdistykset alkoivat rakentaa saleja, joissa voi kokoontua, huolehtia köyhistä, hoitaa yhdistyksen asioita ja myydä tavaroita. Seurakuntien Apuyhdistysten salien rakentaminen päättyi vuonna 1924.

1. Mikä Apuyhdistyksessä yhdistää erilaisista kulttuureista ja elämäntilanteista tulevia naisia?

Sisar Burton: Meitä yhdistää kulttuureista riippumatta tieto tarkoituksestamme ja eläminen sen mukaan. Tapasin viime vuonna Uruguayssa erään naisen, joka kertoi minulle, kuinka hänet oli kutsuttu Apuyhdistyksen johtajaksi hänen elämänsä synkimpänä aikana. Hän tunsu kiusausta sanoa: ”En pysty siihen juuri nyt.” Mutta koska hän oli tehnyt pyhiä liittoja, hän sanoi: ”Teen sen, mitä minua on pyydetty tekemään. Minä uskon taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen. Tiedän pystyväni siihen Kristuksen sovituksen avulla.” Sitten hän sanoi minulle: ”Kutsumukseni toi valoa elämäni palvellessani sisariani. Turvasin Herraan, ja Hän siunasi minua.”

Tunnistin hänen kertomuksessaan Apuyhdistyksen tarkoituksen. Hänen uskonsa taivaalliseen Isään sekä Jeesukseen Kristukseen ja Kristuksen sovitukseen auttoi häntä. Hän oli tehnyt pyhiä liittoja ja halusi pitää ne. Kun hän teki ykseydessä työtä piispan kanssa, hän täytti tehtävänsä. Nyt hänellä on todistus siitä, että Herra siunaa

meitä, kun me turvaamme Häneen. Lisään hänen todistukseensa oman todistukseni, että Vapahtajamme Jeesus Kristus auttaa meitä selviytymään jokaisesta haasteesta kuolevaisuudessa ja kaikesta, mikä tässä elämässä tuntuu epäoikeudenmukaiselta.

Sisar Stephens: Meidän uskomme Vapahtajan sovitusuhriin voimaan on suuri yhdistäjä. Rakkautemme taivaallista Isää kohtaan ja tietomme Hänen suuresta onnensuunnitelmastaan sitoo meidät yhteen tavoitellessamme iankaikkista elämää. Sisarissamme on naimattomia naisia, naimisissa olevia, joilla on lapsia, ja naimisissa olevia, joilla ei ole lapsia. Heissä on leskiä ja eronneita. Toivomme, että me kaikki voimme työskennellä ykseydessä ja olla yhtä oppiessamme ymmärtämään identiteettimme, työmme ja tarkoituksemme.

Sisar Reeves: Ykseys tuo meille onnea, koska kiistaa ei ole ja Jumalan rakkaus asuu sydämessämme (ks. 4. Nefi 15). Ykseys ylittää jokaisen rajan. Voi kuinka me haluamme sisartemme tuntevan tuota Vapahtajan

Brigham Young kutsui Eliza R. Snow'n valvomaan Apuyhdistysten perustamista kaikkialla kirkossa.

1860

Salt Laken 15. seurakunnan Apuyhdistys rakensi Apuyhdistyksen ensimmäisen kokoussalin. Seuraavien 50 vuoden aikana rakennettiin yli 120 salia.

1868

1870

1872

Utahin naiset olivat Yhdysvalloissa ensimmäisiä, jotka äänestivät.

1880

ELIZA R. SNOW
1866

rakkautta. Voi kuinka me haluamme olla yhtä auttaessamme Hänen tarkoitustensa toteuttamisessa.

2. Mitä naiset voivat tehdä, jos heistä tuntuu, etteivät he kuulu Apuyhdistykseen?

Sisar Stephens: Sydämemme halu johtokuntana on, että sisaret ymmärtävät iankaikkisen identiteettinsä. Me olemme aina olleet mukana Jumalan työssä.

Meille naisille on suotu erityisiä lahjoja hyödyttämään jokaista. Meille annettiin kuolevaisuutta edeltävässä elämässä opetusta ja valmennusta siihen, mitä työmme olisi. Me olimme siinä suuressa taivaan neuvostossa, missä me valitsimme taivaallisen Isän suunnitelman, johon sisältyi Jeesuksen Kristuksen sovitus. Me huusimme ilosta kuullessamme mahdollisuudesta saada kuolevainen ruumis.

Äiti Eevasta alkaen naiset maan päällä ovat olleet ja ovat vastaisuudessa mukana Jumalan työssä. Profeetta Joseph Smith järjesti naiset pappeuden mallin mukaan – mallin, joka on ollut aina olemassa – perustaessaan Apuyhdistyksen vuonna 1842 Nauvoossa Illinoisin osavaltiossa Yhdysvalloissa.

Deseretin silkkiyhdistys perustettiin Apuyhdistyksen ylijohdajan Zina D. H. Youngin johdolla.

Alkeisyhdistyksen apujärjestö aloitti toimintansa.

1875

1876

Emmeline B. Wells johti uutta viljan varastointiohjelmaa.

1878

1880

Apuyhdistyksen toinen ylin johtokunta erotettiin tehtävään.

Apuyhdistyksen

pitkäaikaisin taloudellinen hanke oli viljan varastointiohjelma vuosina 1876–1918. Ensimmäisen maailmansodan loppupuolella vallinneen vehnöpulan aikana vilja myytiin Yhdysvaltain hallituksen vaatimuksesta. Tästä viljarahasta saadut korkotuotot käytettiin äitien ja vastasyntyneiden kuolleisuuden vähentämiseen, raskaana oleville ja pikkulapsille tarkoitettujen lääkäriasemien rahoittamiseen, terveyskasvatuskursien järjestämiseen sekä tarvikkeiden kokoamiseen synnytyksiä varten.

Presidentti Russell M. Nelson, kahden-toista apostolin koorumin presidentti, on antanut meille neuvon: ”[Selvittäkää] itsellenne, keitä te todella olette. Kysykää taivaalliselta Isältä Jeesuksen Kristuksen nimessä, mitä Hän ajattelee teistä ja teidän tehtävästänne täällä maan päällä. Jos kysytte vakain aikein, niin ajan myötä Henki kuiskaa teille totuuden, joka muuttaa elämänne. Tallentakaa nuo vaikutelmat, käykää niitä usein läpi ja noudattakaa niitä tarkoin.

Minä lupaan teille, että kun alatte edes vähäisessä määrin oivaltaa, millaisena taivaallinen Isä näkee teidät ja mitä Hän luottaa teidän tekevän Hänen hyväkseseen, elämänne ei koskaan tule olemaan entisensä!”⁵ Menkää temppeliin ja kuunnelkaa! Kuunnelkaa, keitä olette ja mitä tulette tekemään.

3. Kuinka naiset, joiden elämä on äärimmäisen kiireistä, voivat silti nauttia Apuyhdistyksen siunauksista?

Sisar Stephens: Kyse on tärkeysjärjestyksestä. Vietin äskettäin aikaa Länsi-Afrikassa

ja näin naisten kantavan vettä kaivosta päänsä päällä päivittäin ja lähtevän sitten työhön auttamaan perheensä elatuksessa. Toisinaan köyhyys tuntui minusta pakahduttavalta. Sitten vietin aikaa kirkkaanvalkoisiin paitoihin ja kotitekoisiin värikkäisiin mekkoihin pukeutuneiden kirkon jäsenten kanssa kokouksissa.

Minulle opettiin, että he ovat rikkaita asioissa, joita ei voi ostaa rahalla. Opin, että he asettavat

Apuyhdistys perusti Deseretin sairaalan.

1882

”[Apuyhdistys perustettiin] lähes puoli vuosisataa sitten – – jakamaan ajallisia siunauksia köyhille ja tarvitseville sekä kannustamaan heikkoja ja hillitsemään hairautuvia. Se järjestettiin myös siksi, että naisten ymmärtämystä ja hyväntekeväisyyttä voitaisiin paremmin kehittää ja harjoittaa, jotta heillä olisi tilaisuuksia hankkia hengellistä vahvuutta sekä voimaa tehdä suurempaa hyvää ihmisluvun lunastamisen työssä.”⁸ – Zina D. H. Young

1887

Apuyhdistyksen naiset organisoivat naisten äänioikeusliikkeen Utahin ja Idahon osatot vuonna 1889.⁷

ZINA D. H. YOUNG
1888

1889

Ylijohtaja Zina D. H. Young järjesti Apuyhdistyksen ensimmäisen yleiskokouksen.

1890

1891

Apuyhdistys oli naisjärjestöjen keskusliiton perustajajäsen Yhdysvalloissa.

etusijalle kaikkein tärkeimmät asiat. Evankeliumi on heille kaikki kaikessa. He sanoivat minulle: ”Minä en tarvitse mitään. Minulla on kaikki, mitä tarvitsen – minulla on evankeliumi ja perheeni.” Kun asetamme etusijalle kaikkein tärkeimmät asiat, elämästämme jää luonnostaan pois muita asioita.

4. Mitä Apuyhdistyksellä on tarjota nuorille naisille?

Sisar Burton. Nuorilla naisilla on tilaisuus auttaa profetian täyttymisessä, kun he siirtyvät Apuyhdistykseen. Vuonna 1979 presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) profetoi, että ”kirkkoon tulee suurin joukoin maailmasta hyviä naisia – – siinä määrin, että [kirkon naisia] pidetään – myönteisellä tavalla – muista erottuvina ja erilaisina kuin maailmassa eläviä naisia”⁶. Me tarvitsemme ainutlaatuisia lahjoja, näkemyksiä ja kykyjä, joita nuoret naiset tuovat avuksi tämän profetian täyttymisessä.

Presidentti Russell M. Nelson sanoi vuonna 2015 kaikenikäisille naisille – myös nuorille naisille – presidentti

Ensimmäiset naimattomat sisaret erotettiin palvelemaan käännytystyötä tekevinä lähetyssaarnaajina.

Relief Society Magazine sisälsi saarnoja, innoittavaa kertomakirjallisuutta ja runoja, elämäkertoja sekä tiedottavia artikkeleja, kuten kuukausittaiset oppiaihesuunnitelmat.

1896

Utahista tuli osavaltio.

1898

1900

1902

Apuyhdistyksen ensimmäinen käsikirja, jossa oli historiaa, puheita ja ohjeita, julkaistiin.

BATHSHEBA W. SMITH
1901

Ensimmäinen päätoimittaja, Susa Young Gates.

EMMELINE B. WELLS
1910

1914

Relief Society Magazine [Apuyhdistyksen aikakauslehti] alkoi ilmestyä. Woman's Exponent -sanomalehti lakkautettiin.

Sosiaalipalvelujen

osasto perustettiin vuonna 1918 Amy Brown Lymanin toimesta ja kirkon presidentti Joseph F. Smithin (1838–1918) pyynnöstä. Sisar Lyman järjesti myös kursseja kouluttaakseen Apuyhdistyksen jäseniä sosiaalilyön ammattimaisissa menetelmissä. Suuren lamakauden alkuvuosina tämä osasto hoiti valtavan määrän tapauksia ja koordinoi paikallisten ja liittovaltion viranomaisten kanssa avun jakamista tarvitseville.

Kimballin profetiasta: ”Te olette ne naiset, joista [presidentti Kimball] ennusti! – –

Me tarvitsemme naisia, joilla on luja ymmärrys Kristuksen opista. – – Me tarvitsemme naisia, jotka tietävät, kuinka pääsee käyttämään voimaa, jonka Jumala tuo niiden ulottuville, jotka pitävät liittonsa – –. Me tarvitsemme naisia, joilla on äitimme Eevan rohkeus ja näkemys. – –

Vetoan teihin, että täytätte presidentti Kimballin profetian. – – Kun teette niin, Pyhä Henki laajentaa vaikutuksenne ennennäkemättömällä tavalla!”⁹

Sisar Reeves: Me olemme kaikki ”taivaallisen Isän tyttäriä. Hän rakastaa meitä, ja me rakastamme Häntä.”¹⁰ Apuyhdistyksessä huomaa, että me olemme enemmän samanlaisia kuin erilaisia. Esimerkiksi me kaikki olemme sosiaalisen median, mainosten ja maailmallisten roolimallien maailmassa. Tuo maailma määrittelee naisten arvon. Se, että vertaamme itseämme siihen, mitä näemme ja kuulemme tuossa maailmassa, voi saada meidät ajattelemaan, että sellaisia meidän pitää olla. Nyt enemmän kuin koskaan meidän kaikkien

tulee muistaa, että olemme arvokkaita, koska olemme Jumalan tyttäriä – emme sen vuoksi, millaisia meidän pitäisi maailman mukaan olla. Voimamme me saamme suhteestamme taivaalliseen Isäämme, Vapahtajaamme ja toinen toiseemme sisarina evankeliumissa. Käyttäkää sitä hyödyksenne.

Sisar Stephens: Nuoret naiset, Jumala tarvitsee teitä ja me tarvitsemme teitä. Te olette nouseva sukupolvi, joka on saanut syntymälahjakseen voiman seistä lujana näissä myöhempien aikojen haasteissa. Tulkaa yhdessä meidän kanssamme naisiksi, jotka ymmärtävät Jeesuksen Kristuksen ja Hänen sovituksensa merkityksen, naisiksi, jotka tekevät pyhiä liittoja ja pitävät ne, ja naisiksi, jotka työskentelevät ykseydessä toistensa ja pappeusjohtajien kanssa. On siunaus olla minkä ikäinen nainen tahansa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa tänä aikana. Lausukaamme todistuksemme siitä, keitä me olemme ja keitä meistä on tulossa. Jakaamme ilon sanomaamme riemuiten toistemme kanssa!

Kirkon sosiaalipalvelujen osasto oli nykyisten MAP-perhepalvelujen ja Kirkon humanitaaristen palvelujen edeltäjä.

Kirkon huoltotyöohjelma perustettiin vuonna 1936.

Vaatteita, ruokaa, sidontatarvikkeita sekä tuhansia sisarten Pohjois-Amerikassa ja Euroopassa valmistamia tilkkutäkkejä lähetettiin avuksi pyhille sodanjälkeiseen Eurooppaan.

1918

Apuyhdistyksen vilja myytiin Yhdysvaltain hallitukselle.

1921

Apuyhdistys keskittyi vähentämään vastasyntyneiden lasten ja synnyttäneiden äitien kuolleisuutta.

1930
Auttaakseen Utahia hyötymään vuonna 1921 hyväksytystä Sheppard-Townerin

laista Amy Brown Lyman asetui ehdokkaaksi osavaltion edustajinhuoneeseen ja sai paikan vuonna 1923. Lain tarkoituksena oli vähentää synnyttäneiden naisten ja vastasyntyneiden lasten kuolleisuutta. Sisar Lyman koordinoi hallituksen ja Apuyhdistyksen ohjelmia. Vuoteen 1928 mennessä nämä hankkeet olivat vähentäneet vastasyntyneiden kuolleisuutta 19 prosenttia ja synnyttäneiden naisten kuolleisuutta 8 prosenttia.

1936

1940

Apuyhdistyksen jäsenet osallistuivat sodanaikaiseen avustustyöhön.

CLARISSA S. WILLIAMS
1921

LOUISE Y. ROBISON
1928

AMY B. LYMAN
1940

5. Miksi on tärkeää, että pappeudenhaltijat ja Apuyhdistyksen sisaret työskentelevät yhdessä ykseydessä?

Sisar Burton: Miehillä ja naisilla on toisiaan täydentäviä tehtäviä. Jokainen meistä tuo mukanaan ainutlaatuiset lahjansa ja kykynsä valtakunnan työn edistämiseen ja toistemme vahvistamiseen. Naiset ovat puolet Herran varastohuoneesta, elintärkeitä tälle työlle. Me tuomme valtakunnan rakentamiseen näkökulman ja edistämisen halun, joka alkoi Eevasta ja jatkui Saaran, Rebekan, Esterin, Marian, Elisabetin, Emman, Elizan sekä muiden tämän viimeisen taloudenhoitokauden ja muinaisten uskollisten sisarten myötä.

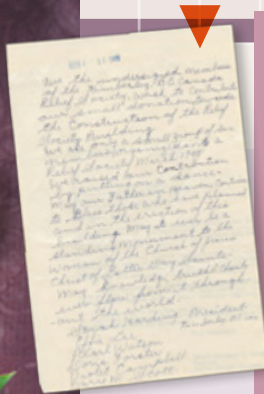
Kun ajattelemme voimaa ja vaikutusta, voima yhdistetään yleensä pappeuden voimaan. Mutta vanhurskaan naisen vaikutuksessa on myös valtavaa voimaa. Jakeessa OL 121:41 mainitut hyveet, jotka tuovat mukanaan pappeuden voiman, ovat samoja hyveitä, jotka tuovat voiman naisen vaikutukseen – taivuttelu, pitkämielisyys, lempeys, sävyisyys ja vilpitön rakkaus. Nämä ovat luontaisina jumalallisessa luonteessamme, ja näissä on mahdollisuuksiemme olla hyvään vaikuttavana voimana tehokkaalla tavalla.

Kimberleyn Apuyhdistyksen kuusi jäsentä Brittiläisessä Kolumbiassa Kana-dassa järjestivät tanssiaiset kerätäksään rahaa avuksi Apuyhdistyksen rakennuk-sen pystyttämiseksi Salt Lake Cityyn.

Apuyhdistyksen rakennus, joka vihittiin käyttöön vuonna 1956, tarjosi työtilat ja kokoontumispaikan pääneuvotte-lukunnan ja ylimmän johtokunnan jäsenille, Relief Society Magazinen toimittajille sekä ompelijoille, jotka valmistivat temppeleivaatteita.

1949

Ensimmäi-set Apuyh-distykset perustettiin Japanissa.

BELLE S. SPAFFORD
1945

1956

VALOKUVA APUYHDISTYKSEN MUISTOLAUTASESTA KIRKON HISTORIAN MUSEON LUVALLA

1960

Apuyhdistyksen raken-nuksen avoimien ovien tilaisuus.

Apuyhdistyksen

ylijohtajan Belle S. Spaffordin pitkän hallintokauden aikana Apuyhdistys ja muut kirkon apujärjestöt olivat mukana suuressa kirkon korrelaatioprosessissa, jonka tarkoituksena oli karsia päällekkäisiä hankkeita, vähentää tarpeetonta työtä ja edistää vakautta nopeasti kasvavassa maailmanlaajuisessa kirkossa. Muutoksiin sisältyi kirkon lehtien uudelleenorganisointi sekä apujärjestöjen itsenäisten pankkitilien lopettaminen.

Kun työskentelemme ykseydessä pappeusveljiemme kanssa, meistä tulee vähitellen enemmän Siionin kaltainen kansa (ks. Moos. 7:18).

Sisar Reeves: Kun luemme perhejulistusta, näemme, että taivaallinen Isämme käyttää miesten ja naisten vahvuuksia niiden tehtävien ja velvollisuuksien mukaan, jotka tuovat suurimman mahdollisen määrän Hänen lapsistaan takaisin Hänen luokseen.¹¹ *Apuyhdistyksen tarkoitus auttaa meitä tekemään niin.*

6. Millaista johtokunnallenne on työskennellä profeettojen kanssa?

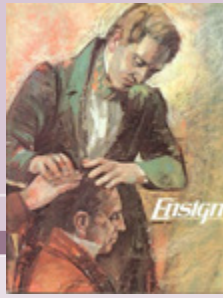
Sisar Burton: Aivan kuten Jeesus Kristus oli naisten puolustaja omana aikanaan, samoin ovat Hänen apostolinsa meidän aikanamme. Profeettamme ovat perusteellisia pohdiskeluisaan ja pyytävät aina kirkon sisarten panosta ja näkökantaa. Kunpa jokainen sisar kirkossa voisi nähdä ja kuulla ja tuntea sen, mitä me saamme kokea säännöllisesti kanssakäymisessämme profeettojen, näkijöiden ja ilmoituksensaajien kanssa. He ovat

todellisia opetuslapsia, jotka antavat epäitsekkäästi ja iloisesti elämänsä Herralle pyrkiessään tekemään Hänen tahtonsa ja luottaessaan Hänen aikatauluunsa. He todistavat usein, että tämä kirkko kuuluu Jeesukselle Kristukselle ja että Hän johtaa ja ohjaa sitä.

Sisar Reeves: Kun meillä on vaikutusta johtajimme, ja meillä on sitä usein, he kysyvät mielipidettämme entistä useammin. Johtavat veljet näissä neuvostoissa kuuntelevat ja arvostavat sitä, mitä me sanomme, ja he työskentelevät kanssamme kohti yhteisiä tavoitteitamme.

Sisar Stephens: Ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenet ovat Jeesuksen Kristuksen erityisiä todistajia. He tuntevat Hänet. Heistä on tulossa Hänen kaltaisiaan. Jos siis haluaa ymmärtää suhdetta, joka naisjohtajilla on näiden Jeesuksen Kristuksen todistajien kanssa, kannattaa katsoa Hänen esimerkkiään pyhissä kirjoituksissa. Jeesus Kristus puolusti naisia, otti naiset mukaan ja ylevöitti naisia. Neuvonpidoissa johtavien veljien kanssa olen usein katsonut

Belle S. Spafford nimitettiin naisjärjestöjen keskusliiton puheenjohtajaksi hänen palvellessaan Apuyhdistyksen ylijohantajana.

Ensign [Merkkiviiri]-lehti alkoi ilmestyä tammikuussa 1971.

Kaikista 18-vuotiaista ja sitä vanhemmista kirkon sisarista tuli automaattisesti Apuyhdistyksen jäseniä.

Ylijohtaja Barbara B. Smith luovutti ensimmäiselle presidenttikunnalle käärön, joka edusti lähes 8:aa miljoonaa litraa Apuyhdistyksen viljaa, silloiselta arvoltaan lähes 1,7 miljoonaa Yhdysvaltain dollaria, sekä yli 750 000 dollaria rahastovaroja.

1966

Relief Society Magazine alkoi ilmestyä espanjaksi.

1968

1970

Relief Society Magazine viimeinen numero.

1978

Kun naisten perinteisiä rooleja kyseenalaistettiin, Apuyhdistyksen johtohenkilöt puolustivat naisten tärkeää vaikutusta perheeseen ja yhteiskuntaan.

1982

Apuyhdistyksen 140. vuosipäivä.

Apuyhdistys, Nuoret Naiset ja Alkeisyhdistys järjestivät yhdessä tapahtumia teemalla "Kunnianosoitus naisille".

BARBARA B. SMITH
1974

BARBARA W. WINDER
1984

heitä ja ajatellut: "Tämä on pienessä määrin sitä, miltä kenties tuntuu olla Vapahtajan seurassa."

7. Mikä on hengellisen voiman ja liittojemme välinen suhde?

Sisar Stephens: Me saamme hengellistä voimaa ottamalla vastaan toimitukset ja tekemällä liittoja. Hengellistä voimaa tulee myös liittojemme pitämisestä.

Me saamme hengellistä voimaa, kun nautimme kelpolisesti sakramentin sunnuntaisin. Silloin voimme uudistaa kaikki liitot, jotka olemme tehneet Herran kanssa. Me otamme päällemme Hänen nimensä, muistamme Hänet, noudatamme Hänen käskyjään ja pyrimme aina pitämään Hänen Henkensä kanssamme (ks. OL 20:77, 79).

Sisar Burton: Nefi sanoi tästä hengellisestä voimasta: "Minä, Nefi, näin Jumalan Karitsan voiman laskeutuvan Karitsan kirkon pyhien päälle" (1. Nefi 14:14). Eikö tuo sana *pyhien* ole kattava?

Nefi jatkaa samassa jakeessa sanomalla, että Jumalan Karitsan voima laskeutui "Herran liittokansan päälle, joka oli hajotettu kaikkialle maan päällä; ja heidät varustettiin vanhurskaudella ja Jumalan voimalla suuressa kirkkaudessa". Meidät, "liittokansa" – sekä miehet että naiset – voidaan varustaa "vanhurskaudella ja Jumalan voimalla suuressa kirkkaudessa". Se on kaikkien liittonsa pitävien Jumalan lasten jumalallinen päämäärä.

*Apuyhdistys aloitti evankeliumin luku-
taitohankkeen opettaakseen luku- ja
kirjoitustaidon perusasioita kirkon
jäsenille, joilla ei näitä taitoja ollut.*

*Apuyhdistys kokosi 350 000 tilkku-
täkkiä vastauksena 30 000 täkin
tarpeeseen Kosovon pakolaisille.*

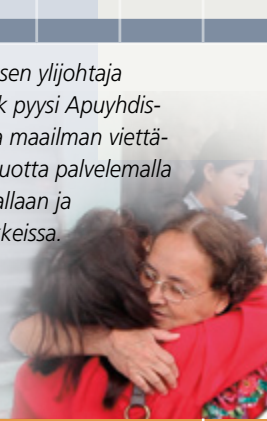
1992

*Apuyhdistyksen
150. vuosipäivä.*

*Apuyhdistyksen ylijohtaja
Elaine L. Jack pyysi Apuyhdistyksiä
kautta maailman viettämään
juhlavuotta palvelemalla
paikkakunnallaan ja
muissa hankkeissa.*

VALOKUVA
JASON SWENSEN,
DESERET NEWS

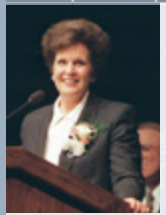
ELAINE L.
JACK
1990

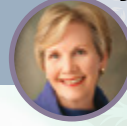
1999

*Ylijohtaja Mary
Ellen W. Smoot
puhui toisessa
maailman
perhekongressissa
Roomassa
Italiassa.*

MARY ELLEN W. SMOOT
1997

BONNIE D.
PARKIN
2002

STUART JOHNSONIN VALOKUVA MARY
ELLEN SMOOTISTA, DESERET NEWS

Nykyään,

kuluneiden 175 vuoden aikana palveleiden uskollisten Apuyhdistyksen sisarten johdon ansiosta, Apuyhdistykset kaikkialla maailmassa auttavat apua tarvitsevia. Esimerkiksi Apuyhdistyksen johtohenkilöt Caracasissa Venezuelassa halusivat löytää tapoja, joilla sisaret voisivat palvella. He kävivät vanhainkodissa, ja heille näytettiin huone, jossa naiset makasivat kätperytyneinä lattialla vailla vaatteita. Apuyhdistyksen sisaret itkivät kylvetäessään, pukiessaan ja ruokkiessaan naiset ja leikatessaan heidän hiuksensa.

Sisar Stephens: Ymmärrys jumalallisen päämäärämme ulottuvuuksista löytyy vastauksista kahteen kysymykseen: 1) Tiedätkö, kuka olet? 2) Tiedätkö, mitä sinulla on? Jos ymmärtäisimme, mitä meillä on, me ymmärtäisimme, että meillä on kaikki, mitä tarvitsemme. Temppeleissä tekemiemme toimitusten ja liittojen kautta meillä on siunaukset, voima ja valtuus kaikkeen, mikä kuuluu pappeuteen. Meitä ei ole asetettu siihen. Me emme tiedä miksi. Pappeuteen asettaminen isältä pojalle on ollut Jumalan järjestys Aadamin ja Eevan ajoista lähtien.

Sisar Reeves: Minulla on todistus siitä, että naiset, jotka pitävät liitot, ymmärtävät Isämme antaneen meille kaiken, mitä tarvitsemme, palataksemme Hänen luokseen tekemällä liittoja ja pitämällä ne.

8. Mikä on tärkein asia, minkä haluaisitte Apuyhdistyksen sisarten muistavan?

Sisar Burton: Jakeessa OL 45:3 sanotaan: ”Kuunnelkaa häntä, joka on

puolustaja Isän luona ja joka ajaa teidän asiaanne hänen edessään.”

”Sen tähden, Isä, säästä nämä veljeni [ja sisareni], jotka uskovat minun nimeeni, jotta he voisivat tulla minun luokseni ja saada ikuisen elämän” (Jae 5). Rakastan Kristuksen lempeyttä meitä kohtaan. Hän ajaa meidän asiaamme, koska Hän rakastaa meitä! Hän haluaa meidän tulevan luokseen! Rakastakaamme Jeesusta Kristusta ja taivaallista Isäämme ja lisätäkäämme uskoamme Heihin.

Jumalan liittotyttärinä, jotka ovat hajallaan kaikkialla maan päällä tänä aikana, meidät on varustettu vanhurskaudella ja Jumalan voimalla suuressa kirkkaudessa. Kun muistamme tarkoituksemme, riemuitsemme liitoistamme ja pidämme ne, meitä pidetään myönteisellä tavalla ”muista erotuvina ja erilaisina” kuin maailmassa elävät naiset ja me voimme auttaa maailman valmistamisessa Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen paluuseen. ■

Haastattelijana oli LaRene Porter Gaunt kirkon lehdistä. Aikajanan ja oheistekstin laati Kate Holbrook kirkon historian osastolta.

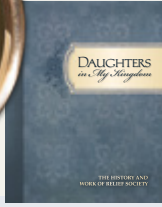
2004

Ensimmäinen maailmanlaajuinen johtajakoulu naisten apujärjestölle.

JULIE B. BECK
2007

Ylijohtaja Julie B. Beck ilmoitti lokakuun 2010 yleiskonferenssissa Apuyhdistyksen uuden historian julkaisemisesta.

2010

”Apuyhdistyksen historian tutkiminen ja soveltaminen määrittelee ja ilmaisee sen, keitä me olemme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen – – seuraajina.”¹²
– Julie B. Beck

2011

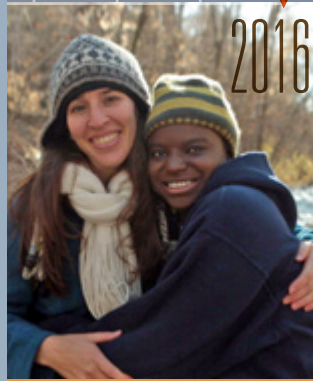
Kirkko julkaisi teoksen Tyttöä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä.

LINDA K. BURTON
2012

Ylijohtaja Linda K. Burton kutsui kirkon jäseniä kautta maailman tulemaan pakolaisten avuksi (ks. iwasastranger.lds.org).

2016

2017

Apuyhdistyksen 175. vuosipäivä.

2020

Lisää tietoa Apuyhdistyksen historiasta on sivustolla history.lds.org/women.

VIITTEET

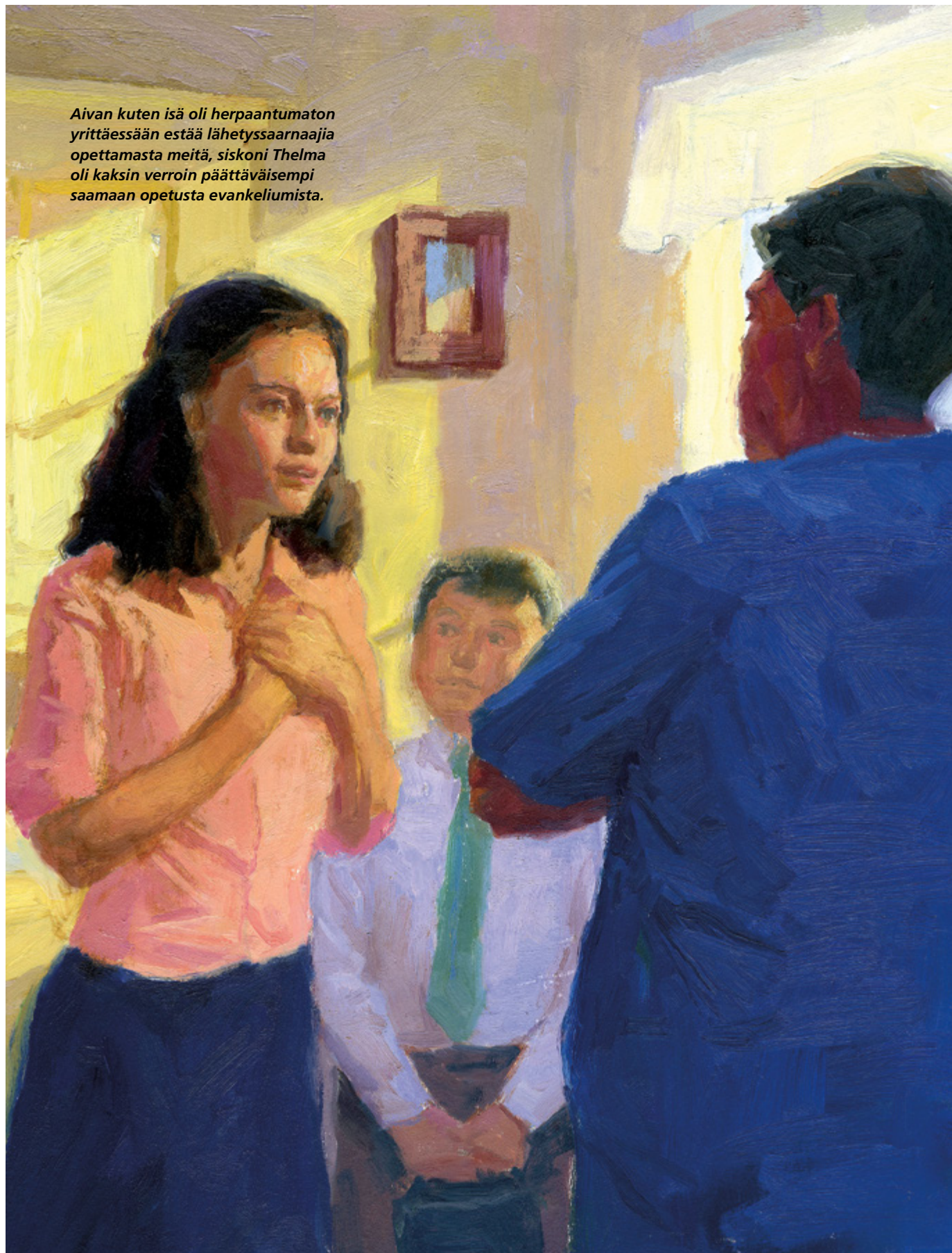
1. Emma Smith, julkaisussa Relief Society Minute Book, 17. maaliskuuta 1842, s. 13, kirkon historian kirjasto, Salt Lake City.
2. Joseph Smith, julkaisussa Relief Society Minute Book, 9. kesäkuuta 1842, s. 63.
3. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 9.1.1.
4. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 240.
5. Russell M. Nelson, ”Olkaa todellisia milleniaaleja”, *Liahona*, lokakuu 2016, s. 49.
6. *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, s. 240.
7. Ks. Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 138.
8. Zina D. H. Young, ”First General Conference of the Relief Society”, *Woman's Exponent*, 15. huhtikuuta 1889, s. 172.
9. Russell M. Nelson, ”Vetoomus sisarilleni”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 96–97.
10. *Nuorten Naisten edistyminen*, kirjanen, 2009, s. 3.
11. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
12. Julie B. Beck, ”Tyttöä minun valtakunnassani” – Apuyhdistyksen historia ja työ”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 114.

APUYHDISTYKSEN TARKOITUS

Apuyhdistys auttaa naisia valmistautumaan iankaikisen elämän siunauksiin, kun he

- lisäävät uskoa taivaalliseen Isään sekä Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovituksensa
- vahvistavat yksilöitä, perheitä ja koteja toimituksin ja liitoin
- työskentelevät ykseydessä auttaakseen tarvitsevia.

*Aivan kuten isä oli herpaantumaton
yrittäessään estää lähetyssaarnaaja
opettamasta meitä, siskoni Thelma
oli kaksin verroin päättäväisempi
saamaan opetusta evankeliumista.*

USKOLLISEN SISKONI siunaama

*En olisi se mies, joka olen tänään, ilman
isosiskoni vanhurskasta vaikutusta.*

Rafael Antillon

Olen onnekas, koska elämässäni on ollut hyviä naisia: hoivaava ja rohkea äiti, viisaita ja uskollisia sis-koja sekä rakastava ja tukea antava vaimo. Haluan osoittaa kunnioitusta yhdelle näistä merkittävistä naisista, isosiskolleni Thelmalle, hänen vaikutuksestaan elämäni jatkuvalla hyvällä esimerkillään.

Kun olin pieni, isä opetti, että minun piti seurata Thelman esimerkkiä, kun hän ja äiti eivät olleet paikalla, ja olen ikuisesti kiitollinen tuosta neuvosta.

Päätäväisyyttä oppia

Kolme kahdeksasta sisaruksestani liittyi kirkkoon El Salvadorissa samaan aikaan kuin minä. Kun meidät kas-tettiin, Thelma oli 14-vuotias ja vanhin sisaruksistani. Minä olin tuolloin 8-vuotias ja perheen nuorin, joten Thelma oli johtajamme.

Meidät tutustutti kirkkoon naapurimme, joka lauloi lauluja, joiden saimme myöhemmin tietää olevan kir-kon lauluja. Naapurimme kertoi meille hienosta paikasta nimeltä Alkeisyhdistys, jossa lapset oppivat laulamaan. Lähetysaarnajiin otettiin yhteyttä, ja he alkoivat käydä kodissamme opettamassa meitä.

Isä kuitenkin vastusti voimakkaasti kirkkoa ja sitä, että lähetysaarnajat opettaisivat hänen lapsiaan. Koska olin pikkupoika, en koskaan ymmärtänyt, mitä nuo kaksi lähetysaarnajaveljeä joutuivat kokemaan tuodakseen

evankeliumin elämäämme. Isällä oli tapana heittää hei-dät ulos, jos hän löysi heidät meiltä, ja hän sammutti aina tahallaan valot, jos lähetysaarnajat poikkesivat meille illalla. Aivan kuten isä oli herpaantumaton yrittäessään estää lähetysaarnajia opettamasta, Thelma oli kaksin verroin päätäväisempi saamaan opetusta evankeliumista ja lukemaan Mormonin kirjaa. Thelma ja vanhimmat eivät koskaan antaneet periksi, ja olen siitä kiitollinen.

Kirkossa käyminen oli hankalaa, koska isä yritti estää meitä monenlaisin keinoin, kuten vaatimalla, että teemme kotiaskareita ennen kuin saisimme lähteä kirkkoon.

Yksi sunnuntaiamu oli erityisen vaikea. Isä ei halunnut päästää meitä lähtemään emmekä me suostuneet jäämään. Hän potkaisi roskakoria, ja sen sisältö levisi ympäri lattiaa, jonka olimme juuri siivonneet. Thelma alkoi hiljaa ja valittamatta poimia roskia. Kun hän oli taas siivonnut lattian, hän kysyi, voisimmeko lähteä kirkkoon. Olimme tehneet kaikki kotiaskareet ja enemmänkin, mutta isä ei vielääkään halunnut antaa lupaa. Viimein hän kysyi suoraan: ”Miksi ylipäätään vaaditte päästä siihen kirkkoon?” Silloin Thelma lausui voimallisen todistuksen evankeliumin totuudesta ja evankeliumin palautuksen sanomasta. Hänen todistettuaan isä heilautti kättään ja antoi meille luvan lähteä.

Sen jälkeen isä ei enää koskaan yrittänyt estää meitä, ja viimein, vaikka hän ei siitä pitänyt, hän

antoi suostumuksensa siihen, että liittyimme kirkkoon.

Palvelemista alusta alkaen

Minulla ei ollut vaikeuksia käydä kirkossa sunnuntaisin, mutta en ollut yhtä innokas osallistumaan Alkeisyhdistykseen, koska se pidettiin tuohon aikaan lauantai-aamuisin. Kun olin 10-vuotias, Thelma tuli yhtenä lauantaina kotiin ja kertoi muille sisaruksilleni jännittävästä jalkapallopelistä diakonien ja viitoittajien (11-vuotiaiden partiolaisten) välillä. Hän toi esiin sen, kuinka valitettavaa oli, etten ollut päässyt peliin, koska en ollut mennyt Alkeisyhdistykseen. On sanomattakin selvää, että menin sinne seuraavana lauantaina (nappulakengät jalassa) ja joka ainoa lauantai sen jälkeen.

Kun Thelma oli 16-vuotias, hänet kutsuttiin seurakunnan Alkeisyhdistyksen johtajaksi. Piisпамme oli yrittänyt löytää jonkun vastaamaan niihin moniin haasteisiin, joita Alkeisyhdistyksellä apujärjestönä oli. Seurakuntamme käsitti laajan alueen, ja monien perheiden, joissa oli pieniä lapsia, oli vaikeaa ja kallista matkustaa bussilla sekä lauantaisin Alkeisyhdistykseen että sunnuntaisin kirkkoon. Monet noista lapsista eivät käyneet Alkeisyhdistyksessä, eikä ratkaisua ollut löytynyt. Piispa oli tuntenut innoitusta kutsua Thelman, mutta ei ollut tohtinut toimia tuntemansa innoituksen mukaan, koska Thelma oli niin nuori. Sama innoituksen tunne tuli yhä uudelleen, ja saatuaan luvan vaarnajohtajalta piispa esitti kutsun siskolleni.

Se osoittautui innoitetuksi päätökseksi, ja se koitui monien lasten – myös minun – siunaukseksi. Thelma piti kutsumuksensa kunniaa noudattamalla innoitusta, käyttämällä tervettä järkeä ja toteuttamalla kekseliäitä ideoita sellaisten koulutuskeinojen kehittämiseksi, jotka toisivat evankeliumin lasten luo. Hän pyysi neuvonantajiaan ja opettajia pitämään Alkeisyhdistyksen kokouksia useissa paikoissa lähempänä näiden ihmisten kotia ja koulutti noita opettajia jatkuvasti. Tämän ratkaisun ansiosta jäseniltä säästyi aikaa ja rahaa ja lapset, jotka eivät olleet aiemmin

käyneet Alkeisyhdistyksessä, saattoivat saada tämän hienon järjestön siunaukset.

Esimerkkinä uskosta

Ajan kuluessa sisarukseni ja minä seurasimme edelleen Thelman esimerkkiä. Pidimme perheilloja ja kävimme kaikissa kirkon kokouksissamme. Pian sen jälkeen kun minut oli asetettu diakoniksi, Thelma kääntyi yhden perheillan aikana puoleeni ja sanoi minun olevan perheen pappeudenhaltija. Tämä tapahtuma antoi minulle tärkeän opetuksen pappeuden kunnioittamisesta.

Hän myös huolehti siitä, että sain aina asianmukaista rohkaisua ja ylimääräistä kannustinta osallistua pappeuskokouksiini tai täyttää velvollisuuksiani. Esimerkiksi Thelma käytti jokaista äänekästä ja tarmokasta keinoa saadakseen minut ylös sängystä sunnuntaiaamuisin, jotta voisin osallistua pappeuskokoukseen. Hän opetti minua myös odottamaan innokkaasti edistymistäni Aaronin pappeudessa.

Toimintaillassa ja seminaarissa minua ei haitannut, että minut tunnettiin aina ”Thelman veljenä”. Muutamilla ystäväistäni oli kirkossa vanhempiensa tuki, mutta minulla oli piispani, Nuorten Miesten johtajat ja Thelma.

Thelma oli minulle edelleen esimerkkinä hoitaessaan erilaisia kirkon tehtäviä, kunnes hän lähti lähetystyöhön.

Kun olin nuori, Thelma kannusti minua käymään Alkeisyhdistyksessä ja muissa kirkon toiminnoissa. Vuosien vieressä hänen esimerkkinsä ja innokkuutensa evankeliumissa pysyvät edelleenkin innoituksen lähteenä minulle.

Thelma palveli kunniaakkaasti Quetzaltenangon lähetyksentällä Guatemalassa, ja hänen töidensä hedelmiin kuului äitimme kaste kaksi päivää Thelman kotiinpaluun jälkeen. Ilomme oli täysi, kun minä, jolla oli silloin papin virka, suoritin tuon pyhän toimituksen. Thelman esimerkkiä seuraten minä aloin vakavasti valmistautua palvelemaan lähetyksessä.

Lähetyksensä jälkeen Thelma muutti Yhdysvaltoihin opiskellakseen Brigham Youngin yliopistossa, vaikka taloudellinen tilanteemme olikin heikko. Välimatkasta huolimatta hänen vaikutuksensa elämässäni pysyi voimakkaana.

Kun palasin kotiin palveltuani Guatemalan lähetyksentällä Guatemalassa, minäkin matkustin Provoon Utahiin opiskellakseni BYU:ssa. Olin kiitollinen monien ihmisten ystävällisyydestä ja tuesta heidän auttaessaan minua pääsemään sinne. Raha olisi kuitenkin yhä tiukassa.

Pian Provoon saavuttuani tarkastelimme Thelman kanssa taloudellista tilannettamme. Tulimme molemmat siihen tulokseen, että vaikka olisinkin osapäivätyössä, meillä ei ollut riittävästi rahaa maksaa meidän kummankin vuokraa koko opiskeluvuodelta. Thelma ei hetkeäkään epäillyt, ettemmekö selviytyisi tästäkin koettelemuksesta. Hän luotti siihen, että Herra valmistaisi keinon. Vajaata viikkoa myöhemmin Thelma sai kirjeen BYU:n espanjan kielen osastolta. Avattuaan sen hän kääntyi minuun päin ja huudahti: ”Tämä! Tämä on keino, jolla maksamme sinun vuokras!” Kirjeessä hänelle ilmoitettiin, että hänet oli hyväksytty opettajan assistentiksi, mikä lisäisi hänen tulojaan.

Terveyteen liittyvän haasteen kohtaamista

Vuosien vieressä Thelma pysyy edelleenkin innoituksen lähteenä. Hän kohtaa vastoinkäymiset paremmin kuin kukaan muu tuntemani ihminen. Hän hoitaa suloista poikaansa, jolla on Downin syndrooma, iäkästä äitiämme ja aviomiestä, joka on vakavasti sairas. Ja kaiken kukkuraksi hänellä on omiakin terveysongelmia.

Muutama vuosi sitten Thelma oli aivoleikkauksessa, jolla helpotettiin aivokystan aiheuttamaa painetta. Kun ottaa huomioon hänen läheistensä tarpeet, ajatus mahdollisista komplikaatioista oli pelottava. Hän rukoili apua ja innoitusta ja kävi temppelissä. Kaiken tämän keskelläkään

hänen uskonsa ei horjunut, mutta hän suhtautui varauksin henkensä jättämiseen lääkärin käsiin, joka suorittaisi tuon vaativan leikkauksen. Thelma oli noihin aikoihin käymässä erään rakkaan ystävän luona ja uskoi tälle huolensa leikkauksesta. Thelman ystävä kysyi lääkärin nimeä ja sen kuultuaan sanoi, että kyseinen lääkäri oli hänen seurakuntansa jäsen. Ystävä kertoi Thelmalle, että lääkäri oli uskollinen kirkon jäsen ja kelvollinen pappeudenhaltija, joka soitti leikkauksia tehdessään usein kirkon lauluja. Vaikkakin yksinkertainen tieto, se oli lempeä vastaus Thelman rukouksiin. Thelman elämä ja hengelliset kokemukset ovat jatkuvana voiman ja todistuksen lähteenä omassa elämässäni.

Ajattelen nuoria poikia, jotka saattavat kasvaa samankaltaisessa tilanteessa kuin minä. Ajattelen niitä, joilla ei ole miehen roolimallia kotona, jotka voivat löytää turvan vain kirkossa ja jotka varttuvat levottomissa maissa. Sanon heille: Älkää koskaan antako periksi. Pysykää lähellä Herraa ja Hänen palvelijoitaan. Olen kiitollinen siitä, että Herra antoi minulle tarvitsemäni tuen kannustaakseen minua saavuttamaan tavoitteeni ja tulemaan sellaiseksi kuin olen tänään. ■

Kirjoittaja asuu New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa.

NAISTEN USKO JA OMISTAUTUMINEN

”Saanen ilmaista kiitollisuuteni teille uskollisille kirkon naisille, joita on jo miljoonia ympäri maailmaa. Teillä on suuri voima saada hyvää aikaan. Kykyne ja uskollisuutenne ovat ihailtavat. Uskonne ja rakkautenne Herraa, Hänen työtään ja Hänen poikiaan ja tyttäriään kohtaan on valtava. Eläkää edelleenkin evankeliumin mukaan. Pitäkää sitä kunniaa kaikkien niiden edessä, joiden kanssa joudutte tekemisiin.”

Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008), *Kirkon presidenttien opetuksia: Gordon B. Hinckley, 2016, s. 109.*

**Vanhin
Quentin L. Cook**
kahdentoista apos-
tolin koorumista

EVANKELIUMI JA hyvä elämä

Pahimmissa olosuhteissa, kun kaikki muu sortuu, tärkeintä on perhe ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumi.

Monissa puheissa kannustetaan painokkaasti tavoittelemaan unelmia ja sitä, mitä kiihkeästi haluaa. Arvostan noita tavoitteita, mutta haluan saada teidät pohtimaan suurempaa tarkoitusta elämässänne.

Kiitollisuus siunauksista

Ensinnäkin toivon, että te olette kiitollisia siunauksistanne – etenkin syntyperästänne. Kiitollisuus ja nöyryys liittyvät kiinteästi toisiinsa. Me elämme itsekeskeistä aikaa. Varsinkin sosiaalista mediaa voidaan helposti käyttää itsekehuskeluun. Koskaan ei ole ollut tärkeämpää olla kiitollinen ja nöyrä. Ne, joilla on nuo ominaisuudet, ilmaisevat arvostavansa siunauksiaan noudattaessaan Vapahtajan esimerkkiä.

Harvardin yliopiston professori Roger B. Porter, joka on ystäväni ja uskollinen kirkon jäsen, huomautti yhdessä promootiopuheessa Harvardissa toukokuussa 2015, että kiitollisuus ”edellyttää, että me tunnustamme velkamme muille”, ja ”siihen sisältyy usein nöyrä asenne ansaitsemattomia lahjoja kohtaan”. Hän sanoi lopuksi: ”Jos päätätte ottaa kiitollisuuden elämänne keskeiseksi tekijäksi, se palvelee teitä hyvin. Se auttaa teitä vastustamaan kiusausta langeta ylpeyteen ja oikeutuksen tunteeseen. Se auttaa teitä näkemään hyvää ja huomaamaan myönteiset asiat. Se auttaa teitä näkemään oikeassa valossa tiellä olevat kuopat ja vastoinkäymiset, joita aika ajoin kohtaatte. Se auttaa teitä kiinnittämään huomiota niihin, jotka ovat vähempiosaisia kuin te mutta joiden elämää te voitte siunata.”¹

Vanha kiinalainen sananlasku sanoo: "Kun juot vettä, älä unohda kaivoa, josta se on peräisin."

Esittäisinkin, että meidän pitää olla erityisen kiitollisia syntyperästämme. Kun meitä on siunattu hyvillä vanhemmilla, meidän pitäisi olla kiitollisia. Sen meistä jokainen on syntyperästämme velkaa. Vanha kiinalainen sananlasku sanoo: "Kun juot vettä, älä unohda kaivoa, josta se on peräisin."

Pyhistä kirjoituksista käy selkeästi ilmi, että meidän tulee kunnioittaa vanhempiamme. Eräs Raamatun sananlasku sanoo: "Poikani, pidä mielessäsi isäsi käskyt, älä väheksy äitisi opetusta" (Sananl. 6:20). Efesolaiskirje opettaa meitä kunnioittamaan isäämme ja äitiämme (ks. Ef. 6:2–3; ks. myös 2. Moos. 20:12). Suuri saksalainen filosofi Goethe ilmaisi sen näin: "Mik' isiltä jäi jälkeen, perut nää / omakses voita taistelulla!"² On selvää, että meidän pitää olla kiitollisia vanhemmillemme ja ryhtyä myönteisiin tekoihin hankkiaksemme sen, mitä he toivoisivat antavansa meille.

lankaikkiset periaatteet vastaan maailmalliset filosofiat

Sen lisäksi että kannustan teitä olemaan kiitollisia, haluan antaa muutamia käytännön neuvoja, jotka voivat auttaa teitä sekä olemaan onnellisia että menestymään saavuttaaksenne merkityksellisen elämän, jota usein nimitetään "hyväksi elämäksi".

Äskettäisessä esseessä lordi Jonathan Sacks, Brittiläisen kansainyhteisön yhdistyneiden juutalaisseurakuntien entinen pöytäkirjuri, puki sanoiksi saman huolen, joka minulla on uskon, moraaliarvojen ja merkityksen vähenemästä roolista nykyajan elämässä. Hän sanoi:

"Jos on yksi asia, jota nykymaailman suuret instituutiot eivät tee, se on merkityksen antaminen. – –

Tiede, tekniikka, vapaa markkinatalous ja – – demokraattinen valtio ovat sallineet meidän päästä ennenkuulumattomiin saavutuksiin tiedossa, vapaudessa, eliniänodotteessa ja vauraudessa. Ne ovat suurimpia ihmiskunnan sivilisaation saavutuksia ja niitä tulee puolustaa ja vaalia.

Mutta ne eivät vastaa kolmeen kysymykseen, joita jokainen pohtiva ihminen esittää jossakin vaiheessa elämäänsä: Kuka minä olen? Miksi olen täällä? Kuinka minun siis

tulee elää? Tuloksena on, että 21. vuosisata on jättänyt meille suurimman mahdollisen määrän valintoja ja pienimmän mahdollisen määrän merkitystä.”³

Tämä lainaus ilmaisee hienolla tavalla oman sanomani ytimen. Olen syvästi huolissani siitä, että hyvä elämä, joka perustuu Jeesuksen Kristuksen elämään ja opetuksiin, on nyt toisarvoisella sijalla verrattuna maailman näkemykseen hyvästä elämästä.

Niille meistä, jotka olemme kirkon jäseniä, Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ja Hänen ylösnousemuksensa ja sovituksensa ovat perusta kaikelle sille, mikä on olennaista, ja ne myös tuovat merkityksen tähän elämään. Vapahtaja on innoittanut uskonkäsityksiä sekä vakiinnuttanut käytösnormeja siitä, mikä on moraalista, vanhurskasta ja toivottavaa ja mikä johtaa hyvään elämään. Vapahtajan opettamia periaatteita ja perusmoraalia vastaan hyökätään kuitenkin ankarasti nykyajan maailmassa. Hyökkäyksen kohteena on itse kristinusko.

Tämä ei ole uutta. Hyvän elämän reseptistä on väitelty vuosisatojen ajan. Kun apostoli Paavali oli Ateenassa, hän kohtasi muutamia epikurolaisia ja stoalaisia filosofi (ks. Ap. t. 17:18). Stoalaiset uskoivat, että korkein hyvä oli hyve, kun taas epikurolaiset uskoivat, että korkein hyvä oli mielihyvä. Monista stoalaisista oli tullut ylpeitä, ja he käyttivät filosofiaa ”verhona – – kunnianhimolle ja vääryydelle”. Monista epikurolaisista oli tullut hedonisteja, jotka ottivat motokseen: ”Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme.”⁴ Akateemisessa maailmassa moni on kauan pitänyt hyvän elämän ohjeena Aristoteleen kannanottoa ”älyllisestä ajattelusta”. On kiinnostavaa, että monet näistä samoista maailmallisista filosofioista, jotka olivat ristiriidassa varhaisen kristinuskon kanssa, ovat yhä läsnä – nykyään hieman erilaisissa muodoissa.

Lisäksi monet uudet filosofiat ovat täydellisessä ristiriidassa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kanssa. Näin on tapahtunut nopeasti. Mormonin kirjan ilmausta käyttäen ”muutamana vuoden kuluessa” (Hel. 7:6) suuri osa maailmaa sanoo nyt ”pahaa hyväksi ja hyvää pahaksi” (2. Nefi 15:20). Itse asiassa nämä kaksi pyhien kirjoitusten ilmausta kuvaavat sitä, mitä tapahtuu meidän aikanamme. Se, mitä pidetään moraalisenä, on muuttunut nopeasti. On tapahtunut käsittämätön siirtyminen pois siitä asenteesta, että

hyvän elämän pohjana on moraalinen käyttäytyminen. Jotkut väheksyvät kristinuskkoa uskomalla siihen myyttiin, että kristinuskossa onnea ei koeta tässä elämässä vaan vasta taivaassa.⁵ Vakuutan teille, että Vapahtajan seuraaminen tuo onnea tässä elämässä *ja* taivaassa.

Muistopuhehyveet vastaan ansioluettelohyveet

On haasteita, joissa ei ole kyse vain hyvästä ja pahasta. Jotkin haasteet vaativat meitä tekemään valintoja sen perusteella, mikä on parasta, eikä vain, mikä on hyvää.⁶

David Brooks kehitteli pääkirjoituksessa nimeltä ”Moraalinen toivelista” ajatuksen, että on ”kahdenlaisia hyveitä – ansioluettelohyveitä ja muistopuhehyveitä. Ansioluettelohyveet ovat taitoja, joita tuot työmarkkinoille. Muistopuhehyveet ovat niitä, joista puhutaan hautajaisasiassa.”⁷ Brooks päätteli aivan oikein, että muistopuhehyveet ovat paljon tärkeämpiä. Oivalsin tämän itse erään kokemuksen ansiosta, jonka sain ollessani puolivälissä kolmeakymmentä ja jolla oli minuun syvälinen vaikutus. Siihen

liittyivät kahden hyvän miehen hautajaiset, jotka pidettiin vain muutaman päivän välein. Kertomus on tosi, mutta olen muuttanut nimet ja jättänyt tarkoituksella joitakin seikkoja selventämättä.

Olin 25-vuotias, valmistunut Stanfordin oikeustieteellisestä tiedekunnasta ja juuri aloittanut työt lakitoimistossa. Työympäristössäni tapasin korkeasti koulutettuja ihmisiä, jotka olivat koonneet huomattavan määrän aineellista omaisuutta. He olivat ystävällisiä ja kaiken kaikkiaan rakastettavia ja miellyttäviä ihmisiä.

Kirkon jäsenillä, joita tapasin, oli paljon vaihtelevampi tausta. Suurimmalla osalla heistä oli hyvin vähän aineellista vaurautta. He olivat hienoja ihmisiä, ja useimpien elämä oli merkityksellistä. Juuri tässä vaiheessa kuoli kaksi vanhempaa, eläkkeellä olevaa miestä, jotka olin tuntenut monia vuosia. Heidän hautajaisensa pidettiin vain muutaman päivän välein, ja matkustin kumpaankin tilaisuuteen. Olen päättänyt käyttää toisesta miehestä nimitystä Rikas ja toisesta Uskollinen. Nuo kahdet hautajaiset ovat syöpyneet

mieleeni, koska ne tekivät selväksi niiden valintojen merkityksen, joita kaikilla, etenkin nuorilla, on edessään. Ne osoittavat myös ansioluettelohyveiden ja muistopuhehyveiden välisen eron monimutkaisuuden.

Sekä Rikas että Uskollinen palvelivat nuorukaisina lähetystyössä. Kaikesta päätellen he olivat kumpikin omistautuneita lähetysaarnajia. Korkeakouluopintojen jälkeen heidän elämänsä alkoi mennä eri suuntiin. Rikas meni naimisiin kauniin neitosen kanssa, josta tuli ajan myötä kirkossa vähemmän aktiivinen. Uskollinen meni naimisiin yhtä kauniin neitosen kanssa, joka oli kirkossa täysin aktiivinen. Juuri tämä päätös vaikutti jatkossa heidän elämänsä päätöksiin enemmän kuin mikään muu tekijä. Kokemukseni mukaan, kun aviopari pysyy luotettavana ja uskollisena Vapahtajalle ja perheen iankaikkiselle merkitykselle, niin miltei aina he vaalivat muistopuhehyveitä.

Kerron nyt lisää Rikkaasta. Hän tuli erittäin hyvin toimeen kaikkien kanssa ja välitti ihmisistä paljon. Hän aloitti työuransa suuressa yhdysvaltalaisessa yrityksessä ja päätyi lopulta yhtiön johtajaksi. Hänellä oli suuret tulot, ja hän asui suuressa kauniissa kodissa, joka sijaitsi avaralla tontilla. Tästä syystä olen päättänyt kutsua häntä Rikkaaksi. Voi hyvin sanoa, että hänen uravalintansa eivät olleet vain hyviä tai parempia vaan ne olivat parhaita.

Hänen perhettä ja kirkkoa koskevat valintansa eivät kuitenkaan olleet yhtä hyviä. Hän oli hyvä mies eivätkä hänen henkilökohtaiset valintansa olleet sinänsä huonoja, mutta hänen perhettä koskevat valintansa ja hänen vaikutuksensa lapsiinsa keskittyivät miltei täysin koulutukseen ja työpaikkaan, periaatteessa ansioluettelohyveisiin, jotka ovat hyvin arvostettuja työmarkkinoilla. Myös hänen poikansa alkoivat edetä erinomaisesti työelämässä. He eivät kuitenkaan pysyneet aktiivisina kirkossa, ja he menivät naimisiin nuorten naisten kanssa, jotka eivät olleet jäseniä. En tiedä kaikkea hänen pojistaan, mutta kunkin kohdalla nuo avioliitot päättyivät eroon.

Rikkaasta ja hänen vaimostaan tuli myös vähemmän aktiivisia. He olivat enimmäkseen mukana seurapiireissä ja yhteiskunnallisessa toiminnassa. Rikas piti itseään aina myöhempien aikojen pyhänä ja oli ylpeä lähetystyöstään, mutta hän ei käynyt kirkossa. Hän antoi silloin tällöin rahaa kirkon rakennusprojekteihin ja auttoi kirkon jäseniä heidän

urallaan. Hänet tunnettiin lisäksi rehellisyydestään, nuhteettomuudestaan ja hyvästä tahdostaan kaikissa niissä tehtävissä, joita hänellä oli.

Hänen hautajaisensa pidettiin hautausmaahan yhteydessä sijaitsevassa tunnustuksettomassa kappelissa. Hautajaisiin osallistui monia huippujohtajia ja arvohenkilöitä, muiden muassa sen osavaltion kuvernööri, jossa hän asui. Hänen lapsiaan, lastenlapsiaan ja minua lukuun ottamatta kaikki olivat yli 50-vuotiaita. Ne olivat kaiken kaikkiaan murheelliset hautajaiset. Siellä ei opetettu onnensuunnitelman peruseräpäätteitä eikä juurikaan puhuttu Jeesuksesta Kristuksesta. Rikkaan elämä perustui miltei kokonaan ansioluettelohyveisiin.

Uskollisen työuraa koskevat päätökset eivät olleet läheskään yhtä onnistuneita. Hänen ensimmäiset yrityksensä itsenäisenä yrittäjänä epäonnistuivat, kun yritys paloi ja hän menetti kaiken. Hän perusti myöhemmin pienen yrityksen mutta pystyi

hädin tuskin suorittamaan vaaditut maksunsa. Hänellä oli pieni mutta ihan kelvollinen koti. Hän nautti työstään ja vuorovaikutuksestaan ihmisten kanssa. Hänen työuransa oli hyvä ja varmasti tyydyttävä mutta ei arvostettu tai sellainen, jota olisi voinut kutsua parhaaksi. Se ei ollut ansioluettelohyveiden ura.

Hänen perhettä ja kirkkoa koskevat valintansa olivat kuitenkin ehdottomasti parhaita. Hän ja hänen vaimonsa olivat täysin aktiivisia kirkossa. Hän palveli tehtävissä, joihin hänet kutsuttiin, usein opettajana, kävi säännöllisesti temppelissä ja oli uskollinen pappeudenhaltija. Hänellä oli lämpimät suhteet etenkin suureen perheeseensä ja moniin lastenlapsiinsa. Heillä kaikilla oli hyvä koulutus, mutta hän oli tähdentänyt heille eniten Kristuksen kaltaista elämää. Jäätyään eläkkeelle hän palveli lähetystyössä yhdessä vaimonsa kanssa. Vaikka hänellä oli koetelemuksia, kuten pojan kuolema toisessa maailmansodassa, hän koki tyydytystä ja iloa koko elämänsä ajan perheensä ja Jeesuksen

Kun koulutukseen ja ammattiin liittyvät tavoitteet nostetaan perhettä, kirkkoa ja Vapahtajaan kohdistuvaa todistusta tärkeämmälle sijalle, voivat ansioluettelohyveiden tähdentämisen tahattomat seuraukset olla huomattavan haitallisia.

Jokainen voi tehdä merkittävimmät valinnat riippumatta kyvyistään, taidoistaan, mahdollisuuksistaan tai taloudellisesta tilanteestaan.

Kristuksen evankeliumin tuoman tarkoituksen ja merkityksen vuoksi.

Hänen hautajaisensa seurakuntakeskuksessa olivat ilontäyteiset, ja niihin osallistui paljon ihmisiä. Mukana oli kaikenikäisiä, myös suuri joukko lastenlapsia ja nuoria, joita hän oli palvellut. Hautajaisissa opetettiin onnensuunnitelmaa, ja Vapahtaja oli tilaisuuden keskipiste. Ne olivat esimerkilliset myöhempien aikojen pyhän hautajaiset. Puheissa kerrottiin hänen luonteestaan, ystävällisyydestään, välittämisestään sekä uskostaan ja rakkaudestaan Herraa Jeesusta Kristusta kohtaan.

Valinnat ja hyvä elämä

Olen maininnut, että nämä kahdet hautajaiset osuivat ratkaisevaan aikaan omassa elämässäni. Olin palvellut lähetystyössä ja rakastin kirkkoa. Olin juuri aloittelemassa uraani, ja ne, joilla oli aineellista ja ammatillista menestystä, olivat alkaneet vaikuttaa minuun. Ymmärsin, että tekemäni valinnat määräisivät onnellisuuteni tässä elämässä ja sen perinnön, jonka jättäisin jälkeeni. Ymmärsin myös

edessäni olevien valintojen iankaikkisen merkityksen. Minulle oli selvää, että valinnoilla on iankaikkista merkitystä. Kaikkein tärkeintä juuri kuvailemieni ihmisten elämässä on minulle se, että ymmärsin, että jokainen voi tehdä merkittävimmät valinnat riippumatta kyvyistään, taidoistaan, mahdollisuuksistaan tai taloudellisesta tilanteestaan. Ymmärsin, että minulle, tuleville lapsilleni ja kaikille niille, joihin minulla olisi mahdollisuus vaikuttaa, tärkeintä oli Vapahtajan, perheeni ja kirkon asettaminen ensimmäiselle sijalle. Sen tekeminen johtaisi hyvään elämään.

Pahimmissa olosuhteissa, kun kaikki muu sortuu, tärkeintä on perhe ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumi. Ajatelkaa isä Lehiä Mormonin kirjassa, jossa kuvataan, kuinka ”hän lähti erämaahan. Ja hän jätti talonsa ja perintömaansa ja kultansa ja hopeansa ja kalleutensa eikä ottanut mukaansa mitään muuta kuin perheensä.” (1. Nefi 2:4.)

Tällä sukupolvella on haaste suojella uskoa ja perhettä. Eräs alan tutkija on palannut tutkimuksissaan niinkin kauas kuin

muinaiseen Intiaan ja Kreikkaan ja tullut siihen tulokseen, että historian jokainen uskonnon väestö on kokenut väkimääränsä vähenemisen.⁸ Uutisissa on äskettäin tuotu esiin syntyvyyden aleneminen suuressa osassa nyky maailmaa. *Wall Street Journal* -lehden etusivuartikkelissa julistettiin: ”Maailman uusi väestöä koskeva aikapommi: liian vähän ihmisiä.” Artikkelissa sanottiin, että vuonna 2016, ”ensimmäisen kerran sitten vuoden 1950, – – työikäisen väestön määrä vähenee”.⁹

Uskon puute ja väestön väheneminen ovat selvästi-kin yhteydessä toisiinsa. Isän iankaikkinen suunnitelma lapsiaan varten riippuu sekä uskosta että perheistä. Olen kiitollinen siitä, että tutkimuksissa on jatkuvasti todettu myöhempien aikojen pyhien säilyttävän uskon Herraan Jeesukseen Kristukseen ja edelleenkin menevän naimisiin ja hankkivan lapsia.

Kaikilla ei ehkä ole tilaisuutta mennä naimisiin tai saada lapsia. Mutta ne ihmiset, jotka vanhurskaasti seuraavat Vapahtajaa ja noudattavat Hänen käskyjään – ja jotka palvelevat epäitsekästi Isämme lapsia – ”tulevat saamaan kaikki luvutut siunaukset iankaikkisuuksissa”¹⁰.

Kun kohtaamme elämän ongelmia ja koettelemuksia, tapahtuu monia asioita, joihin voimme vaikuttaa hyvin vähän, jos lainkaan. Mutta me voimme hallita niitä asioita, jotka koskevat periaatteita, käyttäytymistä, uskonnon harjoittamista ja vanhurskasta elämää. Uskomisemme Isään Jumalaan ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen sekä Heidän palvelemisensa on valinta, jonka me teemme.

Vanhin Neal A. Maxwell (1926–2004) kahdentoista apostolin koorumista on sanonut tämän mitä ytimekkäimmällä tavalla lainaten William Law’ta, 1700-luvun englantilaista pappismiestä: ”Jos et ole valinnut ennen kaikkea muuta Jumalan valtakuntaa, niin loppujen lopuksi on yhdentekevää, mitä olet valinnut sen sijaan.”¹¹

Ymmärrättehän, että kertoessani tosikertomuksen miehistä, joita kutsuin Rikkaaksi ja Uskolliseksi, en kannata sitä, että oltaisiin vähemmän kiinnostuneita koulutuksellisista tai ammatillisista tavoitteista. Aivan päinvastoin, meidän tulee tehdä kaikki voitavamme edistyäksemme näillä kahdella alueella. Tarkoitan sitä, että kun koulutukseen ja ammattiin liittyvät tavoitteet nostetaan perhettä, kirkkoa ja Vapahtajaan kohdistuvaa todistusta tärkeämmälle sijalle,

voivat ansioluettelohyveiden tähdentämisen tahattomat seuraukset olla huomattavan haitallisia.

Olen varma siitä, että te voitte saada ilon ja onnen, jota toivotte ja jota Jumala haluaa teille, jos te olette

- kiitollisia siunauksistanne – etenkin syntyperästänne
- sitoutuneita iankaikkisiin periaatteisiin, jotka tuovat elämäänne merkitystä
- määrätietoisia siinä, että muistopuhehyveenne voittavat ansioluettelohyveenne
- valmistautuneita kertomaan Vapahtajalle, että olette eläneet hyvän elämän.

Tärkein kohtaaminen, mikä meillä jokaisella on verhon tuolla puolen, on Vapahtajan, ”portin vartijan” (ks. 2. Nefi 9:41), kanssa. Riippumatta siitä, keitä esivanhempamme ovat ja olemmeko me rikkaita vai köyhiä, me ilmoitamme, kuinka uskollisia olemme olleet niiden käskyjen noudattamisessa, jotka meille on annettu. Meidän tulee elää niin, että voimme mennä Hänen porteilleen kiittäen, Hänen esipihoilleen Häntä ylistäen, Häntä kiittäen ja siunaten Hänen nimeään (ks. Ps. 100:4).

Me haluamme iloisina kertoa, että olemme eläneet todella hyvän elämän. ■

Brigham Youngin yliopiston Idahan kampuksen hartaustilaisuudessa 18. joulukuuta 2015 pidetystä puheesta ”The Good Life” [Hyvä elämä]. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

VIITTEET

1. Roger B. Porter, promootiupuhe, Dunster House, Harvardin yliopisto, 28. toukokuuta 2015.
2. Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, suom. Valter Juva, 1916, osa 1, s. 38.
3. Jonathan Sacks, ”How to Defeat Religious Violence”, *Wall Street Journal*, 2. lokakuuta 2015, s. C2; ks. myös Jonathan Sacks, *Not in God’s Name: Confronting Religious Violence*, 2015, s. 13.
4. Ks. Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 1895, s. 304.
5. Ks. Carl Cederstrom, ”The Dangers of Happiness”, *New York Times*, 18. heinäkuuta 2015, s. 8.
6. Ks. Dallin H. Oaks, ”Hyvä, parempi, paras”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 104–108.
7. David Brooks, ”Moral Bucket List”, *New York Times*, 11. huhtikuuta 2015, s. SR1, nytimes.com; ks. myös David Brooks, *The Road to Character*, 2015, s. xi.
8. Ks. Michael Blume, artikkelissa David Brooks, ”Peace within the Texts”, *New York Times*, 17. marraskuuta 2015, s. A23, nytimes.com.
9. Greg Ip, ”The World’s New Population Time Bomb: Too Few People”, *Wall Street Journal*, 24. marraskuuta 2015, s. 1.
10. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.3.3.
11. Neal A. Maxwell, ”Vastaus kutsuun”, *Välkeus*, marraskuu 1974, s. 479; ks. myös William Law, julkaisussa *The Quotable Lewis*, toim. Wayne Martindale ja Jerry Root, 1989, s. 172.

HENKILÖKUVIA USKOSTA

Vuonna 1989 Markus, Karen ja heidän kolmevuotias poikansa pääsivät lähtemään kotoaan Itä-Saksasta lomalle Unkariin. Heidän siellä ollessaan Unkari avasi rajansa Itävaltaan, jolloin tuhansille itäsaksalaisille pakolaisille tarjoutui tie vapauteen. Markus ja Karen huomasivat ainutlaatuisen tilaisuutensa. Hekin voisivat lähteä.

LESLIE NILSSON, VALOKUVAAJA

Markus Tilgner

Saksi-Anhalt, Saksa

Ehdotin: "Lähdetään Itävaltaan."

"Ei, sinä et voi", Karen sanoi.

"Jättäisimme sinun vanhempasi ja minunkin vanhempani Saksaan."

"Kyllä he ymmärtävät", vastasin.

"Olemme jo alkaneet rakentaa taloa", Karen sanoi minulle.
"Tehdään se valmiiksi."

"Ei, vaan aloitetaan uudelleen", sanoin, "jossakin muualla, Länsi-Saksassa."

Yritin kertoa hänelle uudelleen, että meidän pitäisi lähteä. Hän sanoi: "Ei, koska sinut on juuri kutsuttu piispaksi ja sinä vastasit, että palvelisit."

Siitä syystä me emme lähteneet Saksasta. Joitakin viikkoja myöhemmin Berliinin muuri sortui. Me olimme onneksemme jääneet. Se oli Herran tie meille.

Katso lisää valokuvia Tilgnereistä sivulta lds.org/go/31739.

KOTIKÄYNTIOPETUS, SUKUTUTKIMUS JA ÄIDIT

Liityin kirkkoon, kun olin 20-vuotias. Pian sen jälkeen solmin avioliiton seurakunnan erään jäsenen kanssa, ja muutimme työn vuoksi. Kun olin 22-vuotias, syntyi esikoispoikamme. Niihin aikoihin kotikäyntiopettajani alkoivat käydä luonani säännöllisesti, vaikka asuimmekin seurakunnan rajojen laitamilla.

Koska olin niihin aikoihin juuri tullut äidiksi, omatuntoni kehotti minua ottamaan yhteyttä omaan äitiini. Olin kuitenkin katkaissut kaikki yhteydet häneen kahdeksan vuotta aiemmin, kun vanhempani olivat eronneet. Joka kerta kun kotikäyntiopettajani tulivat, puhuimme asiasta ja tunsin, että Henki

kehotti minua ottamaan tämän vaikean askelen.

Keskustelimme siitä, kuinka minä voisin aloittaa suhteemme rakentamisen uudelleen, koska äitini ei kuulu kirkkoon. Niiden kahdeksan vuoden aikana, jotka olivat kuluneet väli-rikostamme, elämäni oli muuttunut hyvin paljon. Hengen voimakkaiden kehotusten vuoksi päätin ensin ottaa yhteyttä äidinäitiin. Isoäitini oli sokea, joten hänen postinsa lähetettiin tädileni, joka huolehti hänestä.

Sain paluupostissa ihanan kirjeen, ja menimme joksikin aikaa vierailulle isoäitini ja tätini luo. Isoäitini oli iloisen yllättynyt ja pyysi vain, että

käväisisin kotimat kallamme tapaa-
massa hänen tyttärtään – äitiäni. Hän oli hyvin iloinen.

Isoäitini oli luterilainen, ja hän rakasti Vapahtajaa. Sinä aikana kun viivyimme heidän luonaan, mieheni luki hänelle joka aamu Mormonin kirjaa. Isoäiti piti siitä kovasti. Muutaman aamun jälkeen mieheni ja isoäitini olivat niin Hengen täyttämiä, että isoäitini meni kirjoituspöytänsä luo, otti esiin erään sukhistoriakirjan, joka oli kuulunut edesmenneelle isoisälleni, ja näytti sitä miehelleni. Siihen oli siististi kirjattu kahdeksan sukupolvea, jopa kunkin henkilön ammatti. Vierailumme aikana isoäitini oli hyvin onnellinen, ja lupasin hänelle, että menisin kotimat kalla käymään äitini luona, niin kuin teinkin.

Viisi viikkoa sen jälkeen kun olimme käyneet isoäitini luona, hän sai halvauskohtauksen ja menehtyi. Kaksi vuotta myöhemmin suoritin temppelityön esivanhempieni puolesta isoäidiltä saamiene tietojen perusteella.

Nykyään minulla on hyvä suhde äitiini. Asumme samassa kaupungissa, ja hän auttaa minua silloin tällöin lastemme kanssa.

Ilman kotikäyntiopettajiani, jotka kannustivat ja tukivat minua tänä aikana, ja ilman heidän säännöllisiä käyntejään en olisi koskaan uskaltanut ottaa tätä askelta korjatakseni suhteeni äitiini. Siunauksia on koitunut paitsi minulle myös monille sukupolville. ■

Heike Baake, Frankfurt, Saksa

Tunsin Hengen kehottavan minua ottamaan tämän vaikean askelen.

KOTIKÄYNTIOPETTAJANI LÖYSIVÄT MINUT

Kun olin nuori äiti ja meillä oli kaksivuotias poika, asuimme hetken aikaa Santa Catarinassa Brasiliassa ja tunsin siellä hyvin harvoja kirkon jäseniä. Asuimme kasvavalla mutta syrjäisellä asuinalueella, joten kotimme lähellä ei ollut moniakaan naapureita.

Eräänä päivänä aloin voida huonosti ja kärsin pian nestehukasta. Hetken päästä en jaksanut edes nousta ylös huolehtiakseni pojastamme tai mennäkseni kadulle lähimpään puhelinkoppiin soittamaan miehelleni. Aloin rukoilla, mutta joka kerta kun yritin nousta ylös, tunsin oloni heikommaksi.

Ei aikaakaan, kun kotikäyntiopettajani koputtivat oveeni. He ymmärsivät heti, että taivaallinen Isä oli johdattanut heidät löytämään minut. He valmistivat minulle lääkettä, auttoivat minua poikamme kanssa ja pesivät astiat. Sitten he kertoivat minulle, että he olivat kävelleet varsin pitkään löytääkseen talomme ja olivat aikoneet antaa periksi, mutta Henki oli kieltänyt heitä.

Siihen mennessä kun he olivat lähdössä, oloni oli jo kohentunut. Ennen kuin he lähtivät, pidimme yhdessä rukouksen.

He eivät luultavasti tiedä, miten paljon he auttoivat minua ja ravitsivat minua hengellisesti ystävällisyyden esimerkillään ja sillä, että he kuuntelivat Hengen ääntä ja toimivat ripeästi sen mukaisesti. ■

Enilze do Rocio Ferreira da Silva,
Curitiba, Brasilia

Ei aikaakaan, kun kotikäyntiopettajani koputtivat oveeni. He ymmärsivät heti, että taivaallinen Isä oli johdattanut heidät löytämään minut.

MUUKALAISEN HYMY

Tavallisesti olisin vältellyt häntä – nukkavierua miestä, joka pelasi korttia pöydän ääressä paikallisen pikaruokaravintolan leikkipaikalla. Hänen surumielisillä kasvoillaan oli lempeä hymy hänen katsoessaan lasten leikkimistä. ”Hän varmaan lämmittelee itseään, koska ilma on kylmä”, ajattelin, kun kuljin hänen pöytänsä ohi heittäökseni pois tyttäreni puoliksi syödyn aterian. Kun huomasin, ettei hänen pöydällään ollut mitään ruokakääreitä tai paperimukeja, hiljainen, vieno ääni kuiskasi minulle: ”Osta hänelle ruokaa.”

Palasin pöytäni luo, ja taskussani oli vielä hieman rahaa. ”Nolostutan hänet”, sanoin itselleni. Silloin tuli rauhan tunne ja Hengen suloinen kuiskaus vaiensi minut: ”Osta hänelle ruokaa.”

En kertonut lapsilleni, mitä aion tehdä. Otin vain joitakin roskia ja menin heittämään niitä pois, jotta pääsin lähelle miehen pöytää ilman että ystäväni, joka oli syömässä kanssamme, huomaisi.

Kumarruin miehen puoleen ja

kysyin: ”Voinko ostaa sinulle vähän lounasta?”

Hän näytti hämmästyneeltä ja vastasi lempeästi: ”Jos haluat.”

Otin esiin sen vähän käteisen, jota minulle oli jäänyt – juuri tarpeeksi ateriaan ja juomaan – ja annoin rahat miehelle. Palasin omalle paikalleni ympärilläni olevien kiireisten äitien huomaamatta mitään ja katsoin, kun mies nousi ostamaan itselleen aterian.

Kun pakkasin lapsia autoon menäksemme kotiin, katsoin ikkunasta ja näin miehen kantavan ruokatarjotinta tyhjäan pöytänsä. Hänen aiemmin vakavilla kasvoillaan oli hymy.

Kasvojani vasten puhaltava talvinen viima ei tuntunut aivan niin kylmältä. Iloitsin siitä lämpimästä, riemullisesta

Hengestä, joka kylmästä huolimatta täytti minut kiireestä kantapähän.

Muistin Vapahtajan opetuksen:

”Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. – –’

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: ’Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa? – –’

Kuningas vastaa heille: ’Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.’” (Matt. 25:35, 37, 40.)

Olen kiitollinen siitä muukalaisen hymystä, joka auttoi minua saamaan rohkeutta tehdä oikein. ■

Jenner Porter, Texas, USA

AUTOIN MIRTAA PALAAMAAN

Perheemme uudessa seurakunnassa minut kutsuttiin palvelemaan neuvonantajana Apuyhdistyksessä. Johtokunnan kokouksissamme meillä oli tapana käydä läpi luetteloa Apuyhdistyksen sisarista seurakunnassamme ja miettiä, kuinka voimme auttaa heitä ja heidän perheitään.

Huomioni kiinnittyi erääseen seurakunnan sisareen nimeltä Mirta. Mirta oli ollut kirkon jäsen monia vuosia, mutta jostakin syystä hän ei ollut käynyt kirkossa muutamaan vuoteen.

Huomasin, että hänen miehensä oli vanhinten koorumin johtaja mutta että heidän lapsensa, jotka olivat jäseniä, eivät myöskään käyneet kirkossa. Joka sunnuntai näin hänen miehensä tulevan kirkkoon yksin.

Tunsin, että meidän täytyi auttaa tätä perhettä palaamaan yhdessä kirkkoon ja nauttimaan niistä siunauksista, joita Herra halusi antaa heille. Seuraavien johtokunnan kokousten aikana kerroin toiveistani auttaa Mirtaa palaamaan kirkkoon. Suunnittelimme toimintoja, joihin voisimme jollakin erityisellä tavalla saada hänet mukaan, ja mietimme muutamia tehtäviä, joita voisimme antaa hänelle.

Kun kävimme tapaamassa häntä, hän otti vastaan kunkin tehtävän ja myöhemmin täytti ne täydellisesti. Panimme merkille, kuinka innokkaasti hän odotti, että joku meistä hakisi hänet Apuyhdistyksen toimintoihin.

Kun johtokuntana järjestimme kotikäyntiopetuspareja, pyysin muita miettimään sitä mahdollisuutta, että

Mirtasta ja minusta tulisi kotikäyntiopetuspari. Joka kuukausi ilman poikkeusta Mirta ja minä kävimme kotikäyntiopetuksella. Joka kerta, kun menimme tapaamaan sisaria, meillä oli mahdollisuus jutella ja tutustua toisiimme paremmin.

Aina kun kutsuin häntä tulemaan kirkkoon, hän sanoi ainoastaan: ”Tulen sitten kun minusta tuntuu siltä.” En ymmärtänyt, mutta kunnioitin hänen päätöstään. Lopulta hänen vastauksensa muuttuivat: ”Ehkäpä tulen sunnuntaina.”

Odotin häntä innokkaana joka sunnuntai. Hän ei koskaan tullut, mutta pidin hänet edelleen rukouksissani. Perheemme joutui yllättäen muuttamaan takaisin sinne, missä olimme asuneet aiemmin, eikä minulla ollut tilaisuutta hyvästellä Mirtaa. Kun lähdimme seurakunnasta, hän ei ollut vielääkään palannut kirkkoon.

Joitakin kuukausia myöhemmin minulle kerrottiin, että Mirta oli palannut kirkkoon ja oli neuvonantaja Apuyhdistyksessä.

Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) on opettanut: ”Ette ehkä koskaan tule tietämään, kuinka paljon hyvää saatte aikaan. Ponnistelunne siunaa jonkun elämää.” (”Kirkon naisille”, *Liahona*, marraskuu 2003, s. 115.)

Monesti tulokset eivät ole sitä, mitä itse odottaa, eivätkä ne tule odotettuna hetkenä. Älkäämme lakatko tekemästä työtä. Tämä on Herran työtä, ja me olemme välineitä, jotka Hän on valinnut muuttamaan monien ihmisten elämää. ■

Raquel Elizabeth Pedraza de Brosio,
Buenos Aires, Argentiina

Hengen suloinen
kuiskaus vaiensi
minut: ”Osta hänelle
ruokaa.”

**Vanhin
Von G. Keetch**
seitsemänkymmenen koorumista

Ole esimerkki uskovista

Tarina kertoo eräästä pienestä armeijan yksiköstä, joka määrättiin hyvin vaikeaan tehtävään kaukana vihollislinjojen takana. Kun yksikkö lähestyi määränpäättään, vihollisen yksiköt pääsivät selville sen olinpaikasta. Ylivoimaiset joukot piirittivät nopeasti tämän ryhmän ja alkoivat tulittaa sitä joka suunnalta. Kun tämän pienen armeijan yksikön jäsenet huomasivat olevansa saarrettuja ja joutuneensa ankaran tulituksen kohteeksi, he katsoivat ylöspäin ja huomasivat komentavan upseerinsa seisovan kivellä heitä rohkaisten.

Miehiään katsoen komentava upseeri huusi: ”Miehet, olemme saaneet heidät juuri sinne, minne halusimme. Voitte tulittaa heitä ihan mihin suuntaan tahansa!”

Myös teillä ja minulla on vaikea tehtävä tämän päivän maailmassa. Se on opettaa ja puolustaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin sisältyviä totuuksia. Tiedän, että maailmassa, jossa elämme, voi olla vaikea ymmärtää tarkasti, mitkä ovat parhaita ohjeita vuorovaikutukseen muiden kanssa,

varsinkin kun meitä saartavat niin monet äänet, jotka haluavat asettaa totuuden kyseenalaiseksi. Ryöpytystä voi usein tulla niin paljon ja niin monelta eri suunnalta, että on vaikea tietää, kuinka suhtautua siihen.

Haluan puhua siitä, mitä tarkoittaa se, että olemme apostoli Paavalin sanojen mukaisesti esimerkkinä uskovista (ks. 1. Tim. 4:12) – mitä tarkoittaa se, että opetamme ja puolustamme iankaikkista totuutta taivaallisen Isämme haluamalla tavalla ja samalla ilmennämme sitä kunnioitusta, myötätuntoa ja syvää rakkautta, jota Kristus ilmensi; mitä tarkoittaa se, että vilpittömästi puolustamme sitä, minkä tiedämme olevan oikein, emmekä vain lauo kohti havaittua vihollista umpimähkään joka suuntaan.

Usein näyttää tosiaankin siltä, että nämä kaksi periaatetta ovat keskenään ristiriidassa, eikö niin? Meille opetetaan, että meidän täytyy taistella ”pahoja henkiä vastaan” (Ef. 6:12) kaikissa muodoissaan, että meidän täytyy olla ”Jumalan todistajina kaikin aikoina ja kaikessa ja kaikkialla”

Kuinka voitte parhaiten opettaa ja puolustaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin oppia ja samalla osoittaa rakkautta, ystävällisyyttä ja ymmärrystä?

(Moosia 18:9) ja ettemme saa koskaan hävetä evankeliumia (ks. Room. 1:16). Silti meille opetetaan myös, että meidän tulee välttää kiistaa eikä koskaan ”yllyttää ihmisten sydämiä vihaisina” (3. Nefi 11:30), että meidän tulee paitsi ”[elää] rauhassa kaikkien kanssa” (Room. 12:18) myös aktiivisesti pyrkiä ”rakentamaan rauhaa” (Room. 14:19).

Kuinka me siis täytämme Jumalan meille antaman tehtävän seisoa lujina evankeliumissa ja opettaa muille

totuutta ilman että aiheutamme kiistaa tai vihaa? Näyttää siltä – varsinkin käsiteltäessä nykypäivän kiistanalaisia kysymyksiä – että sanoipa ylipäätään mitä tahansa, se voi johtaa nopeasti riitaan ja kiistaan. Kuten hyvin tiedetään, nykypäivän maailmalla tuntuu olevan kovin vähän kärsivällisyyttä ketään sellaista kohtaan, joka haluaa ilmaista uusien suuntausten vastaisia näkemyksiä.

Kun te ja minä kohtaamme tällaisia haasteita, olemme taipuvaisia tekemään jommankumman seuraavista: joko vetäydymme pikaisesti ja päätämme olla jäämättä tilanteeseen, joka voisi nopeasti muuttua epämuakavaksi tai jopa vihamieliseksi, tai sitten asetumme napit vastakkain puolustuskannalle väittelyssä, joka on viihdyttävää katseltavaa mutta synnyttää enemmän kuumuutta kuin valoa.

On parempi tutkia asioita tarkoin mielessämme (ks. OL 9:8) ja sitten kuunnella huolellisesti taivaallista ohjausta. Kerätkää rohkeutenne ja käyttäkää sisimmässänne olevaa valoa.

Saanen tuoda esiin muutamia asioita, joita on tarpeen pitää mielessä, kun pyrimme parhaamme mukaan opettamaan ja puolustamaan Jumalan sanaa sekä samalla osoittamaan rakkautta ja myötätuntoa kaikkia ihmisiä kohtaan.

Puolustakaa sanaa

Ensiksi, menestymme parhaiten, kun toimimme muiden kanssa kahden kesken. Nykypäivän eri leireihin jakaantuneessa kulttuurissa, jossa esitetään pisteliäitä lyhyitä kommentteja ja pyritään jatkuvasti omaan ylemyyteen, ison joukon keskinäisissä

kärhämässä saavutetaan tavallisesti hyvin vähän. Tämä pätee erityisen hyvin sosiaaliseen mediaan, missä meidän täytyy varoa, etteivät jotakin arkaa yhteiskunnallista aihetta koskevat kommenttimme harhaudu pois siitä hengestä, jota Kristus haluaisi meidän välittävän.

Jos tyydymme verkkokommenttien 140 merkin rajoitukseen, meidät ymmärretään usein väärin. Tavallisesti voi saavuttaa paljon enemmän kahden kesken, kasvokkain, kun oppii ymmärtämään toinen toistaan yksilötasolla. Juuri sillä tavoin presidentti Thomas S. Monson on opettanut, että meidän tulee auttaa ja pelastaa – yksitellen. Ja useimmiten juuri sillä tavoin Vapahtaja auttoi ja kosketti ihmisten elämää palvellessaan maan päällä.

Toiseksi, vaikka epäilemättä olisimmekin ikionnellisia, jos muut näkisivät siinä samassa valon ja suostuisivat heti seuraavana päivänä ottamaan vastaan

lähetyssaarnaajat, sen ei tarvitse olla meidän ensimmäisenä tavoitteenamme. Ensimmäisenä tavoitteenamme on ymmärtää muiden tausta – kunnioittaaksemme heitä ihmisinä ja ymmärtääksemme heidän näkemyksiään. Vasta sitten me voimme tehokkaasti kommunikoida muiden kanssa, ohittaa tylyt syytökset ja väärinymmärrykset, jotka liian usein hallitsevat keskustelujamme.

Kolmanneksi, etsikäämme tapoja, joilla voimme kunnioittaa eriäviä mielipiteitä ja silti elää yhteiskunnassa yhdessä. Sen sijaan että pelkästään eläisimme omien näkemystemme mukaan loukkaamatta muiden vapauksia, pyrkikäämme parempaan – sellaiseen, mikä on olennaista moniarvoisessa yhteiskunnassa, jossa jokaista on määrä kohdella oikeudenmukaisesti. Jos odotamme muiden puolustavan meidän peruskansalaisoikeuksiamme, meidän täytyy puolustaa

muiden peruskansalaisoikeuksia ja tunnustaa heidän oikeutensa ilmaista omia mielipiteitään ja puolustaa sitä, mihin he uskovat.

Lopuksi, toinen toisensa ymmärtämistä saavutetaan harvoin yhdellä kertaa. Se on prosessi – joka voi usein kestää varsin kauan. Muut eivät ehkä koskaan hyväksy meidän mielipiteitämme, mutta voimme pyrkiä jättämään pois sellaisia sanoja kuten *kiihkoilija* ja *viha*. Pitäkäämme toinen toistamme luontaisesti hyvinä ja järkevinä, vaikka meillä olisikin sellaisia perusnäkömymiä, joita muut eivät ehkä koskaan hyväksy.

Toimikaa kuten Vapahtaja toimisi

Kun kohtaatte vaikeita tilanteita, joissa puolustatte Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, toivon, että muistatte aina toimia kuten Hän toimisi. Kuten apostoli Paavali opetti, niin se, että on hyvänä esimerkkinä uskovista, on paljon enemmän kuin vain sitä, että elää evankeliumin periaatteiden mukaan, jotta muut sen näkevät. Paavali sanoo meille nimenomaan, että niiden samojen evankeliumin periaatteiden tulee sisältyä puheisiimme, rakkauteemme muita kohtaan, elämäntapoihimme ja siihen uskoon, joka määrittää sen, keitä me olemme (ks. 1. Tim. 4:12).

Lopulta, mitä tulee näihin kahteen suureen evankeliumin periaatteeseen – totuuden puolustamiseen ja samalla muiden kunnioittamiseen ja rakastamiseen – niiden välillä ei ole oikeastaan mitään ristiriitaa, kun ne ymmärtää asianmukaisella tavalla. Meidän vahvan vakaumuksemme totuudesta ei pidä koskaan saada meitä toimimaan tavalla, joka on epäkunnioittava tai osoittaa

KUN PUOLUSTAT EVANKELIUMIA

- toimi muiden kanssa kahden kesken, kasvokkain
- yritä ymmärtää muiden näkömymiä
- puolusta kaikkien kansalaisoikeuksia
- näe muut hyvinä ja järkevinä ihmisinä
- osoita rakkautta, ystävällisyyttä ja ymmärtämystä.

suuttumusta muita kohtaan. Mutta samaan aikaan meidän halumme osoittaa ystävällisyyttä ja rakkautta jokaista kohtaan ei pidä koskaan horjuttaa velvollisuuttamme puolustaa totuutta.

Nämä kaksi periaatetta ovat oikeastaan vain saman kolikon kaksi eri puolta. Kolikon toisella puolella on meidän velvollisuutemme selittää ja lujasti puolustaa Jumalan oppia. Sen saman kolikon toisella puolella on meidän velvollisuutemme toimia Kristuksen kaltaisella tavalla osoittaen aina kunnioitusta ja rakkautta.

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista on ilmaissut sen näin:

”Suvaitsevaisuutemme ja kunnioituksemme muita ja heidän uskonkäsityksiään kohtaan ei saa meitä hylkäämään omaa sitoutumistamme ymmärtämiimme totuuksiin ja tekemiimme liittoihin. – – Meidän täytyy puolustaa totuutta silloinkin kun osoitamme suvaitsevaisuutta ja kunnioitusta erilaisia uskonkäsityksiä ja ajatuksia sekä niitä kannattavia ihmisiä kohtaan. – –

Tämä innoitettu varoitus muistuttaa meitä siitä, että ihmisille, jotka uskovat ehdottomaan totuuteen, jonkin käytöksen suvaitseminen on kuin kolikko, jolla on kaksi puolta. Kolikon toisella puolella on suvaitsevaisuus tai kunnioitus, mutta toisella puolella on aina totuus.”¹

Maailmassa, joka on nopeasti käymässä yhä jakaantuneemmaksi ja kiistelevämmäksi – missä luoteja tuntuu usein sinkoilevan nopealla tahdilla joka suunnalta – saanen haastaa teidät tarkastelemaan kolikkonne kumpain puolta. Kaikissa olosuhteissa, joita elämässänne nousee esiin, kysykää itseltänne, kuinka voitte parhaiten opettaa ja puolustaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin oppia sekä samalla osoittaa rakkautta, ystävällisyyttä ja ymmärtämystä niitä kohtaan, jotka eivät ehkä hyväksy sitä oppia.

Kun teette niin, todistan, että te saatte apua ja johdatusta taivaalliselta Isältämme. Te tunnute Hänen johtavan teitä, antavan ajatuksia mieleenne, tunteuksia sydämeenne ja sanoja suuhunne juuri sillä hetkellä, kun niitä tarvitaan. Hänen Henkensä johtaa ja opastaa teitä, muuttaa teidät todelliseksi esimerkeiksi uskovista – niin että te paitsi elätte Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan myös puolustatte ja selitätte sen oppia lujalla mutta rakastavalla ja ketään syrjimättömällä tavalla. ■

Brigham Youngin yliopiston Idahon kampuksen hartaustilaisuudessa 14. kesäkuuta 2016 pidetystä puheesta "An Example of the Believers" [Esimerkki uskovista]. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa web.byui.edu/devotionalsand speeches.

VIITE

1. Dallin H. Oaks, ”Totuuden ja suvaitsevaisuuden tasapainottamista”, *Liahona*, helmikuu 2013, s. 32.

Maista elämää

Etelä-Afrikassa

McKenna Johnson

Neighborgoods Market on herännyt aurinkoiseen lauantai-aamuun. Kävelet värikkäiden päivänvarjojen alla, jotka on pystytetty sisäänkäynnin ulkopuolelle, ja kuuntelet elävää musiikkia etsiessäsi ruoka-aineita tämän päivän täydellistä ateriaa varten. Perinteistä eteläafrikkalaista ruokaa tarjoiltuna pienestä valurautapadasta – pestoa, ostereita, vihanneksia, maustepusseja, terriiniä – haluat kokeilla kaikkea.

Tervetuloa Johannesburgiin.

”Tämä on hyvin sydämellinen, ystävällinen paikka”, sanoo Ross Mpye, 28. Toisinaan ”Joburgin” kupliva energia yllättää vierailijat, jotka eivät ehkä odottaisi näkevänsä pilvenpiirtäjiä. ”Kaduilla ei näy leijonia kuljeskelemassa”, Ross kertoo.

Ross opiskelee yliopistossa tietoliikennetekniikkaa, työskentelee tuotannon tukianalytikkona ja on viisivuotiaan Nate-pojan yksinhuoltajaäiti. Hän on päivittäisessä elämässään – niin valitessaan voimakkaasti maustettuja ruokia kuin pyrkiessään palvelemaan muita – luova, lämminhenkinen ja luotettava.

Pyhät Johannesburgissa auttavat toisiaan ja ympärillään olevia.

Esimerkiksi kun Rossin ystävän Tumin talo tulvi, monet ystävät kirkosta auttoivat veden kuivattamisessa ja perheen ilahduttamisessa. ”Se oli käännekohta Tumin äidille, joka ei ollut jäsen”, Ross selittää. ”Hän alkoi tavata lähetyssaarnaajia, ja nykyään hän on kirkon jäsen ja Apuyhdistyksen opettaja.” Tällainen rakastava huolenpito on varsin tavallista, sillä eteläafrikkalaiset jäsenet pitävät toisiaan veljinä ja sisarina. ”Me menemme mukaan aivan kuin kyse olisi omasta ongelmastamme”, Ross sanoo.

Kuten Ross tietää, taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus ilmentävät tätä myötätuntoa. ”Juuri tällaisella rakkaudella taivaallinen Isä siunaa meitä. Hän ymmärtää ja tuntee iloni ja suruni, joita tämän päivän nuorena koen käydessäni läpi haasteita, ja Hän varmistaa, että voitan ne”, hän sanoo.

Rossin suhde Vapahtajaan vaikuttaa hänen elämäänsä monin tavoin – niin hänen vuorovaikutukseensa muiden kanssa työpaikalla kuin hänen henkilökohtaiseen opiskeluunsa. ”Työilmapiiri voi olla vihamielinen”, hän sanoo. ”Jotkut ihmiset kiroilevat, ja jotkut tekevät epärehellisiä päätöksiä ajatellen, ettei sillä ole väliä. Minua on

Erilaiset taustat ja kulttuurit eivät estä eteläafrikkalaisia pyhiä huolehtimasta toisistaan.

siunattu, kun minulla on elämässäni evankeliumin periaatteet ja profeettojen opetukset. Kun aloitan päiväni pyhiä kirjoituksia tutkimalla ja rukoilemalla, se auttaa minua pitämään Hengen luonani koko ajan. Kun kohtaan kiusauksia, hiljainen, vieno ääni muistuttaa minua siitä, kuka olen ja mitä edustan. Se auttaa minua pysymään lujana tasovaatimuksilleni.”

Neighborgoods Market kuvastaa Johannesburgin kansainvälistä henkeä. Rossille evankeliumin totuus kuvastaa jotakin paljon syvällisempää – lupausta iankaikkisesta elämästä. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

LISÄÄ ROSSISTA

Mistä pidät kulttuurissanne eniten?

Afrikkalaiset eivät unohda esivanhempiaan – eivätkä unohda mormonitkaan. Me tutkimme sukua ja menemme kasteille esivanhempiemme puolesta, ja se tuntuu afrikkalaisista hyvältä.

Mistä eteläafrikkalaisesta ruoasta pidät eniten?

Katkarapumasalasta. Rakastan tulisia, mausteisia ruokia. Katkarapumasala on katkarapuja currykastikkeessa ja valkoista basmatiriisiä – hyvin maukasta.

KIRKKO ETELÄ-AFRIKASSA

62 600 myöhempien aikojen pyhää
168 seurakuntaa
71 sukututkimuskeskusta
3 lähetyskenttää
1 temppele (ja toisesta temppeleistä on ilmoitettu)

FAKTOJA

Virallinen nimi: Etelä-Afrikan tasavalta

Suurimmat kaupungit: Pretoria, Kapkaupunki ja Bloemfontein

LUKUJA

51,8 miljoonaa asukasta
2 500 km rantaviivaa
11 virallista kieltä

7 ASIAA, JOITA PELKÄÄMME PARANNUKSESSA

- JA JOITA
MEIDÄN EI
PITÄISI PELÄTÄ

Usein meitä pelottaa tehdä parannus. Mutta voimme saada rohkeutta totuudesta.

David A. Edwards

kirkon lehdet

Me kaikki tiedämme, että jokainen ihminen tarvitsee parannusta (ks. Room. 3:23). Tiedämme, että meidän tulee tehdä parannus kokeaksemme todellista iloa Jeesuksen Kristuksen sovitusuhriin voimalla (ks. Alma 36:24). Tiedämme myös, että parannuksen lykkääminen on huono ajatus (ks. Alma 34:32–34). Silti hyvin monet meistä tekevät juuri

niin. Miksi? Tiedämme paremmin, eikö niin?

Yksi mahdollinen vastaus on pelko. Olimmepa syyllistyneet vakaavaan syntiin, joka meidän tulee tunnustaa piispallemme, tai olipa meillä pieniä tottumuksia, asenteita tai käytäytymistapoja, jotka estävät meitä sitoutumasta täysin Herran evankeliumiin ja sen tasovaatimukseen,

niin pelko voi estää meitä tekemästä sitä, mikä on tarpeen elämämme muuttamiseksi.

Seuraavassa on seitsemän pelkoa, jotka voivat saada meidät lykkäämään parannuksentekoa, sekä muutamia ajatuksia ja opetuksia, jotka voivat auttaa meitä saamaan rohkeutta tehdä se, minkä tiedämme tuovan meille rauhaa ja onnea.

1. Häpeän pelko

Jos kerron piispalleni, mitä olen tehnyt, hän pettyy todella kovasti – ja minua hävettää todella paljon. Mitä jos minun täytyy kertoa vanhemmilleni? Mitä jos muut saavat selville?

On paljon kauheampiakin asioita kuin häpeä, kuten selvittämättömän synnin hengellinen taakka ja Pyhän Hengen kumppanuuden menettäminen. Kaikki häpeän tunteet, joita tunnet tunnustaessasi piispallesi, kestävät vain pienen hetken, ja sitten huojennuksen ja ilon aalto pyyhkäisee ne täysin pois. Jokainen, joka on tehnyt tunnustuksen piispalleen, voi vahvistaa tämän.

”Lupaen sinulle, ettei [piispa] tuomitse sinua. Herran palvelijana hän on ystävällinen ja ymmärtävä kuunnellessaan sinua. Sitten hän auttaa sinua käymään läpi parannusprosessin. Hän on Herran armon sanansaattaja, joka auttaa sinua tulemaan puhtaaksi Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta.”

Vanhin C. Scott Grow, ”Miksi ja mistä minun pitää tehdä tunnustus piispalleni?”, *Liahona*, lokakuu 2013, s. 59.

2. Seurausten pelko

Jos kerron synneistäni piispalleni, se saattaa johtaa seurauksiin – en voi nauttia sakramenttia, en siunata tai jakaa sakramenttia, en lähteä lähetystyöhön silloin kun haluan. Se sekoittaisi elämäni liikaa.

Muista, että parannuksenteon myönteiset seuraukset ovat paljon tärkeämpiä kuin ne, jotka tuntuvat kielteisiltä seurauksilta. Keskity hyvin asioihin, joita Herra lupaa niille, jotka tunnustavat syntinsä ja tekevät parannuksen.

”Se tosiseikka, että me voimme tehdä parannuksen, on evankeliumin hyvä sanoma! Syyllisyys voidaan pyyhkiä pois. Me voimme täytyä ilolla, saada syntimme anteeksi ja tuntea omantunnonrauhaa. Me voimme vapautua epätoivon tuntemuksista ja synnin orjuudesta.”

Vanhin Dale G. Renlund kahdentoista apostolin koorumista, ”Parannus – iloinen valinta”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 124.

”Mikäli olet tehnyt syntiä, niin mitä pikemmin teet parannuksen, sitä pikemmin alat kulkea takaisin johtavaa tietä ja löydät sen rauhan ja ilon, joka tulee anteeksiannon myötä.”

Nuorten voimaksi -kirjanen, 2011, s. 28.

3. Vaivannäön pelko

Sellaisten muutosten tekeminen, joita minun pitäisi tehdä, tuntuu kovin vaikealta. Se saattaa myös kestää kauan.

Kaikki tekemisen arvoinen vaatii vaivannäköä. Anteeksianto, rauha ja hengellinen kasvu ovat arvokkaimpia kuviteltavissa olevia asioita.

”Parannus tarkoittaa sitä, että pyrkii muuttumaan. Me pilkkaisimme Vapahtajan kärsimystä meidän puolestamme Getsemanen puutarhassa ja ristillä, jos odottaisimme, että Hänen pitäisi muuttaa meidät enkelimäisiksi olennoiksi ilman meidän omaa todellista ponnisteluaamme. Sen sijaan me tavoittelemme Hänen armoaan täydentämään ja palkitsemaan uutterimmat pyrkimyksemme (ks. 2. Nefi 25:23). Ehkäpä armon rukoilemisen ohella meidän tulee yhtä paljon rukoilla aikaa ja tilaisuutta tehdä työtä ja ponnistella ja voittaa heikkoutemme.”

Vanhin D. Todd Christofferson, ”Parannuksen jumalallinen lahja”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 40.

5. Pelko oman persoonallisuuden menettämisestä

Jos mukaudun kirkon tasovaatimuksiin, luovun joistakin sellaisista asioista, jotka tekevät minusta juuri minut, kuten lempielokuvani, lempi-televisio-ohjelmani, lempimusiikkini ja mieluisat tavat ilmaista itseäni. Olisin vain yksi tasapaksu mormoni muiden joukossa. Olen mieluummin oma itseni.

Parannuksen avulla voit saada Pyhän Hengen elämäsi. Ja Hengen avulla voit löytää syvällisemmän, todellisemmän ja paremman yksilöllisen identiteetin. Se perustuu siihen, millaiseksi voit tulla Jumalan silmissä, eikä siihen, mikä on kyhäty makujen, mieltymysten, tottumusten ja oikkujen hiekkaperustalle.

”Saatana haluaisi, että te määrittäisitte itsenne pikemminkin syntienne mukaan kuin jumalallisten mahdollisuuksienne mukaan. -- Älkää kuunnelko häntä.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, ”Neljä nimitystä”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 58.

”Niissä, jotka ovat pyhempää, on enemmän yksilöllisyyttä.

Synti toisaalta tuo mukanaan samankaltaisuutta; se kutistaa meidät riippuvuutta aiheuttaviin mielihaluihin ja hillitsemättömiin mielijohteisiin.”

Ks. vanhin Neal A. Maxwell (1926–2004) kahden toista apostolin koorumista, ”Parannus”, *Valkeus*, tammikuu 1992, s. 35.

4. Pelko minäkuvan pirstoutumisesta

Kuulun ”hyviin nuoriin”. Jos myönnän tehneeni virheitä, kaikki muuttuisi – en enää kuuluisi ”hyviin nuoriin”. Mitä olisin? Kuka olisin? Mieluummin vain unohtaisin asian ja menisin eteenpäin aivan kuin kaikki olisi ennallaan.

Meidän tulee nöyrästi tunnustaa syntimme Jumalan edessä, jotta Hän voi tehdä ”sen, mikä on heikkoo, [meissä] vahvaksi” (Et. 12:27). Ja se kuva itsestäsi, joka sinun tulee pyrkiä saamaan, on se, joka taivaallisella Isällä ja Jeesuksella Kristuksella on sinusta: olet Jumalan lapsi, joka on epätäydellinen mutta jolla on Heidän avullaan äärettömät ja jumalalliset mahdollisuudet.

”Jumala näkee meidät sellaisina kuin me todella olemme – ja Hän näkee meidät pelastamisen arvoisina. --

Jokaisella uskon askeleella pitkin opetuslapseuden polkua me kasvamme kohti sitä iankaikkisen kirkkouden ja äärettömän ilon olentoa, joka meistä on määrä tulla.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Hän nostaa teidät hartiolleen ja kantaa teidät kotiin”, *Liahona*, toukokuu 2016, s. 104.

6. Epäonnistumisen pelko

Olen yrittänyt muuttua monen monta kertaa, mutta teen jatkuvasti samoja virheitä. Ehkä olen jo käyttänyt kaikki mahdollisuuteni. Ehkä en pysty koskaan muuttumaan. Jos yritän vielä kerran ja epäonnistun, eikö se ole todiste siitä?

Parannus ei ole helppoa. Sen ei ole tarkoituskaan olla. Mutta se on sinun tiesi iloon, joten pysy sillä. Vilpittömälle parannukselle ei ole mitään rajoja (ks. Moosia 26:30). Jumalan Poika antoi itsensä äärettömänä ja iankaikkisena uhrina sovittaakseen meidän syntimme, jotta me voimme saada anteeksi, jos meillä on uskoa ja teemme parannuksen (ks. Alma 34:9–16). Huomasitko? *Äärettömänä ja iankaikkisena.*

Sinä et ole Hänen sovituksensa rajojen ulkopuolella, koska sillä ei ole mitään rajoja. Jatka yrittämistä.

”Joskus tehdessämme parannusta, päivittäisessä pyrkimyksessämme tulla enemmän Kristuksen kaltaisiksi, huomaamme kamppailevamme jatkuvasti samojen vaikeuksien kanssa. Aivan kuin olisimme kiipeämässä ylös metsän peittämää vuorta, näemme edistymisemme joskus vasta sitten kun pääsemme lähemmäksi huippua ja voimme katsoa taaksepäin korkeilta harjanteilta. Älkää lannistuko. Jos ponnistlette ja teette työtä parannuksen eteen, olette parannuksenteon tiellä.”

Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista, ”Tehkää parannus, jotta minä voin parantaa teidät”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 41.

”Jeesuksen Kristuksen sovituksen lahjan ja meitä auttavan taivaan voiman avulla me voimme kehittyä, ja evankeliumin hienous on siinä, että meitä palkitaan *yrittämisestä*, vaikka emme aina onnistukaan.”

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista, ”Huomenna Herra tekee teidän keskeilläne ihmetekoja”, *Liahona*, toukokuu 2016, s. 126.

7. Onnistumisen pelko

Mitä jos todellakin pystyn muuttamaan elämäni? Silloin minulta saattaisiin odottaa paljon enemmän. Ehkäpä on parempi olla vajavainen ja keskinkertainen, jotta minun ei odoteta ottavan enemmän vastuuta.

Suurempien odotusten tai suuremman vastuun pelkääminen saattaa johtua laiskuudesta tai epävarmuudesta. Mutta taivaallisen Isän suunnitelmassa on kyse kehittämisestä ja edistymisestä. Sinä hyväksyit sen suunnitelman ennen tätä elämää. Toimi nyt sen mukaisesti olemalla ututtera ja osoittamalla uskoa. Yritä nähdä, millaiseksi taivaallinen Isä haluaa sinun tulevan ja millaisen elämän Hän haluaa sinun saavan. Jos itse asiassa voisit nähdä sen, millaiseksi sinun on mahdollista kasvaa, sinun olisi vaikeaa edes uskoa sitä. Taivaallisen Isän ja Vapahtajan avulla se on sinun ulottuvillasi.

”Tehtävämme on nousta keskinkertaisuudesta erinomaisuuteen, epäonnistumisesta saavutukseen. Tehtävämme on tulla parhaaksi omaksi itseksemme.”

Ks. presidentti Thomas S. Monson, ”Sisäinen tahto”, *Valkeus*, heinäkuu 1987, s. 61.

SITÄ, MITÄ LÄÄKÄRI MÄÄRÄSI

Charlotte Larcabal

kirkon lehdet

Vihaan lääkärikäyntejä. Pelkään aina hössötystä, odotusaikaa, piikkejä, kehotuksia ”olla ihan rauhallinen”. Kun olin aivan pieni, luulin, että hoitajat ja lääkärit olivat vain ilkeitä ihmisiä, jotka pitivät minua neulatyynynä, mutta kun kasvoin vanhemmaksi, minulle selvisi, etteivät he olleetkaan pahoja – he auttoivat. Ja miltei aina minusta tuntui paremmalta pian sen jälkeen kun olin käynyt heidän luonaan. Riippumatta siitä, kuinka ikävystyttävä odotushuone oli, kuinka paljon älähdin saadessani piikin tai kuinka pettynyt olin, kun lääkäri sanoi minulle, että minun piti pysyä vuoteessa, niin lopulta kaikki oli sen arvoista.

Toisinaan parannus saattaa tuntua vähän kuin lääkärikäynniltä.

Iloa vai kipua?

Sen sijaan että kavahdat ajattellessasi pahanmakuista lääkettä tai teräviä neuloja, kavahdatko hieman, kun kuulet ilmaukset ”kidutti iankaikkinen piina”, ”helvetin tuskat piinasivat” ja ”katkeruuden sapessa”? (Ks. Alma 36:12–18.) Niillä sanoin Alma kuvaili oman parannusentekonsa alkuvaiheita, eikö niin?

Kun enkeli oli ilmestynyt Almalle ja Moosian pojille, Alma muisti kaikki syntinsä ja näki, kuinka hän oli kapi-noinut Jumalaa vastaan. Hän tunsi olonsa niin kurjaksi, että hän toivoi voivansa ”hävitä olemattomiin” sekä sieluineen että ruumiineen (Alma 36:15). Auts. Se saa lääkärin antamat pistokset tuntumaan miltei saukon-poikasen antamilta suukoilta. Miksi Alma siis ryhtyisi ponnistelemaan lakkaamatta johdattaakseen sieluja parannukseen? (Ks. Alma 36:24.) Miksi hän haluaisi muiden kokevan jotakin sellaista, mikä oli ollut hänelle niin tuskallista?

Ehkäpä syynä on se, mitä tapahtui seuraavaksi.

Hän muisti Vapahtajansa Jeesuksen Kristuksen.

”Huusin sydämässäni: Oi Jeesus, sinä Jumalan Poika, armahda minua – –.

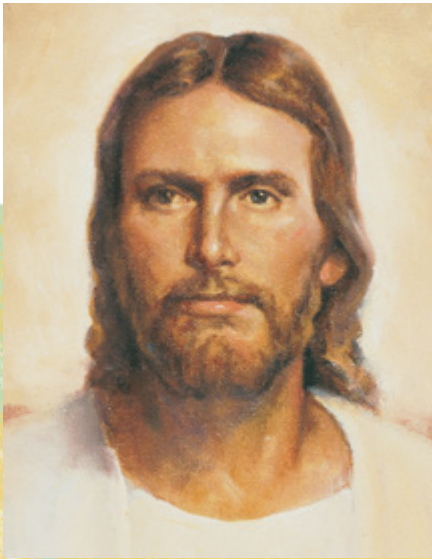
Ja nyt, katso, kun tätä ajattelin, en enää voinut muistaa tuskiani; niin, syntieni muisto ei enää raastanut minua.

Ja oi, mikä ilo, ja minkä ihmeellisen valon minä näinkään; niin, minun sieluni täyttyi *yhtä suuresta ilosta kuin tuskani oli ollut!*” (Alma 36:18–20,

kursivointi lisätty.) Alma oppi, että niin vaikea ja jopa tuskallinen kuin syntiemme kohtaaminen voi meille olla-kin, niin ilo, jota koemme sen jälkeen, on sen arvoista. Ilo, jota hän tunsi, oli suurempaa ja ihanampaa kuin mikään, mitä hän oli tuntenut koskaan aiemmin (ks. Alma 36:21).

Ei mitään pelättävää

Jos ihmiset kavahtavat ajatellessaan parannusta, syynä saattaa olla se, että he keskittyvät parannuksen kipeään puoleen. Parannus vaatii usein aikaa ja toisinaan teon hyvittäminen vaatii paljon nöyryyttä ja kovaa työtä, mutta kuten vanhin Richard G. Scott (1928–2015) kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: ”Parannusenteko [ei] ole rangaistus. Se on toivon täyttämä polku loistavampaan tulevaisuuteen.”¹ Presidentti Russell M. Nelson, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, käyttää siitä nimitystä ”parannuksen suloinen *siunnaus*”². Toisin sanoen ei ole mitään syytä pelätä tai vältellä mitään parannuksen puolua. Olipa syntiemme kohtaaminen tai niiden hyvittäminen kuinka vaikeaa tahansa, niin se parantava voima, jonka Vapahtaja tarjoaa sovituksensa

kautta, on aina valmiina kantamaan meidät ja tuntemamme ilo voittoa täysin ja jättää varjoonsa kaikki ne tuskat, häpeän tai murheen tuntemukset, joita meillä on saattanut aiemmin olla.

Omaksi hyväksesi

Tiedätkö, mitä ilmaus *Primum non nocere* tarkoittaa? Jos olet lääkäri, luultavasti tiedät. *Primum non nocere* on latinaa ja tarkoittaa ”ensiksi älä aiheuta vahinkoa”. Se on ohjaava periaate kaikille terveydenhoidon ammattilaisille, heidän antamansa lupaus. Se ei tarkoita sitä, että he lupaisivat olla koskaan aiheuttamatta kipua – sen sijaan kaikki, mitä he tekevät, on heidän potilaansa hyvinvoinnin hyväksi.

Arveletko Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen antavan sellaisia lupauksia? He todellakin antavat! Katso esimerkiksi kohdat Jes. 1:18; Jes. 41:13;

Room. 8:28 ja 3. Nefi 13:14. (Ihan oikeasti, katso ne. Ja nämä ovat vain muutamia niistä!) Ero on siinä, että ihmiset voivat toisinaan tehdä virheitä. Mutta Jeesus Kristus ja taivaallinen Isä ovat täydellisiä, joten voit olla ehdottoman varma siitä, että kaikki, mitä He pyytävät sinulta, on sinun omaksi parhaaksesi. Aina. Niinpä kun Jumala määrää lääkkeeksi annoksen parannusta, se johtuu siitä, että Hän tietää sen siunaavan elämäsi. Parannuksessa ei ole kyse rangaistuksesta. Siinä on kyse parantumisesta, heikkouden voittamisesta, luonnollisen ihmisen riisumisesta ja kääntymisestä pois synnistä, jotta voi kääntyä kohti Jumalaa.

”Ottakaa Jeesuksen Kristuksen sovitus ja parannus vastaan avosylin ja hyödyntäkää niitä päivittäin Suuren Parantajan määräysten mukaan”, vanhin Jörg Klebingat

seitsemänkymmenen koorumista on sanonut. ”Omaksukaa jatkuva, onnellinen, iloinen parannuksenteon asenne tekemällä siitä itse valitsemanne elämäntapa.”³

Kun Suuri Parantaja Jeesus Kristus kirjoittaa sinulle lääkemääräyksenä parannusta, älä anna kivun tai nöyryyksen pelon muodostua esteeksi. Luota Hänen lupauksiinsa siitä, että vaikka se saattaakin tehdä kipeää hetken aikaa, niin suurilla armoteoilla Hän kokoaa sinut (ks. 3. Nefi 22:7) ja Alman tavoin täytyt yhtä suurella ilolla kuin tuskasi oli ollut (ks. Alma 36:19–20). ■

VIITTEET

1. Richard G. Scott, ”Henkilökohtaista vahvuutta Jeesuksen Kristuksen sovituksista”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 84.
2. Russell M. Nelson, ”Parannus ja kääntymys”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 104.
3. Jörg Klebingat, ”Lähestykää Jumalan valtaistuinta luottavaisina”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 36.

Miksi emme tiedä paljoakaan taivaallisesta Äidistämme?

Tiedämme, että meillä on sekä taivaallinen Isä että taivaallinen Äiti. Tämä tieto näyttää olevan peräisin Joseph Smithiltä, ja se on toistuvasti vahvistettu kirkon johtajien innoituissa opetuksissa vuosien varrella. Taivaallisesta Äidistä ei kuitenkaan ole ilmoitettu muuta tietoa kuin että taivaallinen Äiti on olemassa ja että taivaallisten vanhempiemme tehtävänä on työskennellä yhdessä lastensa pelastukseksi ja korotukseksi. Toistaiseksi me tiedämme kylliksi ymmärtääksemme, että me olemme taivaallisten vanhempien lapsia ja että He haluavat meidän tulevan kaltaisikseen. Tämä ymmärrys auttaa meitä näkemään, keitä me olemme ja mitä meistä voi tulla. Se osoittaa, että sukupuoli on osa iankaikkista identiteettiämme ja että mies ja nainen eivät voi saada korotusta ilman toistaan. Ja ne itsessään ovat harvinaislaatuisia ja kallisarvoisia totuuksia. ■

Lisää tietoa on artikkelissa "Heavenly Mother" sivustolla [topics.lds.org](https://www.lds.org/topics).

Mikä on kirkon kanta sukupuolivalistukseen?

Kirkon johtajat ovat sanoneet, että sinun tulee saada opetusta fyysisestä kanssakäymisestä pääasiassa omilta vanhemmiltasi. Tässä vastuussa vanhempia kannustetaan opettamaan kotona sukupuolista kanssakäymistä koskevia asioita rehellisesti ja selkeästi, jotta he voivat auttaa lapsiaan välttymään vakavilta rikkomuksilta. Kirkolla on myös aineistoa avuksi tähän opettamiseen.

Mitä tulee siihen, mitä sinulle opetetaan seksiasioista koulussa, kirkon johtajat ovat kehottaneet vanhempia olemaan tietoisia siitä, mitä koulussa opetetaan, ja tekemään voitavansa varmistaakseen, että opetuksessa noudatetaan hyviä moraalisia ja eettisiä arvoja. ■

EMPIIVÄN USKOLLISIA –

Ollessani lähetyssaarnaajana Meksikossa minulla oli kokemus, joka auttoi minua näkemään niitä ”hyviä hedelmiä”, joita voi tulla, kun muutamme uskomme teoiksi.

Isaias Vargas Chavarria

Vaarnassa, jossa palvelin, suunniteltiin eräs lähetystyöaiheinen tilaisuus. Toverini ja minun oli määrä selittää eräs evankeliumin periaate lyhyesti tutkijoille, jotka tulisivat paikalle. Kun saavuimme seurakuntakeskukseen, huomasimme kuitenkin, että paikalle oli tullut tuskin ollenkaan tutkijoita. Sen sijaan että olisimme opettaneet periaatteen, kuten olimme alun perin suunnitelleet, meitä pyydettiin menemään ulos kadulle ja kutsumaan ohikulkijoita tulemaan sisään ja osallistumaan tilaisuuteen.

Totta puhuakseni en voinut olla ajattelemta: ”Ei tämä kyllä toimi.” Minusta tuntui, etteivät pyrkimyksemme tuottaisi

tulosta – ettei kukaan ottaisi vastaan kutsua tulla noin vain tilaisuuteen, varsinkaan niin lyhyellä varoitusaajalla.

Mutta me ymmärsimme kuuliaisuuden tärkeyden, joten toverini ja minä yritimme kutsua ihmisiä tulemaan kirkkoon sisälle. Hieman myöhemmin eräs nainen ja hänen tyttärensä sekä tyttären poikaystävä kulkivat ohi. Kutsuimme heidät sisään. Alkuun he empivät, mutta viimein he ottivat kutsun vastaan ja liittyivät sisällä olevien joukkoon. Olin yllättynyt mutta hyvin onnellinen.

Tilaisuus alkoi: evankeliumikeskeinen musiikkiohjelma. Tilaisuus kesti yli tunnin. Olin huolissani siitä, että vieraamme olisivat harmissaan, koska tilaisuus kesti niin pitkään,

RUNSAASTI SIUNATTUJA

mutta rukoilin sydämessäni ja pyysin, että kaikki järjestyisi.

Kun tilaisuus päättyi, menin heidän luokseen pyytämään anteeksi, että olimme vie-neet niin paljon heidän ajastaan. Ennen kuin ehdin sanomaan heille sanaakaan, nainen sanoi: ”Kiitos. Kiitos oikein paljon. Se oli hyvin kaunista. Kiitos.”

Olin hämmästynyt – he kiittivät meitä kokemuksesta, eivätkä he olleet lainkaan huolissaan ajan kulumisesta. Se oli ihmeel-listä, ja tunsin iloa sydämessäni. (Ja ajatella, että olin sanonut, ettei ihmisten kutsuminen kadulta toimisi!) Nainen halusi tietää kirkosta lisää ja osallistua sunnuntaikokouksiimme.

Opin tästä kokemuksesta jotakin

suurenmoista: se, että osoitamme hieman uskoa – vaikka pystyisimme vain tuntemaan halua uskoa – voi tuottaa suurenmoisia hedelmiä (ks. Alma 32:27–28).

Tämä kokemus muutti asenteeni lähe-tystyöni koko loppuajaksi. Siitä hetkestä lähtien pystyin jokaisessa lähetystyöaihei-ssä tilaisuudessa näkemään työni hedel-miä, kun etenin toivoa tuntien ja uskon silmin katsoen.

Jos osoitamme uskoa, me voimme saada herkullisia hedelmiä silloinkin kun luulemme, ettei jokin asia voi tapahtua. Se, mikä meistä näyttää mahdottomalta, ei ole mahdotonta Jumalalle. ■

Kirjoittaja asuu Guerrerossa Meksikossa.

ETSIKÄÄ NIITÄ, JOTKA OTTAVAT TEIDÄT VASTAAN

”Teidän tulee rakentaa kirkkoa etsimällä ’niitä, jotka ottavat teidät vastaan’ (OL 42:8). -- Monet näistä ihmisistä ’ovat erossa totuu-desta vain siksi, että eivät tiedä, mistä sen löytäisivät’ (OL 123:12).

Yleensä sinä et tiedä, keitä nämä ihmiset ovat. He eivät ehkä heti tunnista teitä Herran palvelijoiksi. He eivät ehkä ymmärrä, että suurempi rauha, suunta ja tarkoitus elämässä tulee nimenomaan palautetun evankeliumin eikä minkään muun kautta. Useinkaan he eivät ymmärrä etsivänsä palautettua evankeliumia ennen kuin he ovat löytä-neet sen. Esimerkiksi yksi käännynnäinen sanoi: ’Kun kuulin evankeliumista, se täytti sydämessäni aukon, jota en tiennyt olevan.’ Toinen sanoi: ’Etsimiseni on päättynyt, vaikka en edes tiennyt etsiväni.’

Saarnatkaa minun evankeliu-miani - lähetystyöpalvelun opas, 2005, s. 166.

MEIDÄN PALSTAMME

KÄVIN LÄPI KOETTELEMUKSIA PERHEESSÄNI

Silvia C., Umbria, Italia

Vanhempieni avioeron jälkeinen aika oli vaikeaa aikaa elämässäni. Kirkkoon meneminen yleensä kohensi oloani, mutta minusta tuntui kipeältä

kuulla puheita perheistä, koska uskoin, ettei itselläni ollut sellaista.

Äitini oli vähemmän aktiivinen ja oli solminut uuden avioliiton. Isäni oli ateisti ja asui toisen naisen kanssa. Molemmilla oli lapsia uuden kumppaninsa kanssa, ja tunsin itseni painolastiksi – virheeksi – aivan kuin en olisi minkään arvoinen.

Niinpä aloin rukoilla, lukea pyhiä kirjoituksia, mietiskellä, ja yritin jatkaa kirkossa käymistä. Mutta en voinut olla miettimättä: Mitä tekisin seuraavassa elämässä, kun perhettäni ei ollut sinetöity tempelissä?

Vastaukset eivät tulleet heti, mutta ne tulivat. Etsin *perheen* määritelmän ja luin pyhien kirjoitusten jakeita tästä aiheesta ja aloin nähdä asioiden valoisamman puolen. En enää ajatellut sitä, ettei minulla ollut perhettä, vaan opin, että lähetyssaarnaajana voisin omalta osaltani tuoda Jumalan lapsia

kirkkoon. Opin osoittamaan kärsivällisyyttä ja olemaan valona. Yritin tulla itse paremmaksi. Käsitin myös, että ellei minulla olisi ollut sellaista perhettä kuin minulla on, minussa ei ehkä olisi kasvanut sellaista uskoa kuin minulla nyt on, enkä olisi arvostanut siveyden lakia ja pelastussuunnitelmaa kuten nyt arvostan.

Olen oppinut ymmärtämään, että minulla *on* perhe, ja olen kiitollinen uudesta ja laajemmasta perheestäni. Minulla on ollut vaikeaa, mutta en kannan huolta siitä, mitä perheelleni tapahtuu kuoleman jälkeen. Turvaan Jumalaan, ja Hän tietää, miksi meitä ei ole sinetöity. Hän tietää, kuinka paljon rakastan heitä ja mikä on parasta minulle. Emme pysty ymmärtämään kaikkea, joten on tärkeää uskoa Jumalaan. Usko tukee meitä ja auttaa meitä tietämään, että kaikki järjestyy. ■

SYNTYMÄPÄIVÄRUKOUK- SIA ISÄNI PUOLESTA

Cooper B., Kalifornia, USA

Isäni ei varttunut minkään uskonnon piirissä, ja äitini perhe jäi vähemmän aktiiviseksi, kun äitini oli nuori. Mutta eräänä päivänä äidistäni tuntui aivan kuin häneltä puuttuisi jotakin, joten hän päätti mennä takaisin siihen kirkkoon, jossa hän oli kasvanut – Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Siskoni ja minä menimme hänen kanssaan. Mutta isäni ei pitänyt siitä, että kävimme kirkossa, ja se koetteli vanhempieni suhdetta enemmän kuin mikään koskaan aiemmin.

Minut kastettiin, kun olin kahdeksan, ja opin, kuinka perheet voivat olla yhdessä ikuisesti. Joka vuosi syntymäpäivänäni puhalsin kynttilät toivoen salaa, että isäni menisi kasteelle. Rukoulin, että isäni sydän pehmenisi. Monen vuoden kuluttua lähetyssaarnaajat saivat viimein tulla syömään päivällistä meidän luonamme. Mutta evankeliumia ei missään vaiheessa otettu puheeksi.

Sitten eräänä kesänä isäni tuli kansani Nuorten Miesten leirille. Vaikkei isäni ollut jäsen, hänelle annettiin vastuu erään iltanuotioita hartaushetkestä. Minua pelotti, mutta kaikki autoivat osallistumalla iltanuotioon. Sitten ystäväni lausui todistuksensa rukouksesta. Hän kertoi tilanteesta, jolloin isäni oli auttanut ystäväni pikkuveljeä ja oli ollut vastauksena tämän rukoukseen. Ensimmäistä kertaa eläissäni näin isäni itkevän. Hän tunsikin Hengen läsnäolon.

Sen leirin jälkeen isäni halusi uudella innolla oppia lisää evankeliumia, ja eräänä aamuna hän ilmoitti haluavansa mennä kasteelle. Emme olleet uskoa sitä!

Isäni kastepäivä on ollut yksi elämäni parhaita päiviä. Kappelisali oli täpötäynnä kaikkia niitä, jotka olivat tulleet tukemaan isääni, ja minä harjoittelin kasterukousta muutama sata kertaa, koska minua jännitti niin kovasti. Sain kastaa isäni, enkä edes osaa sanoa kuvailla niitä ylitypursuavia tunteita, joita minulla oli, kun syleilin isääni kastealtaassa.

ON SINUN VUOROSI

Kerro uskoa vahvistavasta kokemuksestasi. Kirjoita artikkelisi, joka on korkeintaan 400 sanan pituinen, ja lähetä se 10. huhtikuuta mennessä sivustolla liahona.lds.org tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Seuraavana vuonna perheeni ja minut sinetöitiin temppelissä. Sinetöimisen jälkeen seisoimme piirissä – iankaikkisena perheenä – halaten toisiamme ilon kyynelien valuessa poskillemme.

Tämä kokemus opetti minulle, että kaikki on mahdollista. Älä anna periksi. Aion yrittää aivan parhaani ollakseni kelvollinen, jotta minut voidaan sinetöidä temppelissä tulevaan perheeseeni. ■

VALITSE **TOIVO**

**Koetpa mitä vaikeuksia tahansa, niin evankeliumin
avulla voit löytää toivon kirkkauden.**

(Ks. 2. Nefi 31:20.)

**Vanhin
Neil L. Andersen**
kahdentoista apostolin
koorumista

KUINKA KOHDATA USKON KOETTELEMUKSIA

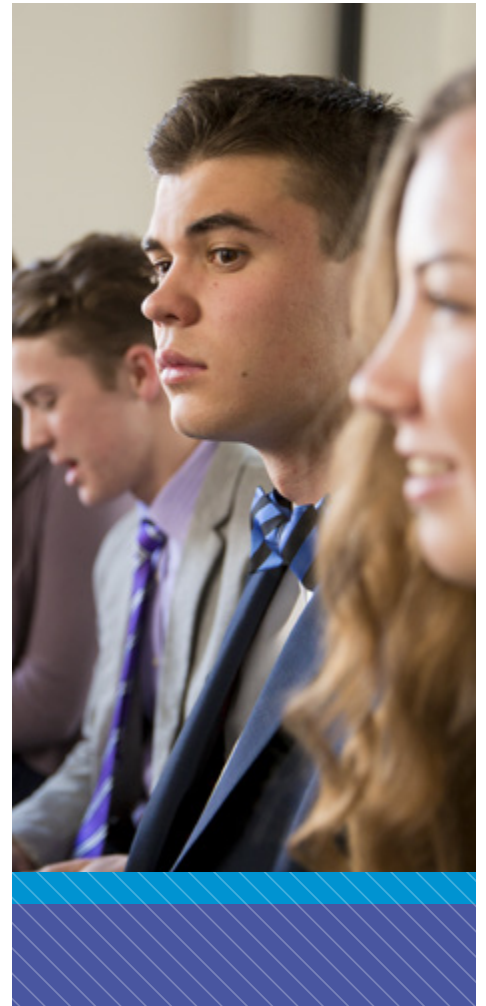
Ankarien koettelemusten tarkoituksena on tehdä teistä vahvempia, mutta ne pystyvät myös vähentämään luottamustanne Jumalan Poikaan tai jopa tuhoamaan sen ja heikentämään päättäväisyyttäanne pitää lupauksenne Hänelle. Nämä koettelemukset ovat usein naamioituneet, joten niitä on vaikea huomata. Ne saavat jalansijaa heikkouksissamme, alttiuksissamme, herkkyyksissämme tai niissä asioissa, joilla on meille eniten merkitystä. Jokin todellinen mutta helppo koetus yhdelle voi olla ankara koettelemus toiselle.

Kuinka voimme pysyä lujina ja järkkymättöminä (ks. Alma 1:25) uskon koettelemuksessa? Uppoutumalla juuri niihin asioihin, jotka auttoivat rakentamaan uskomme ytimen: me **osoitamme uskoa Kristukseen, rukoilemme, pohdimme pyhiä**

kirjoituksia, teemme parannusta, käymme kirkossa ja nautimme sakramentin, pidämme käskyt ja palvelemme muita.

Kun kohtaatte uskon koettelemuksen – mitä sitten teettekin, älkää lähtekö pois kirkosta! Se, että etäännyttätte itsenne Jumalan valtakunnasta uskon koettelemuksen kestäessä, on kuin jättaisitte lujan väestönsuojan turvan juuri ennen kuin tornado tulee näkyviin.

Apostoli Paavali sanoi: ”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät” (Ef. 2:19). Juuri kirkon suojassa me varjelemme uskoamme. Kokoontuessamme yhteen muiden **uskovien** kanssa me **rukoilemme** ja löydämme vastauksia rukouksiimme, **palvelemme Jumalaa** musiikin välityksellä,

todistamme toisillemme Vapahatajasta, **palvelemme** toisiamme ja **tunnumme Herran Hengen**. Me **nautimme** sakramentin, **saamme** pappeuden siunaukset ja **käymme** temppelissä. Herra on julistanut: ”Toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima” (OL 84:20). Kun kohtaatte uskon koetuksen, pysykää Jumalan perheen turvissa ja suojissa. Teille on aina paikka täällä. Yksikään koettelemus ei ole niin suuri, ettemme voi voittaa sitä yhdessä (ks. Moosia 18:8–10). ■

Lokakuun 2012 yleiskonferenssipuheesta.

Viime hetken

IHME

Cesar H. Bonito Duarte

Kun olin 16-vuotias, opiskelin ammattioppilaitoksessa suorittaakseni opistotason tutkinnon elektroniikassa. Yhtenä tutkintovaatimuksena oli, että suorittaisin 30 päivän harjoittelujakson jossakin paikallisessa liikeyrityksessä osoittaakseni tekniset taitoni.

Harjoittelupaikkanani oli eräs paperituoteyritys. Haluni palvella kokoaikaisessa lähetystyössä oli alkanut kasvava, ja tämä työpaikka auttaisi minua ansaitsemaan riittävästi rahaa lähetystyötä varten. Mutta meitä harjoittelijoita oli kolme, ja yritys valitsisi kokoaikaiseen työhön vain yhden meistä.

Liikeyrityksellä oli eräs kone, joka oli mennyt rikki. Kun tämä kone toimi asianmukaisesti, se pystyi

valmistamaan yhtä paljon tuotteita kuin kolme samantapaista konetta. Tämä kyseinen laite ei ollut toiminut vähään aikaan, ja yritys oli tilannut korvaavia osia ulkomailta, jotta se saataisiin toimivaksi – mutta vieläköön se ei toiminut. Otin haasteen vastaan ja yritin korjata koneen.

Päivä toisensa jälkeen käytin tunteja kausia perehtyäkseni koneeseen. Mutta se oli monimutkainen, eikä olisi helppoa saada selville vain 30 päivässä, miksi se oli mennyt rikki – varsinkin kun olin niinkin kokematon. Tunsin kuitenkin pystyväni siihen. Joka aamu ennen töitä luin artikkeleita *Liahona*-lehdestä ja rukoilin taivaallista Isääni. Ystävystyin myös esimieheni kanssa, joka oli kokenut elektroniikkainsinööri. Hän hankki

minulle luvan viedä viikonloppuisin kotiin jäljennöksiä koneen piirustuksista. Tutkin niitä tarkasti.

Kun harjoittelu oli lähenemässä loppuaan, kaksi työtoveriani saivat heille määrätty projektit tehtyä ja minä tunsin paineiden kasvavan. Mutta huolimatta kielteisistä (ja jopa pilkallisista) kommentteista ympärilläni, en koskaan epäillyt. Pian saapui se perjantai, joka merkitsi harjoittelujaksoimme päättymistä. Vaikka olin ratkaissut joitakin ongelmia, kone ei vieläköön toiminut. Olin varma siitä, että olin lähellä ongelman ratkaisua, joten sanoin esimiehelleni, että jos saisin luvan työskennellä lauantaina, kone olisi kunnossa maanantaina.

Sanani hämmästyttivät esimiestäni niin paljon, että hän pyysi siihen

*Olin nuori, kokematon eikä minulla ollut paljon aikaa.
Voisiko yksinkertainen rukous tosiaan saada aikaan ihmeen?*

henkilökohtaisesti lupaa liikeyrityksen johtajalta. Sitten esimieheni kertoi minulle, että seuraavana päivänä me kaikki kolme – liikeyrityksen johtaja, esimieheni ja minä – olisimme töissä vain keskipäivään asti. ”Kaikki kolme?” kysyin. Hän selitti, että liikeyrityksen johtajaa, joka oli elektroniikkainsinööri, kiinnosti ehdotukseni, koska konetta oli yritetty korjata niin monet kerrat, että hän oli luopunut toivosta, että se tulisi kuntoon.

Seuraavana päivänä minusta oli hyvin pelottavaa työskennellä kahden aikuisen insinöörin rinnalla. Minä olin nuori ja minulta puuttui asiantuntemusta. Silti he tarjoutuivat työskentelemään minun apulaisinani. Tunsin oloni vaivautuneeksi ja samaan aikaan hyvin etuoikeutetuksi.

Vain muutama minuutti ennen keskipäivää yrityksen johtaja ja pomoni käsittivät, että ponnistelumme olivat menneet hukkaan. Pyysin anteeksi ja poistuin WC-tiloihin. Polvistuin ja rukoilin Isääni hyvin palavasti. Tunsin selittämätöntä, ihmeellistä voimaa. Pyysin Häntä auttamaan minua saamaan työpaikan, koska tarvitsin sitä, jotta voisin maksaa lähetystyöni.

Tulin WC-tiloista hyvin innoissani – mutta siihen mennessä apulaiseni olivat jo sulkeneet virtapiirin osat kansien taakse ja keränneet työkalut. Avasin koneen uudelleen ja tutkin huolellisesti sisällä olevia 15:tä piirilevyä. Huomasin, ettei yhtä yksinkertaista komponentin jalkaa järjestelmän yli 4 000 jalasta ollut juotettu piirilevyyn. Juotin sen, asetin sen paikoilleen ja käynnistin

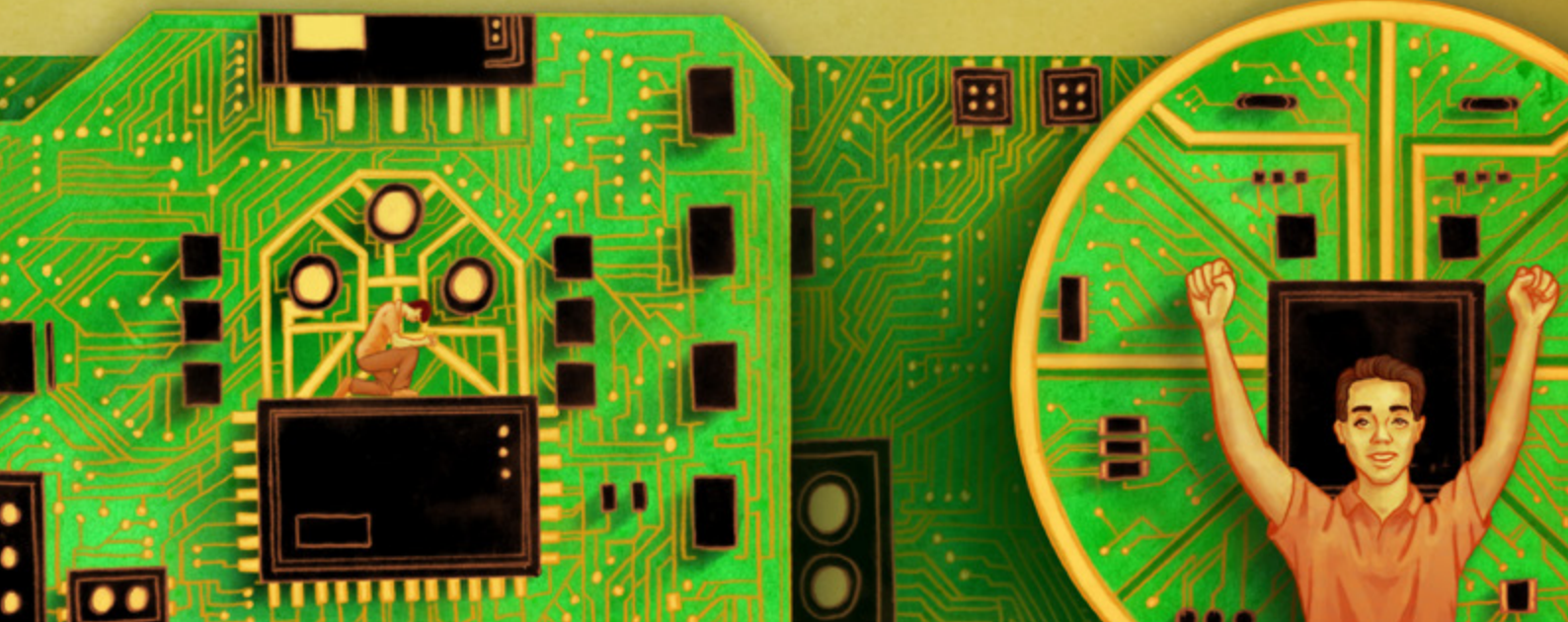
koneen. Kone toimi! Se oli ihme.

Se hetki oli unohtumaton ja koskettava. Esimieheni halasi minua, ja yrityksen johtaja puristi kättäni ja onnitteli minua tarmokkaasti.

Sain työskennellä siinä yrityksessä miltei kaksi vuotta, sain säästöön tarvitsemäni rahat ja pääsin lähtemään kauan odottamaani lähetystyöhön. Kun selitin lähtöni syytä, yrityksen johtaja hyvästeli minut ja sanoi: ”Tiedät jo, minne palata töihin, kun olet päättänyt lähetystyösi. Toivotan sinulle paljon menestystä.”

Tämä kokemus osoitti minulle, ettei Jumalalle mikään ole mahdotonta. Ellemme epäile, ihmeitä tapahtuu, mutta vasta kun uskoamme on koeteltu – jopa aivan viime hetkellä. Niin, ihmeitä tosiaan tapahtuu. ■

Kirjoittaja asuu Araguassa Venezuelassa.

Odottamisen

*Miksen voisi mennä
kasteelle nyt?*

Jessica Larsen

Perustuu tositapahtumaan

*"Mä kasteen saan kuin
Jeesuskin --. Tää onhan käskey
Jumalan ja täyttää sen mä haluan."
(Lisää lauluja lapsille, s. 10; ks. myös
Liahona, lokakuu 1999, s. Y16.)*

Tänään opetellaan uusi laulu",
sisar Reid ilmoitti. "Sen nimi
on 'Kaste'. Sulkekaahan silmänne
ja kuunnelkaa laulua."

Suljin silmäni ja otin mukavan
asennon tuolillani. Säestäjä alkoi
soittaa sävelmää, joka kuulosti
pehmeältä ja kauniilta, kuin
virtaavalta vedeltä. Sitten sisar
Reid alkoi laulaa: *"Johanneksen
luokse Jeesus Saapui Hänkin
aikoinaan. Jordanissa pyysi
Herra Itsensä nyt kastamaan."*

Tunsin kyynelen vierähtävän
poskelleni. Yritin pyyhkäistä sen
pois ennen kuin äiti näkisi, mutta
liian myöhään. Äiti oli Alkeisyh-
distyksen johtaja, ja hän näki
aina kaiken. Näin äidin katsovan
minua ja hymyilevän surullisesti.
Hän tiesi, miksi itkin.

Kirkon jälkeen pikkusiskoni
Julie hyräili laulua koko koti-
matkan ajan. Minä pysyin vaiti.

"Haluatko värittää minun
kanssani?" Julie kysyi, kun pää-
simme kotiin.

Pudistin päätäni. "Ehkä myö-
hemmin. Ensin minun pitää tehdä
yksi asia."

Löysin isän olohuoneesta. Hän
istui lempituolissaan kirja avoinna

arvoista

syllissään. Hän luki mielellään sillä aikaa kun Julie, äiti ja minä menimme kirkkoon.

Vedin syvään henkeä. ”Isä?” sanoin. ”Voinko mennä kasteelle?”

Isä sulki kirjan ja pyysi minua istumaan viereensä.

”Voi, Sadie. Mehän olemme puhuneet tästä. Vastaukseni on yhä ei”, hän sanoi.

”Mutta minä ihan oikeasti haluan!” sanoin. ”Täytin kahdeksan muutama kuukausi sitten, ja olen ajatellut tätä paljon. Tiedän, että kirkko on totta, ja mitä kauemmin odotan, sitä enemmän tiedän, että haluan mennä kasteelle.”

Isä pudisti päätään. ”Minun mielestäni olet yhä liian nuori tekemään niin suurta päätöstä. Mutta tiedäthän, että rakastan sinua.”

”Tiedän”, sanoin. Tiesin, että isä halusi sitä, mikä olisi minulle parasta. Hän ei vain uskonut, että olisin valmis tekemään tämän valinnan.

Juoksin huoneeseeni ja painoin pääni. Rukoilin hartaammin kuin olin rukoillut koskaan aiemmin. ”Taivaallinen Isä, minä todella haluan mennä kasteelle. Auta isää ymmärtämään.”

Alkuun ei tapahtunut mitään, mutta jäin polvilleni. ”Kaste”-laulun sävelmä pyöri mielessäni. Jonkin ajan kuluttua minusta ei enää tuntunutkaan niin surulliselta. Sen sijaan tunsin sisälläni rauhaa. Aloin ajatella kaikkia niitä asioita, joita voisin tehdä, vaikka en voisikaan vielä mennä kasteelle.

Voisin edelleenkin rukoilla ja käydä Alkeisyhdistyksessä. Voisin olla esimerkkinä Julielle, ja ehkä voisin jopa pyytää äitiä paastoamaan puolestani ensi viikolla.

Rauhallinen tunne säilyi sisälläni, kun menin päivälliselle. En tiennyt, milloin, mutta jonakin päivänä menisin kasteelle. Ja se olisi odottamisen arvoista.

Puoli vuotta myöhemmin, kaksi päivää ennen kuin Sadie täytti yhdeksän, hänen isänsä antoi hänelle luvan mennä kasteelle. ■

Kirjoittaja asuu Texasissa Yhdysvalloissa.

JOS SINUN TÄYTYY ODOTTAA

- Opi evankeliumia niin paljon kuin voit.
- Osallistu kastetilaisuuksiin ja odota innolla sitä, kun itse pääset kasteelle.
- Pyydä pappouden siunausta aina kun tarvitset sellaista.
- Muista, että taivaallinen Isä ja Jeesus rakastavat sinua ja kuuntelevat rukouksiasi.

**Vanhin
Jeffrey R. Holland**
kahdentoista
apostolin koorumista

Mitä jos minusta tuntuu, etten ole riittävän hyvä?

Ettehan luovuta.
Jeesuksen Kristuksen
sovituksen avulla me
voimme kehittyä.

Jeesus Kristus
siunaa niitä, jotka
haluavat kehittyä ja
jotka pyrkivät pitämään
käskyt. Meitä palkitaan
aina yrittämisestä.

Jokainen
kompastelee, mutta
Vapahtaja auttaa teitä
pääsemään taas pystyyn.
Hän auttaa teitä tekemään
parannuksen, panemaan
kuntoon, mitä ikinä
täytyykin, ja jatka-
maan matkaa.

Jatkakaa
siis rakastamista.
Jatkakaa yrittämistä.
Jatkakaa luottamista.
Jatkakaa uskomista.
Jatkakaa kasvamista.
Taivas kannustaa teitä
tänään, huomenna
ja ikuisesti.

*Puheesta "Huomenna
Herra tekee teidän kes-
kellänne ihmetekoja",
Liahona, toukokuu
2016, s. 124–127.*

Joskus perheeni ärsyttää minua. Mitä minä voin tehdä?

Rukoile taivaallista Isää ja pyydä Häntä auttamaan sinua olemaan ystävällinen perheellesi. Halaa heitä.

**Noah F., 10,
Queensland, Australia**

Giulia: Yritä miettiä kaikkia niitä hyviä hetkiä, joita sinulla on ollut heidän kanssaan, ja ajattele niitä hyviä hetkiä ja sitä, etteivät ihmiset ole täydellisiä.

Bruna: Vaikka he eivät sanoisikaan ”anteeksi”, antaisin heille anteeksi.

**Giulia, 13, ja Brunna R., 8,
São Paulo, Brasilia**

Jos pikkusiskoni ärsyttää minua, sijaan hänen vuoteensa tai teen hänelle jonkin herkun. Minusta on myös mukavaa valmistaa kortteja, tehdä ylimääräisiä kotitöitä ja pitää rukous. Tunnen Hengen kertovan minulle, että teen oikein.

Adeline B., 9, Tennessee, USA

Rukoilisin, osallistuisin perheiltaan ja puhuisin heidän kanssaan.

**Luisa R., 9,
Baja California, Meksiko**

Julia: Voin olla ystävällinen perheelleni, ja kun minua ärsyttää, voin sanoa heille, että rakastan heitä, ja sitten olla kiltti. Voin seurata Vapahtajaa ja osoittaa perhettäni kohtaan rakkautta.

Darrin: Ole vain onnellinen ja juttele heidän kanssaan ja palvele heitä.

**Julia, 8, ja Darrin S., 6,
New Mexico, USA**

UUSI KYSYMYS

”Minulla on veli, joka tekee huonoja valintoja.

Mitä minun pitäisi tehdä?”

Lähetä meille vastauksesi valokuvan kera 15. huhtikuuta 2017 mennessä. Lähetä ne verkossa sivustolla liahona.lds.org tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org. (Kirjoita aiheville otsikoksi ”Question Corner”.) Muista liittää mukaan vanhempiesi antama lupa!

Vastaukset eivät ole kirkon virallisia opillisia lausuntoja, vaan ne on tarkoitettu avuksi ja avartamaan näkemystä.

Maalaan **RAKKAUTTA**

Jill Hacking, New York, USA

VAHVISTUMISTA

Lucylla on synnynnäinen sairaus, jonka vuoksi hänen lihaksensa eivät toimi hyvin yhteen. Sen takia hänen on vaikea niellä ja puhua. Hän ajalee erityisvalmisteisella pyörällä ja käy patikoimassa perheensä kanssa, jotta hän voisi vahvistua.

MAALAAMISTA

Lucyn äiti on taitelija. Ollessaan vauva Lucysta oli mukavaa katsella, kun äiti maalasi. Nyt äiti opettaa häntäkin maalaamaan. Lucy käyttää mielellään värejä, jotka sointuvat kauniisti yhteen, ja hän maalaa hyvin huolella. Hän haluaa jonakin päivänä saada yhteisen ateljeen äitinsä kanssa.

LUCYN SYDÄN

Lucy ja hänen isosiskonsa osallistuivat koulunsa taidekilpailuun, jonka aiheena oli tehdä maailmasta parempi paikka. Lucy tiesi, että hän halusi maalata sydämen. Hän sanoi: "Maailma olisi parempi paikka, jos meillä on rakkautta sydämessämme."

Hei!

Minun nimeni on LUCY!

Asun perheeni kanssa Utahissa Yhdysvalloissa. Pidän maalaamisesta, ja minusta on mukavaa osoittaa rakkautta muita kohtaan.

RAKASTAVA SISKO

Kun Lucy sai tietää, että hänen maalauksensa oli voittanut kilpailun, hän sanoi siskolleen Rubylle: "Sinun maalauksesi on tosi hyvä. Kunpa sinä olisit voittanut minun sijastani." Lucy ei ollut uskoa, kun hän kuuli, että hänen maalauksensa oli voittanut kilpailun myös koko Yhdysvaltain tasolla!

ERITYINEN TAPA KOMMUNIKOIDA

Lucyn on vaikea kertoa muille, miltä hänestä tuntuu. Mutta hän haluaa auttaa ihmisiä tuntemaan itsensä rakastetuiksi ja onnellisiksi. Ja hänen maalauksensa tekevät sitä!

NÄIN LUCY OSOITTA RAKKAUTTA

Tunne rakkautta sydämessäsi.
Rakkaus auttaa sinua tuntemaan onnea.
Ole kiltti ja ystävällinen muille.

LÄHETÄ MEILLE SYDÄN

Kuinka sinä seuraat Jeesusta osoittamalla rakkautta? Lähetä meille sydän, jossa on kertomuksesi ja kuvasi, sekä vanhempien lupa. Lähetä se sivustolla liahona.lds.org (napsauta kohtaa "Submit an Article") tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Suurenmoinen tunne

Jane McBride

Perustuu tositapahtumaan

Kun Paulo oli noussut vedestä, hän ja isä pukeutuivat kuiviin vaatteisiin. Sitten isä ja isoisä sekä piispa asettivat kätensä hänen päänsä päälle ja konfirmoivat hänet. Nyt hän oli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen.

”Minusta tuntuu suurenmoiselta”, Paulo sanoi. Hän kosketti sydäntään. ”Täällä.”

Äiti halasi häntä lujasti. ”Se johtuu siitä, että kun sinut konfirmoitiin, sait Pyhän Hengen lahjan.”

Paulo nyökkäsi. Hän ei halunnut tehdä mitään, mikä veisi sen suurenmoisen tunteen pois.

Mutta heti seuraavana päivänä Paulon pikkuveli Carlo rikkoi Paulon leikkilentokoneen. Paulo oli säästänyt rahaa sen ostamiseen kokonaisen kuukauden!

”Katso nyt, mitä sinä teit!” Paulo huusi. ”Mikset voi jättää minun tavaroitani rauhaan?”

”Anteeksi”, Carlo sanoi. Kyyneleet vierivät hänen poskilleen. ”Ehkä sen voi korjata.”

”Ei se ole sama!”

Carlo juoksi itkien pois huoneesta.

Paulosta tuntui kamalalta. Hän tiesi, ettei Jeesus olisi huutanut tai suuttunut. Tuntuisiko hänestä enää koskaan samalta, miltä hänestä oli tuntunut kasteensa jälkeen?

”Lupasin, että yrittäisin olla kuin Jeesus”, hän sanoi äidille ääni väristen. ”Mutta olen jo möhlinyt.”

”Sinä teit väärin”, äiti sanoi lempeästi. ”Mutta Jeesus antoi meille myös keinon, jonka avulla saamme Pyhän Hengen luoksemme jälleen, kun olemme möhlineet.”

Paulo tiesi, mitä äiti aikoi sanoa. ”Tiedän. Parannus. Minun täytyy pyytää anteeksi.”

Äiti nyökkäsi. ”Sitten kun nautit sakramentin, sinä uudistat antamasi lupauksen seurata Jeesusta. Ja silloin olet aivan yhtä puhdas kuin heti kasteesi ja konfirmointisi jälkeen.”

*Paulo oli möhlinyt.
Mitä hän voisi tehdä?*

Paulo meni etsimään Carloa. ”Olen pahoillani, että huusin sinulle”, hän sanoi. ”Korjataan yhdessä se lentokone.”

Carlo hymyili, ja Paulosta tuntui, että hän oli tehnyt niin kuin Jeesus olisi tehnyt. Kun hän sinä iltana piti rukouksen, hän pyysi taivaallista Isää antamaan hänelle anteeksi ja auttamaan häntä olemaan kiltimpi Carlolle. Hiljainen rauha laskeutui hänen sydämeensä.

Seuraavana sunnuntaina kirkossa Paulo kiinnitti erityistä huomiota sakramenttirukouksiin. Hän kuunteli sanat tarkasti. Kun hän otti leivän ja veden, hän tunsu taivaallisen Isän rakkauden häntä kohtaan. Äiti oli oikeassa. Se suurenmoinen tunne oli tullut takaisin! ■

Kirjoittaja asuu Coloradossa Yhdysvalloissa.

- Kun lentokone on uusi, sen siivet ovat hohtavat ja kirkkaat. Siipien yli virtaava ilma pitää koneen ilmassa.
- Kun siipien päälle kertyy jäätä ja lunta, ilma ei pääse virtaamaan sulavasti niiden yli. Silloin lentokone ei voi lentää turvallisesti.
- Ennen kuin lentokone nousee ilmaan, siivet suihkutetaan puhtaiksi isoilla letkuilla, jotta ne ovat jälleen hohtavia ja kirkkaita.
- Silloin lentokone voi lentää yhtä hyvin kuin aivan uutena!

PIDÄ SIIPESI HOHTAVINA!

- Kun meidät kastetaan, meillä ei ole yhtään syntejä ja meille annetaan Pyhän Hengen lahja avuksi, jotta opimme ja kasvamme.
- Kun teemme vääriä valintoja, meidän on vaikeampi tuntea Pyhää Henkeä.
- Kun teemme parannuksen ja rukoilemme apua, taivaallinen Isä antaa meille anteeksi. Syntimme otetaan pois. Pyhä Henki voi olla meidän kanssamme.
- Vapahtajan sovituksen ansiosta me voimme tehdä parannuksen joka päivä! Sunnuntaina sakramentti auttaa meitä olemaan puhtaita, muistamaan Jeesuksen ja saamaan onnellisen, uuden alun.

Vanhin
Kim B. Clark

seitsemänkymmenen koorumista

Näin Jumalan profeetan

Kun olin 11-vuotias, autoin seurakuntaamme Kuuden kirkkorakennuksen pystytyksessä. Siihen aikaan jäsenet autoivat kirkkorakennusten pystytyksessä – hakkasivat nauvoja, maalasivat seinä ja tekivät kaikenlaista.

Kun kuulin, että presidentti David O. McKay (1873–1970) vihki rakennuksen, halusin kovasti olla paikan päällä. Vanhempani sanoivat, että voisin mennä. Menin varhain ja istuuduin eturiviin.

Muistan nähneeni presidentti McKayn läheltä. Näin, kuinka hän seiso, kuinka hän puhui ihmisille, kuinka hän kohteli ihmisiä. Hänellä oli kirkkaan siniset silmät ja valkoiset hiukset. Hän näytti profeetalta. Kun kuulin hänen puhuvan ja lausuvan vihkimisrukouksen, tiesin sydämessäni, että hän oli Jumalan profeetta.

Sain voimallisen hengellisen vaikutelman taivaalliselta Isältä: ”Tämä on minun profeettani.” Taivaallinen Isä kertoi minulle Pyhän Hengen välityksellä, että presidentti McKay oli Hänen profeettansa.

Kun tiesin, että presidentti McKay oli Jumalan profeetta, tiesin, että kirkko on totta ja että Joseph Smith oli profeetta. Tiesin, että Mormonin kirja ja evankeliumin palautus olivat totta. Tiesin myös, että kaikki profeetat Joseph Smithistä David O. McKayhin olivat Jumalan profeettoja.

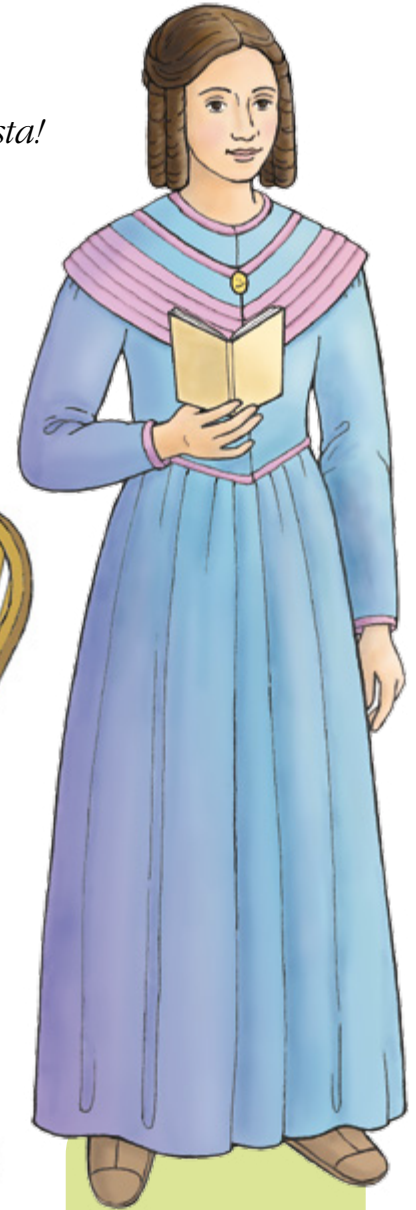
Nyt joka kerta kun uusi profeetta kutsutaan tehtävään, olen saanut saman vahvistuksen: ”Tämä on minun profeettani.” Kaikki alkoi silloin, kun olin pieni. ■

Presidentti David O. McKay oli kirkon yhdeksäs presidentti ja palveli vuosina 1951–1970.

Kirkko perustetaan

Käytä näitä leikekuvia, kun kerrot kertomuksia kirkon historiasta!

Emma Smith

Kun Mormonin kirja oli käännetty, se julkaistiin pyhänä kirjana. Kuukausi myöhemmin eräässä maalaistalossa pidettiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäinen virallinen kokous. Paikalle tuli arviolta 60 ihmistä. Joseph Smith ja Oliver Cowdery siunasivat ja jakoivat sakramentin. Jeesuksen Kristuksen kirkko oli viimein perustettu uudelleen maan päälle! Muutama kuukausi myöhemmin Herra pyysi Emma Smithiä, Josephin vaimoa, kokoamaan lauluja, joita pyhät voisivat laulaa kirkon kokouksissaan.

Jeesus kastettiin

Kim Webb Reid, Utah, USA

Johannes Kastaja oli suuri profeetta. Hän opetti ihmisiä tekemään parannuksen. Sitten hän kastoi heidät.

Eräänä päivänä Johannes oli kastamassa ihmisiä Jordanvirrassa. Jeesus tuli ja pyysi, että Johannes kastaisi Hänet. Johannes tiesi, ettei Jeesus ollut tehnyt yhtään syntiä. Miksi Jeesus siis halusi saada kasteen?

Jeesus sanoi, että Hänen
täytyi olla kuuliainen
kaikille käskyille.
Kasteelle meneminen
on käsky.

Kun Johannes oli kastanut Jeesuksen, kyyhkynen tuli osoittamaan, että Pyhä Henki oli läsnä. Taivaasta kuului taivaallisen Isän ääni, joka sanoi: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt” (Matt. 3:17).

Me voimme noudattaa käskyjä ja päättää mennä kasteelle kuten Jeesus. Silloin meidät voidaan konfirmoida ja mekin voimme saada Pyhän Hengen lahjan. ■

Minä olen kiitollinen ruumiistani

**Presidentti
David O. McKay
(1873–1970)**

kirkon yhdeksäs
presidentti

OPETUS DANDYLTA

*Aivan kuten jotkut nuoret,
hevoseni Dandy närkästy
rajoituksista.*

Minulla oli kerran [hyvin jalostettu orivarsa nimeltä Dandy], jota sain suureksi ilokseni kouluttaa. Sillä oli hyvä luonne, terveet, kauniin pyöreät silmät, ja se oli rakenteeltaan sopusuhtainen ja kaiken kaikkiaan erinomainen [hevonen]. Satuloituna se oli niin altis, myötämielinen ja yhteistyökykyinen kuin vain hevonen voi olla. Dandy ja koirani Scotty olivat todelliset kumppanukset. Minusta oli hienoa, miten Dandy oli valmis sellaiseenkin, mikä sitä pelotti. Se luotti siihen, että jos se toimisi ohjeideni mukaan, se ei loukkaantuisi.

Mutta Dandy närkästy rajoituksista. Se ei ollut tyytyväinen, kun se sidottiin kiinni, ja sillä olikin tapana jyrsiä kiinnitysnauraa, kunnes se pääsi vapaaksi. Se ei karannut – se vain halusi olla vapaa. Koska sen mielestä muutkin hevoset halusivat samaa, se ryhtyi seuraavaksi avaamaan niidenkin naruja. Se ei pitänyt siitä, että se suljettiin laitumelle, ja jos se suinkin löysi aitauksesta kohdan, jossa oli vain sileää

metallilankaa, se kuopi jalallaan lankaa huolella, kunnes se pääsi sen kautta vapauteen. Useammin kuin kerran naapurini olivat niin ystävällisiä, että veivät sen takaisin laitumelle. Se oppi jopa työntämään portin auki. Vaikka [se aiheutti usein vahinkoa, mikä oli] ärsyttävää ja tuli toisinaan kalliiksi, ihailin sen älykkyyttä ja nerokkuutta.

Mutta Dandyn uteliaisuus ja halu tutkia ympäristöä johti sen ja minut ongelmiin. Kerran maantiellä se joutui auton töytäisemäksi, jolloin auto romuttui, hevonen sai vammoja ja myös kuljettaja sai vähäisiä vammoja, vaikkakaan ei vakavia.

Siitä toivuttuaan Dandy tunsu yhä pakottavaa halua kulkea vapaana,

joten se tarkasti aidan koko aitauksen osalta. Se huomasi, että myös portteihin oli laitettu sähkölankaa. Niinpä hetken aikaa luulimme, että Dandy pysyisi varmasti laitumella.

Eräänä päivänä joku kuitenkin jätti kytkemättä portin sähkön päälle. Sen huomattuuan Dandy avasi portin, otti mukaansa [toisen hevosen] ja yhdessä ne käväisivät naapurin pellolla. Ne menivät vanhaan rakennukseen, jota käytettiin varastona. Dandyn uteliaisuus sai sen työntämään oven auki. Aivan kuin se oli otaksunutkin, siellä oli säkillinen viljaa. Millainen löytö! Niin, ja millainen murhenäytelmä! Vilja oli myrkkysyötti jyrksijöille! Muutamassa minuutissa Dandy ja sen toveri olivat kouristavissa kivuissa, ja pian kumpikin oli kuollut.

Kuinka Dandyn kaltaisia ovat monet nuoristamme! He eivät ole huonoja. He eivät edes aio tehdä mitään väärää. Mutta he ovat impulsiivisia, täynnä elämää, täynnä uteliaisuutta, ja he haluavat tehdä asioita. Jos heille asetetaan rajoituksia, hekin ovat [levottomia], mutta jos heille järjestetään tekemistä, jos heitä opastetaan huolella ja oikein, he osoittautuvat vastaanottavaisiksi ja pystyviksi. Jos heidät jätetään ilman opastusta, niin aivan liian monesti hekin rikkovat oikeita periaatteita, mikä johtaa usein pahan ansoihin, onnettomuuteen ja jopa kuolemaan. ■

Julkaisusta Conference Report, lokakuu 1968, s. 87.

**JEREMY WINBORGIN TEOS
JAIROKSEN TYTTÄREN
KUOLLEISTA HERÄTTÄMINEN**

"Jeesus otti tyttöä kädestä ja sanoi kuuluvalla äänellä: 'Tyttö, nouse!'" (Luuk. 8:54.)

Muita aiheita tässä numerossa

NUORILLE AIKUISILLE

Ole esimerkki uskovista

Kuinka me seisomme lujina evankeliumissa ja opetamme muille totuutta ilman että aiheutamme kiistaa ja vihaa?

s.44

NUORILLE

s.50

7 ASIAA, JOITA PELKÄÄMME PARANNUKSESSA – JA JOITA MEIDÄN EI PITÄISI PELÄTÄ

Älä anna pelon estää sinua kokemasta parannuksen ja anteeksiannon suomaa rauhaa ja iloa.

LAPSILLE

Suurenmoinen tunne

Mitä tapahtuu, kun kasteelle menon jälkeen teet jotakin väärin? Kuinka saat sen suurenmoisen tunteen takaisin?

s.72

